

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

"Kutup Yıldızı"mız
Yolumuzu Aydınlatıyor!

Aylık siyasal dergi

Haziran 2010 Sayı: 17

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

İsraill'in, "yardım gemileri"ne saldırmalarıyla birlikte, ülkenin neredeyse tek gündemi bu oldu. Ne artan işsizlik ve yoksulluk, güvencesiz ve ağır çalışma koşulları, madenler ve tersanelerde yaşanan işçi cinayetleri; ne yeniden tırmanan sivil faşist saldırılar, Kürt halkı üzerine yağın bombalar... Hepsinin üzerine kalın bir sis perdesi çekildi.

Bir süredir yükselen işçi-emekçi hareketi ile sıkışan AKP hükümeti, bu olaya bir can simidi gibi sarıldı ve derin bir nefes aldı. Yine İsrail karşıtı hamaset ile, içerde-dışarda puan toplamaya, sarsılan konumunu sağlamlaştırmaya çalıştı.

AKP ile birlikte, sendika ağaları da derin bir nefes aldı. Tekel direnişinden bu yana, sendika ağalarına karşı büyüyen öfke, mitinglerde konuşturamaya, sendika binalarının işgaline kadar gelip dayanmıştı.

Sendika ağaları, önce 26 Mayıs genel grev kararını geçiştirmeye çalıştılar. Kendileri açısından 1 Mayıs'ın rövanşını almak istediler adeta. Zaten 1 Mayıs sonrası, hemen biraraya gelerek "kürsü işgali"ni kınama kararı çıkarmışlardı. İşçi ve emekçilerin sarı sendikalara tepkileri karşısında, tüm sendika ağaları ve bürokratları, ortak hareket ediyordu. Bu tepkinin bir gün kendilerinin de başına geleceğinden duydukları korkuydu bu. Bunda da haksız sayılmazlardı.

Nitekim, 26 Mayıs'ı geçiştirme çabalarına, işçilerin öfkesi büyük oldu. Başını Tekel işçilerinin çektiği, direnişteki işçiler, başta İstanbul olmak üzere, birçok ilde Türk-İş binalarını işgal ettiler. Her yerde 26 Mayıs'ın içini boşaltan sendika ağalarına tepkilerini ortaya koydular.

Sayfa 2'de sürüyor

Sömürüye, zulme, işgale karşı

SINIF KAVGASINI BÜYÜTELİM!

Sömürüye, zulme, işgale karşı SINIF KAVGASINI BÜYÜTELİM!

Tekel işçilerinin 3 Haziran'daki eylemi ise, İsrail saldırısının gürültüsü altında koybolup gitti. Sanki böyle bir buluşma tarihi, bu tarih için alınmış eylem kararı yoktu! İsrail saldırısı karşısında yaşanan infial, her şeyin üzerini kapamıştı.

İsrail'in bu kanlı saldırısını kınamak ve yıllardır Filistin halkına çektiydiklerine tepki göstermek kadar, doğal ve insani bir tutum olmaz. Fakat gözden kaçırılmaması gereken noktalar var.

Başta AKP olmak üzere islami kesimler, asıl dikkatleri Gazze üzerinden Hamas'a çekerek, onu meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Oysa Filistin sorunu yıllardır var, ve Filistin halkı, yıllardır İsrail siyonizminin işgalini, zulmünü, vahşetini yaşıyor. Son yıllarda bunun giderek arttığı, halkın en temel ihtiyaçlarının karşılanması bile izin verilmediği bir gerçek. Bu ihtiyaçlarını, tüneller kazarak karşılamaya çalışıyorlar. Ama asıl sorun, Filistin yönetiminin de ikiye ayrılmış olması. Şu anda Filistin halkı, birbirinden kopuk Gazze ve Batı Şeria'da iki ayrı yönetim altında yaşıyorlar. Batı Şeria'da El Fetih ve Mahmut Abbas, Gazze'de ise Hamas...

İslamcı kesimler ise, bir bütün olarak Filistin sorununu sahiplenmek ve Filistin'in tümü üzerindeki İsrail işgaline karşı çıkmak yerine, Hamas'ın yönetimindeki Gazze ile ilgileniyor. Bu kesimlerin Filistin'e ilgilerinin son yıllarda artması, kendi siyasal görüşlerine yakın bir yönetimin güçlenmesi ve işbaşına gelmesiyle başladı. 60'lı yıllardan bu yana süren Filistin halkının direnişinin yanında, hep devrimciler vardı, devrimci gençlik önderleri bizzat Filistin'e gidip savaşıyorlardı. O yıllarda bu islamcı kesimler ise, devrimci gençleri katletme görevini yerine getiriyorlardı.

İslamcı kesimlerin, bugün Filistin'i sahiplenir görünmeleri, son derece ikiyüzlü ve pragmatiktir. İşin bir yönü, emperyalizme karşı çıkılmadan, siyonizme karşı çıkılamayacağıdır. Diğer yönü ise, bu kadar İsrail karşıtı yaygara ya rağmen, İsrail ile ilişkilerin kesilmemesidir. Aksine İsrail ile ilişkiler, en fazla bu hükümetler döneminde artmıştır. Refah Partisi gibi, AKP de, İsrail'le ilişkileri hep korumuş, güçlendirmiştir. Meclis içinde "İsrail'le dostluk grubu" içinde en fazla AKP milletvekilleri vardır. Kısacası asıl amacın, Filistin üzerinden Hamas'ı ve islamcı örgütleri güçlendirmek olduğu açıktır.

Zaten Başbakan Erdoğan da, Hamas ile PKK'yi karşılaştırıp, "başka bir devlet de PKK'ye yardım götürmeye kalkarsa, ne yaparsınız?" sorusuna, "Hamas terör örgütü değil ki,

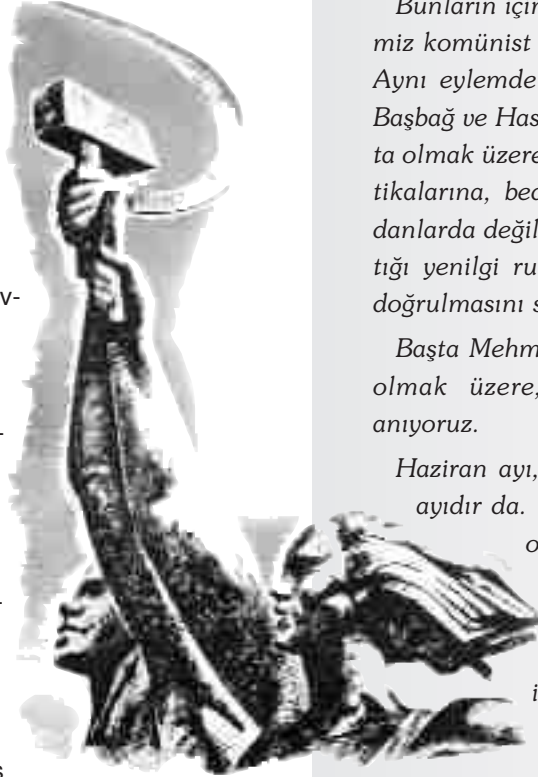
bir direniş örgütüdür" diyerek yanıt verdi. Fark olarak da, Hamas'ın seçimle işbaşına gelmesini gösterdi. Sanki Kürt partilerinin meclise girmemesi için, ısrarla yüzde 10 barajını savunan kendisi değil! Sanki tüm yasakları delerek meclise girmeyi başaran Kürt milletvekillerini yaka-paça gözaltına alan, partilerini kapatan kendileri değil! Bugün hala 1483 Kürt siyasetçisi cezaevlerinde tutuluyor. Birçoğu yıllardır mahkemeye bile çıkarılmadı.

Erdoğan, İsrail'i "devlet terörü" yapmakla suçlarken, Türkiye'de hemen her gün, polis ve asker kurşunuyla insanlar ölüyor. En küçük hak arama eyleminde, polis copu, biber gazı ile karşılaşıyor, dayak yiyor, işkence görüyor. İsrail saldırısının yaşandığı günlerde, "parasız öğretim hakkı" için Ankara'ya gelen öğrencilere, polis vahşice saldırdı. Kürt illerinde operasyonun durmasını isteyen halkın üzerine panzerler sürüldü, BDP milletvekilleri hastanelik oldu.

"Devlet terörü" bu ülkede her gün yaşanıyor. Bu açık saldırıların dışında, en büyük saldırı, işsizlik ve açlık olarak tüm halka yapılıyor. Bu yüzden cinayetler ve intiharlar artıyor. En sıradan bir doğa olayı, felakete dönüşüyor. Sözde "dünya başkenti", "megakent" İstanbul'a iki gün yağmur yağıyor, binlerce ev, işyeri sular altında kalıyor, belediyeye bağlı bir taşeron işçisi, dere yatağında çalışırken, sulara kapılıp boğuluyor...

İşçi ve emekçiler, AKP hükümetinin ve islamcı kesimlerin, bu sahte Filistin sahiplenişine aldanmamalıdır. Onun, ülke içindeki temel sorunları unutturma, gözlerden saklama gayretlerine de izin vermemelidir. Kendi gündemlerini dayatmalı, Tekel'le yükselen sınıf kavgasını daha da büyütmelidir!

Şanlı 15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümünü yaşadığımız bugünlerde, bir kez daha nasırlı eller yumruk olmalı ve inmelidir tüm sömürücülerin beyine! Filistin işgali de dahil tüm işgallerin, baskı ve zulmün kalkması, buna bağlıdır.

Okurlara...

Merhaba,

"Haziran'da ölmek zor" demiş şair Hasan Hüseyin Korkmazgil, 3 Haziran 1963'te Nazım Hikmet'in ölümü üzerine...

Haziran'da Nazım Hikmet, Ahmet Arif, Orhan Kemal gibi önemli sanatçıları yitirdik. Sadece sanatçıları değil, birçok devrimciyi de Haziran ayında şehit verdik.

Bunların içinde '84 ölüm orucu eyleminde yitirdiğimiz komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş de var. Aynı eylemde şehit düşen Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci ile birlikte "tek tip elbise" başta olmak üzere faşizmin cezaevlerini teslim alma politikalarına, bedenleriyle barikat oldular. Sadece zindanlarda değil, dışarıda da 12 Eylül cuntasının yarattığı yenilgi ruh haline son verip, devrimin yeniden doğrulmasını sağladılar.

Başta Mehmet Fatih Öktülmüş ve '84 ÖO şehitleri olmak üzere, tüm Haziran şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Haziran ayı, şehitler ayı olduğu kadar, bir direniş ayıdır da. Türkiye işçi sınıfının en büyük direnişi olan, 15-16 Haziran başta olmak üzere birçok önemli direniş yaşanmıştır. Şimdi bu direnişleri yeniden yaratma zamandır. Tekel'le birlikte yükselen işçi hareketi, yeni 15-16 Haziranlar yaratılacağına ilk işaretini vermiştir. Ama daha aşılması gereken çok engel, katedilecek çok bulunmaktadır.

Bu önemli tarihsel olayları ve onların günümüzdeki anlamını, ayrıca gündemdeki diğer konuları sayfamızda bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

17. sayıda

3	CHP'ye yeni vizyon
4	Sosyal-demokrasinin tarihi
5	Kahrolsun sendika ağaları
6	İşçiler hesap soruyor
7	Sendika işgalleri
8	"Gel artık!"
9	İstatistiklerde maden işçisinin durumu
10	Belediye TİS'leri, Çiftçi eylemleri, Tuzla...
11	Güleri'nin katili devlettir / Şerzan Kurt katledildi
12	19 Aralık iddianamesi / Enigin Çeber'in katilleri...
13	İsrail'in kanlı saldırısı
14	"Kutup Yıldızı"mız yolumuzu aydınlatıyor
16	Kürt halkına, vekillerine saldırı
17	Ne okuyoruz, nasıl okuyoruz?
18	Yunanistan batıyor mu?
20	Sınırları aşmak / Denizler anıldı
21	İngiltere'de hükümet yeni; politika değil!
22	15-16 Haziran direnişi
23	Geleceğimizin köprüsü Tarihimiz
24	Filistin sorununa komünistlerin yaklaşımı
26	Yediveren Yayınları kitap listesi

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdür: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:16, Mayıs 2010, 2 TL(KDV Dahil)

Mayıs ayı içindeki CHP kurultayı, baş döndürücü olaylar zinciri ile gerçekleşti.

Önce Baykal'ın bir kadın milletvekili ile uygunsuz görüntüleri internet sitelerine düştü, ardından istifa geldi. Yaklaşık bir hafta Baykal'ın geri dönmesi için yapılan gösteriler, dökülen timsah gözyaşları ile geçti. Baykal'a "geri dön" çağrıları sürerken, Kemal Kılıçdaroğlu, kurultayda başkanlığa aday olacağını açıkladı. CHP Genel Sekreteri Önder Sav ise, hemen Kılıçdaroğlu'nu destekleyen bir açıklama yaptı. Ve ibre, hızla Kılıçdaroğlu'na döndü. İl başkanlarından, milletvekillerinden Kılıçdaroğlu'nu destekleyen imzalar toplandı, deklarasyonlar açıklandı. Bir tek MYK'dan çatlak sesler çıktı. Fakat onların itirazları da çok kısa sürede boğuldu. Daha sonra Kılıçdaroğlu'na karşı olmadıklarını açıklasalar da, kurultayla birlikte koltuklarından da oldular. Ve beklenildiği gibi Kılıçdaroğlu,

datırken yakalananlar arasına girdi.

Bu kez "özel hayat" tartışmaları başladı. "Kamuya mal olmuş kişilerin 'özel hayatı' olur mu"dan, "otel odalarının 'özel' olmadığı"na kadar bir dolu mide bulandırıcı tez ortaya saçıldı. Baykal'ın yaptığına mı, yoksa bunun kameraya alınıp internet sitelerine servis edilmesinin mi "daha ahlaklı" olduğu sorusu, temel argüman oldu. Her ikisinin de ahlaksızlığı ve her ikisinin de burjuvaziye ait olduğu gözlerden gizlenmeye çalışıldı. Birileri bir tarafından, birileri de diğer tarafından tutup çekıştirdiler. Hele ki islamcı kesim, her zamanki gibi en "ahlakçı" kesilen taraf oldu. Çok eşliliği meşrulaştıran, erkeğin eşini aldatmasını, dini kılıflarla maskeleyen kendileri değilmiş gibi...

Ahlak, sadece "namus" kavramıyla darlaştırılmaması gereken geniş bir kavram kuşkusuz. Yalan, riyakarlık, çalip-

çevresine üşüştiler. Bu da burjuva politikacılığının ahlakıydı!

Burjuvazi açısından Baykal'ın "kullanma değeri" halen sürüyor. Fakat bu artık CHP genel başkanlığı değil, başka bir yer olacak. Süleyman Demirel gibi, devletin en has politikacısı, Baykal'a boşuna met-hiyeler düzmüyor. Burjuva politikacısı da kolay yetişmiyor çünkü.

Baykal'a "gelecek dönemin cumhurbaşkanı" da dahil bir çok şey vadedilmiş durumda. Ancak bunların hiç birinin garantisi yok. Fakat her halükarda Baykal, burjuva politikanın içinde olmaya devam edecek. En kötü durumda Demirel gibi "obusman"lık (akıl hocalığı) yaparak, burjuvaziye hizmetlerini sürdürecektir.

Kılıçdaroğlu'ndan

"lider" yaratma çabası

CHP'nin başına getirilen Kemal Kılıçdaroğlu'nun yıldızı, AKP'yi yolsuzluk dosyaları ile sıkıştırmasıyla birlikte parlamıştı. Yerel seçimlerde İstanbul Belediye Başkanlığına adaylığını koyunca, Baykal'ın Kılıçdaroğlu'nu harcamak istediği söylentileri de yayıldı. Seçimlerde İstanbul'un, CHP'nin Türkiye'deki oy oranını aşarak yüzde 30'ların üzerine çıkması, Kılıçdaroğlu ve CHP İstanbul il başkanı Gürsel Tekin ikilisinin, birlikte anılmasına neden oldu ve geleceğin liderleri olarak lanse edilmeye başlandılar. Fakat Kılıçdaroğlu, bu yönlü göndermelere hiç tevessül etmez göründü. Son ana kadar da bu pozisyonunu korudu. Öyle ki, Baykal'ın istifasından sonra gazetecilerin "aday olacak mısınız" sorusuna hep olumsuz yanıt verdi. Ve iki gün sonra adaylığını açıkladı! Hem de aynı günlerde Baykal ile görüştüğü halde, bu konuda ona hiç bir şey söylemeden...

O "yeşil ışığı" Önder Sav aracılığı ile almıştı. Ve tüm tepki okları, Sav'ın üzerinde toplandı. "Arkadan hançerleme", "Brütüs", "hainlik", "CIA ajanlığı" suçlamaları arasında, Önder Sav, genel sekreterlik koltuğunu korudu, Kılıçdaroğlu da başkanlığa oturdu. Kurultay'da yapılması düşünülen "tüzük değişikliği" ertelendi. Bu değişiklik, genel sekreterin yetkilerini kısıtlıyor, başkan yardımcılarını öne çıkartıyordu. Baykal'la birlikte bu girişim de rafa kaldırıldı.

Kılıçdaroğlu, başından beri CHP yönetimine karşı sinik ve geri bir tutum içinde oldu. Onur Öymen'in Dersim katliamını öven konuşması sonrasında oluşan tepkiler üzerine, "istifa etmeli" diye bir çıkış yaptı. Fakat sonrasında Öymen hiç geri adım atmazken, Kılıçdaroğlu gidip onunla kucaklaştı. Dersimli, Kürt ve Alevi olarak palazlandığı halde... Bu olaydan birkaç ay sonra "genel af çıkmalı" gibi bir laf etti, Baykal, partilerinin öyle bir düşüncesi olmadığını söylediğinde, yine sesini kısıp oturdu.

Bu silik tutumu "Gandi Kemal" lakabıyla bir erdem, bir üstünlükmüş gibi lanse edildi. "Sakin güç" yakıştırmaları yapıldı.

CHP'ye yeni vizyon

Krizle birlikte artan işsizlik ve yoksulluğa karşı oluşan tepkiler, bunun giderek eylemli bir hal alması, egemen sınıfları ürküttü. 25 Kasım'daki memurların genel grevi, Tekel işçilerinin büyük direnişi, 2010 1 Mayıs'ının devasa kitleselliği ve Tak-sim zaferi, işçi ve emekçilerin artan hoşnutsuzluğunu ve bunun giderek daha radikal biçimlere evrildiğini gösteriyordu. Bu tepkilerin devrimci kanallara akması, en büyük korkularıydı. Bu koşullarda, burjuvazi açısından, işçi ve emekçilerin taleplerini sahiplenir görünecek, onlara yeniden bir umut olacak ve beklenti yaratacak bir düzen partisine ihtiyaç vardı. CHP'deki bu operasyon, tamamen bu ihtiyacın ürünü olmuştur.

delegelerin hemen hepsinin oyunu alarak başkanlığa seçildi.

Bütün bunlar, kurultaya 15 gün kala yaşandı. Koltuğunu bırakmaz denilen Baykal, önce istifaya zorlandı, ardından Kılıçdaroğlu ile CHP'ye yeni bir yüz ve vizyon getirilmiş oldu. CHP'ya yapılan bu müdahale, Türkiye'nin önümüzdeki dönemine şekil verme anlamını taşıyordu aynı zamanda. Anayasa referandumu öncesi ve yaklaşan seçimlere bir önhazırlıktı. Bu hazırlık, egemenler cephesinden olduğu kadar, işçi ve emekçiler ve devrim cephesinden de irdelenmesi gereken yeni döneme işaret ediyor.

Burjuvazinin ahlakı

Deniz Baykal'ın CHP'deki genel başkanlık koltuğundan alınması, burjuvazinin ahlakını da bir kez daha gözler önüne serdi. Hem de bir çok yönüyle...

Baykal'ın evli olduğu halde, yine evli olan bir kadın milletvekili ile olan ilişkisi üzerinde duruldu daha çok. Esasında bu, burjuvazinin "kutsal aile"sinin de, "evlilik kurumu"nun da ne denli sahte ve yalan üzerine oturduğunu gösteren milyonlarca örnekten biriydi. Evli çiftlerin birbirini aldattığı ve bunun toplumsal yozlaşmaya bağlı olarak giderek arttığı bilinen bir gerçektir. Çürümüşlüğü son geldiği nokta ise, aldatmak değil, yakalanmamak olmuştur. Baykal da, eşini al-

çırpmaya vb. burjuva politikacıların meslek edindikleri tüm özellikler, ahlaksızdır. Her şeyden önce insanın insan tarafından sömürülmesi, ezilmesi, hor görülmesi, en büyük ahlaksızlıktır. Bu yönleriyle, düzenin kendisi ahlaksızdır. Böyle bir düzenin "namus" anlayışının da farklı olması beklenemez.

Baykal'ın başına gelenler, burjuva politikasının ahlakı yönünden de çok çarpıcıdır. Yıllarca başı tacı edilen, burjuvaziye büyük hizmetler sunan bir lider, yine egemen sınıfların ihtiyaçları doğrultusunda görevini bırakması gerektiğinde ayak direrse, en mahrem yönleri bile ortaya saçılarak, ahlaksız yöntemlerle alışı edilebiliyordu. Bu sadece Baykal'ın başına gelen bir şey de değildi. Dünyada ve ülkemizde birçok politikacı bu tür yöntemlerle gözden düşürülmüş, koltuklarından olmuşlardı.

"Baykal'ın en rahat kurultayı" diye duyurulan, tüm muhaliflerini ezip geçtiği, kimsenin onun karşısında adaylığını açıklamaya cesaret edemeyeceği bir sırada, ortaya saçılan bu görüntülerle, onu en zayıf yerinden vurdular ve istifaya zorladılar. Açıkça şantaj yapıldı. İstifa etmediği durumda, kasetlerin arkasından geleceği söylendi. Baykal'a yapacak başka bir şey kalmamıştı. O güne dek etrafında dört dönen milletvekilleri ve partililer de, yeni duruma hemen adapte olarak, bir hafta içinde Baykal'ı bırakıp, Kılıçdaroğlu

di. Oysa Kılıçdaroğlu, hep geriden alan, sözünün arkasında duramayan zayıf bir kişilik izlenimi veriyordu. Bu yönleriyle düzen partilerinin “lider” profiline de uymuyordu. Ancak koşullar onu bu noktaya taşıdı. Bir kez daha toplumsal gelişmeler belirleyici oldu ve Kılıçdaroğlu, CHP başkanlığına getirildi. Baykal ile kıyaslandığında karizmatik olarak oldukça zayıf ve hitap gücü yönüyle çok acemi olan Kılıçdaroğlu’ndan bir “lider” yaratılmaya girişildi. Çünkü CHP’nin ve Türkiye siyasetinin buna ihtiyacı vardı.

CHP’de yeni dönem

Kılıçdaroğlu ile birlikte, CHP’nin sadece genel başkanı değil, vizyonu, duruşu, söylemi de değişti. Laiklik vurgusu geriye atıldı. Ordu ve darbe yanlısı görüntüsü kayboldu. Statükoculuk yerini değişime bıraktı. İşsizlik ve yoksulluk, asıl konu oldu. vb...

Elbette bu değişiklik, bilinçli bir şekilde yapılıyordu. Krizle birlikte artan işsizlik ve yoksulluğa karşı oluşan tepkiler, bunun giderek eylemli bir hal alması, egemen sınıfları ürküttü. Geçen yılın Kasım ayında memurların genel grevi, Tekel işçilerinin büyük direnişi, 2010 1 Mayıs’ının devasa kitleselliği ve Taksim zaferi, işçi ve emekçilerin artan hoşnutsuzluğunu yanı sıra, bunun giderek daha radikal biçimlere evrildiğini gösteriyordu. Bu tepkilerin devrimci kanallara akması, en büyük korkularıydı.

AKP hükümeti yıpranmıştı, oy oranları aşağıya doğru düşüyordu. Öte yandan varolan haliyle CHP de kitlelere umut vermiyordu. İşsizlik ve yoksulluk girdabında kıvranan geniş halk kesimleri, yeni arayışlar içindeydi. Devrimci propagandaya daha açık hale geliyorlar, devrimci örgütlere mesafeli duruşu kaldırıyorlardı. Tekel, bunun en açık göstergesi oldu. Giderek yükselen işçi ve emekçi hareketini, sarı sendikalar aracılığı ile kontrol etmeleri de, artık eskisi gibi kolay değildi. İşçiler, bu sendikacıları konuşurmuyor, üzerlerine yürüyor, binaları işgal ediyorlardı.

Bu koşullarda, burjuvazi açısından, işçi ve emekçilerin taleplerini sahiplenir görünecek, onlara yeniden bir umut olacak ve beklenti yaratacak bir düzen partisine ihtiyaç vardı. Sosyal-demokrasi, tam da böyle günler için hazırlanmıştı. Fakat Türkiye’de CHP’nin “sosyal-demokrat parti” görüntüsü yıkılmalı çok oluyordu. Ona yeniden bu kimlik, bu görüntü sağlanmalıydı.

Baykal’ın indirilip Kılıçdaroğlu’nun işbaşına getirilmesiyle gerçekleşen CHP’deki bu operasyon, tamamen bu ihtiyacın ürünü olmuştur. Ellerin CHP’den ve Kılıçdaroğlu’ndan daha iyi bir alternatif yoktu. Mustafa Sarıgül’ün TDH’si de tutmamıştı. Tek seçenek, CHP’yi ‘70’li yılların CHP’si haline getirmekti. “Bu düzen değişmeli”, “toprak işleyen, su kullananın”, “hak-ça-halkça düzen” söylemleriyle, tarihinin en fazla oyunu alan Ecevit’in başkanlığındaki CHP, Kılıçdaroğlu ile birlikte yeniden sahneye sürüldü.

Kılıçdaroğlu, Kurultaya “devrimci Kemal” sloganlarıyla geldi. O da konuşmasında, CHP’nin altı okundan birinin “devrimcilik” olduğunu, artık devrimciliği öne çıkaracaklarını vurguladı. İlk gezisini “emeğin başkenti” Zonguldak’a yapacağını duyurdu. Konuşmasının ana eksenini, yine işsizlik ve yoksulluk oldu.

Rahşan Ecevit de kurultaya gelerek, 70’li yılların CHP’sini yaratma projesine destek sundu. Partisini kapatıp CHP’ye geçeceğinin mesajını verdi. Baykal dönemiyle birlikte partiden uzaklaşan “küs-künler” de oradaydı. Bu dönem mecliste “tek başına muhalefet” sıfatını alan Kamer Genç’ten, Altan Öymen’e, tüm eski CHP’liler, Kılıçdaroğlu rüzgarına güç verdiler. Aynı zamanda kendileri de bu rüzgardan nasiplenmek için üstüne atladılar. CHP’ye katılımlar artmaya başladı.

Bu tabloyu, kamuoyu araştırma şirketleri tamamladı. Bir çok şirket, büyük bir hızla anket faaliyeti yürüttü ve CHP’nin Kılıçdaroğlu ile oylarını arttırmaya başladığını iddia ettiler. Bu şirketlerin, kamuoyunu yönlendirme, oluşturma gibi bir rol üstlendikleri de biliniyor. Her seçim öncesi, bu misyonu yerine getiriyorlar. Bu kez Kılıçdaroğlu için çalıştılar ve Kılıçdaroğlu’nun yelkenlerini daha da şişirdiler.

Görev, komünist ve devrimcilerin

Egemen sınıfların, CHP’yi yeniden sosyal-demokrat bir kimliğe büründürme çabaları, devrimin yeniden yükselişe geçtiği tespitimizi doğrulayan bir başka gelişme oldu. Burjuvazi, kendi açısından bu tehlikeyi görmüş ve hemen tedbirlerini almaya başlamıştır. CHP’yi allayıp-pullayarak piyasaya yeniden sürmektedir. Bunda ne kadar başarılı olacağı ise, en başta komünist ve devrimcilerin tutumlarına ve çabalarına bağlı olacaktır.

CHP, bir kez daha kitlelere “umut” olarak sunuluyor. Sloganlar, söylemler, bu doğrultuda değiştiriliyor. Fakat kitlelerin taleplerine, hiçbir düzen partisinin yanıt veremeyeceği gerçeği orta yerde duruyor.

Öte yandan ‘70’li yıllarda ve sonrasında verdikleri vaatlerin hangisini tutuldu? CHP hükümetleri dönemi, her zaman katliamlar, yokluklar dönemi oldu. Sıkıyönetim, Ecevit’in Başbakan olduğu 1978 yılında geldi. Maraş, Sivas, 19 Aralık, hepsi kendine sosyal-demokrat diyen hükümetler döneminde gerçekleşti. Sosyal-demokrasi, faşizmin “koltuk değneği”, “can simidi” oldu her zaman. Burjuvazi, faşist partiler eliyle yapmadığını, sosyal-demokratlar eliyle yaptı.

Kitlelerin hafızasını ne kadar silmeye, çarpıtmaya çalışsalar da, bu gerçekler ortadadır. Akan suyla iki kez yıkanılmayacağı gibi, ‘70’li yılların tekrarıyla, hatta onun kötü bir taklidiyle kitleler yeniden aldatılamaz! Bu oyunu bozmak, görevimizdir. Başta CHP olmak üzere tüm düzen partilerinin gerçek yüzü teşhir edilmeli, gerçekler ortaya dökülmelidir. Tüm düzen partilerinin muhalefette iken başka konuşup, hükümet kurulduktan sonra başka işler yaptığı, artık yılların birikimi ile kanıtlanmıştır. Başta işsizlik ve yoksulluk olmak üzere, işçi ve emekçi yığınların temel sorunları, bizzat düzenin kendisinin yarattığı sorunlardır ve ancak düzenin yıkılmasıyla ortadan kalkabilir. Bunun dışındaki her tür çözüm önerisi, yalandır, demagojidir.

Yeniden sosyal-demokrasi dönemi gelmişse, toplumsal muhalefet geliyor, kitlelerin devrim ve sosyalizme yönelişleri artıyor demektir. Bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket edelim!

SOSYAL DEMOKRASİNİN TARİHİ

Sosyal demokrasinin fikir babası Bernstein’dir. Almanya’da o zamanlar Marksist bir parti olan Sosyal Demokrat Parti (SDP) üyesi olan Bernstein, serbest rekabetçi kapitalizmin, tekelci kapitalizme doğrulduğu bir sırada, bu gelişmeden hareketle Marksizmin revizyonuna girişti. Emperyalizm dönemini “kapitalizmin çökümü” olarak yorumladı. Kapitalizmin eski baskıcı ve sömürücü niteliğinin değiştiğini, “sosyalleştiğini” ileri sürdü. Onun teorisini en özlü ifade eden sözü; “hareket her şeydir, nihai amaç hiçbir şey” dir. Onun için sınıfsız, sömürsüz toplum diye bir hedefin hiç bir önemi yoktur. Tek önemli şey, hemen elde edilecek olan reformlar, iyileştirmelerdir. Siyasal iktidarı ele geçirmeden, mülkiyet ilişkilerine dokunmadan, bölüşüm ilişkilerinde düzeltmeler yaparak, düzen değişebilir! Kapitalist devlet ise, parlamentoda çoğunluğun elde edilmesi yoluyla, barışçıl bir biçimde sosyal devlete dönüşebilir!

Marksist işçi hareketi içinde burjuva ideolojisinin uzantısı olarak çıkan Bernsteinici revizyonizm, süreç içinde gelişti. I. emperyalist savaşta, her biri kendi ülke burjuvazisinin hizmetine giren tüm II. Enternasyonal partilerinin teorisi oldu. Bu partiler, Alman ve Macar proleter devrimlerinin boğazlanmasında baş rolü oyadılar. Avrupa’da Hitler faşizminin yolunu açtılar. Filistin halkına karşı düzenlenen katliamda, siyonizmin kılıçlarından biri oldular.

Burjuvaziye “rüşünü” böyle kanıtlayan sosyal-demokrasi, bu dönemden itibaren egemenlerin dört elle sarıldığı silah oldu. Sol söylemleriyle kitlelerin devrimci kanallara akmasını önlemenin, devrim mücadelelerini boğmanın ve burjuvazinin iktidarını sürdürmesinin başlıca araçlarından birisi haline geldi.

Asıl parlak yıllarını ise, ikinci emperyalist savaş sonrasında yaşadı. Savaşta sosyalizmin büyük bir zafer ve prestijle çıkması, devrim yangının dört bir yanı sarması, burjuvazinin sosyal-demokrasiye ihtiyacını iyice arttırdı. Burjuvazi, ne zaman şiddetli bir kriz altında çırpınsa ve devrim tehdidi yükselse, sosyal-demokrasiyi ortaya sürdü. Bunların gerilediği dönemlerde ise, sosyal-demokrasiyi, gerekli olduğu zaman yeniden kullanmak üzere, bir kenarda tuttu.

Ülkemizde sosyal-demokrasi

Ülkemizde sosyal-demokrasi, Batı Avrupa sosyal-demokrasisinden tamamen farklı biçimde ortaya çıkmıştır. Bunda en önemli faktör, emperyalizme bağımlılık ve kapitalizmin (dolayısıyla işçi sınıfının) geç ve yavaş gelişimidir. Bu temel etmenler, sosyal-demokrasinin geç doğumuna, aynı zamanda Batı Avrupa sosyal-demokrasisinden farklı bir profil çizmesine neden olmuştur.

Türkiye’de sosyal demokrasi, 60’lı yılların ortalarından itibaren gelişti. İşçi sınıfının nicel gücünün hızla büyüdüğü ve dünyada sosyal-demokrasinin yıldızının parladığı bu yıllarda, halk kitlelerinin devrimci kanallara akmasının önünü kesmek amacıyla ortaya sürüldü. Ve Avrupa’dan farklı olarak faşist devlet partisinin renk değiştirilmesi şeklinde biçimlendi. İşçi sınıfı hareketi içerisinde doğup gelişmesinin kendisine kazandıracığı formasyondan da hep yoksun kaldı. Daha önemli olan yanı ise, ülkemizde egemen sınıfların -emperyalist burjuvazi ile kıyaslandığında- reformcu manevra alanlarının darlığıdır. Egemen sınıfların, kitleleri yatıştırmak için vereceği “sus payı” emperyalist ülkelere göre daha sınırlıdır. Dolayısıyla sosyal-demokrasinin üzerine basacağı zemin zayıftır.

Sosyal-demokrasinin en parlak dönemini yaşadığı yıllar, 70’li yıllar olmuştur. O dönem artan toplumsal muhalefet, Ecevit’in CHP’siyle düzene entegre edilmek istenmiştir. “Ortanın solu” olarak politika sahnesine atılan Ecevit, o yıllarda “bu düzen değişmeli” sloganıyla meydanlara çıkmış, “toprak işleyen, su kullananın” gibi kitlelerin taleplerine sahip çıkar görünmüş ve devrim alternatifini geriletmeyi amaçlamıştır. Benzer bir durum, 80 sonrası için de geçerlidir. Faşist cuntanın ardından işbaşına gelen ANAP hükümetine karşı kitlelerin artan öfkesi, bir kez daha sosyal-demokrasiye ihtiyacı arttırmış, Demirel ile birlikte hükümet kuracak bir noktaya taşımıştır. Adına “devrim programı” dedikleri bir dizi reform vaadiyle işbaşına gelmişler, kitlelerin sokağa taşan öfkelerini bu şekilde bastırma görevini yerine getirmişlerdir.

Tarihten bu güne, sosyal-demokrasinin üstlendiği misyon, en başta sol bir söylemle ve reformcu vaatlerle kitlelerin devrimci kanallara akmasını önlemektir.

26 Mayıs'ta işçiler haykırdı: KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI!

Sendika konfederasyonlarının, Tekel işçilerinin eylemli basıncı sonucunda almak zorunda kaldıkları 26 Mayıs grev kararı, sendika ağaları tarafından içi boşaltmaya çalışıldı. Buna en güçlü cevabı, yine Tekel işçileri verdi.

Başkanı Yunus Durdu, bir konuşma yapmak istedi. Ancak kortejden yükselen "işçiler kürsüye" sloganı, konuşmanın zaman zaman kesilmesine neden oldu. Durdu, yaptığı konuşmada, "26 Mayıs'ı satanlar hesabını vermekten kurtulamayacaklardır. Kumlu derhal istifa etmelidir" dedi. Atılan sloganların ardından sendikacılar eylemi bitirmek istediler, ama işçiler Tak-

sim'e kadar yürümekte ısrar edince, tartışmalar yaşandı. Taksim'e kadar yürüyen işçiler, yaptıkları kısa oturma eyleminin ardından alandan ayrıldılar. Yaklaşık bin kişinin katıldığı yürüyüşe PDD okurları da flama ve dövizleriyle katılım gösterdiler.

KESK üyeleri de Sirkeci ve Çapa'da toplanarak iki koldan Beyazıt Meydanı'na yürüdüler. Tramvay yolunu trafiğe keserek yürüyen kitlenin en önünde maden işçileriyle ilgili pankartlar yer aldı. Eylemde sık sık "Genel grev genel direniş", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı. Beyazıt Meydanı'nda kitlenin toplanmasının ardından, yapılan konuşmalarda eylemin içinin boşaltılmasına izin verilmeyeceği vurgusu öne çıktı. Eyleme yaklaşık 4 bin emekçi katıldı.

Ankara'da ise işçiler ve emekçiler, Sıhhiye meydanında bir miting gerçekleştirdiler. Mitinge binlerce işçi ve emekçi katılırken, sendika bürokratları protesto edildi. DİSK ve Türk-İş ise işyerleri önünde yaptıkları açıklamalarla grevi gerçekleştirdiler. Kürt illeri de dahil, bir çok ilde işçiler, alanlara çıktı, 4-C'ye ve güvencesiz çalışmaya tepkilerini ortaya koydu.

Hesap sormaya!

26 Mayıs bir şeyi net olarak göstermiştir ki, işçilerin ve emekçilerin mücadele etmesi gereken yalnızca burjuvazi değil, onun içimizdeki hançerleri olan sarı sendikacılar ve reformist kesimlerdir de. İşçi ve emekçiler, eylemin içini boşaltmak için en başından beri elinden geleni ardına koymayan Türk-İş yönetimi başta olmak üzere, tüm sendika bürokratlarını yönetimden uzaklaştırmadığı sürece bu sancıları yaşamaya devam edecektir.

Tekel işçileri işgal eylemiyle öncülük misyonunu üstlendiğini göstermiş oldu. İşçi sınıfının öncü bölükleri hiçbir tartışmaya gerek bırakmayacak kadar yalın davranıyor. Eylemli gücünü gösteriyor. Bu eylemli güçten kendisine öyle ya da böyle bir çıkar elde etmek isteyen Mustafa Türkel gibiler çıkmak isteyebilir. "Başkanlığa oynuyor" diyerek Mustafa Kumlu tarafından Tekel eylemlerinin hedefi karartılmaya çalışılıyor.

Türk-İş yönetimi aynı zamanda işçilerden 1 Mayıs'ın rövanşını almak istemiştir. Mustafa Kumlu'nun kaçmak zorunda kaldığı 1 Mayıs alanı korkulu rüyaları oldu ve günlerce "intikam" duyguları içinde hareket ettiler. Ancak bu iş burada bitmeyecektir. Barikatları aşa aşa hem burjuvaziden, hem hain sendikacıardan hesap soralım!

"Sendika ağaları teşhir edilmeli"

TEKEL'in öncü işçilerinden Metin Aslan'la 1 Mayıs'ı ve önümüzdeki süreci konuştuk. Bu konuşma, 26 Mayıs'tan önce gerçekleşti.

PDD: 1 Mayıs'ı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Metin Aslan: 1 Mayıs'a izin verilmedi. Zorla alındı. Mücadeleyle alındı. Şehitler verildi, kanla kazanıldı. Onlara uygun bir şekilde orayı sahiplenmek gerekli. Başta Türk-İş olmak üzere konfederasyonlar TEKEL mücadele sürecinde direnişi kırmak için ellerinden geleni yaptılar. 1-2 Nisan'da hükümetle anlaştılar. Türk-İş hükümetin kolluk güçlerini işçilere saldırttı. Bir tepki verilmesi gerekti. Biz de işçiler arasında bir çalışma yaptık. Diğer illerden de gelen arkadaşlarımız oldu. Özellikle Türk Metal sendikasının hazırlık yaptığını, kürsüyü korumaya çalışacaklarını biliyorduk. Öne geçmek için çok uğraştık ve geçtik. Kısa bir gerginlik ve çatışma yaşadık. Türk Metal'in flama sopalarının içerisine şişler saklamışlar, onları sonradan gördük... Kumlu kürsüye çıktığında tepki veren yalnızca TEKEL işçileri değildi. Yüzbinler Kumlu'yu protesto etti. Islık, yuhalamalar konuşturuyordu Kumlu'yu. Kumlu protestolara karşı "dinlemiyorsanız niye geldiniz" tavrıyla yaklaşınca biz daha öfkelenedik. Kürsüye çıkmaya çalıştık. Onlarda bizi engellemeye çalıştı. Ama başaramadılar. Kürsüye çıktık. Kürsüde öncü işçilerin, devrimcilerin konuşması gerekiyordu. İşçileri satan, ihanet edenler değil.

Önceden bir hazırlığınız var mıydı?

İtfaiye, Samatya, İSKİ, Esenyurt belediye işçileri ile birlikte "Direnişteki İşçiler Platformu"nu oluşturmuştuk. Bu işin aslı unsuru da TEKEL işçileriydi. Onlara biz TEKEL işçilerinin Kumlu'yu konuşturma kararının olduğunu söyledik. Bunu ortaklaştıralım, önde de biz olacağız dedik. Onlar da olumlu cevap verdiler. Birlikte hareket ettik.

Direnişteki işçiler Platformu devam ediyor mu?

Ediyor. Ama direnişlere destek ve dayanışma zayıf. Direnişteki işçilerle dayanışmayı büyütmek gerekiyor. Tekel direnişinin bu noktaya gelmesi, uzun sürmesi, halkın desteğini almasındandır. Platformun gücü belli. Öyle haftalık, aylık eylem takvimi yok. Zaten kendi yoğunluğu var. İSKİ kapısının önünde direniyor. Mahkemeler oluyor, açıklamaları oluyor. 1 Mayıs, 26 Mayıs... Kendi gücüyle, sürece zor yetiştiriyor. Panellere gidiyoruz. TEKEL'in 3 Haziran Ankara hazırlığı var.

26 Mayıs'a TEKEL işçileri nasıl hazırlanıyor?

Tekel işçilerinin önemli bir kısmı şu anda çalışmıyor. Sendikalara baskı yapıyoruz. Taban da çok örgütlü değil. Dolayısıyla fazla basınç oluşturulamıyor. Ama genel anlamda çok ciddi rahatsızlıklar var. Buna karşın sendikalarda hiçbir çalışma yok. Bilgi Üniversitesi'nde DİSK'in bir eylemi vardı, işçilere sorduk, 26 Mayıs'ı bilmiyorlar. Sendikalı işçiler bilmiyorsa, diğerleri hiç bilmez. 4 Şubat'ın gerisinde kalır. Burda da en büyük etken, ulaşımın durmasıdır. Toplu taşıma araçlarının, trenlerin durması, Hava-İş'in durdurması ciddi anlamda grevi başarıya ulaştırır. Ama çalışma yok, herşey belirsiz.

Yapılması gereken şudur: Şimdiden gidip konfederasyonların önünde oturma eylemi yapılmalı. 26 Mayıs'a kadar sürdürülmeli. 26 Mayıs'ta da yapılacak yürüyüşte sendika ağaları teşhir edilmeli.

24 Mayıs'ta Türk-İş İstanbul 1. Bölge temsilciliğini işgal eden Tekel işçileri "Kahrolsun sendika ağaları" sloganını haykırdılar. İstanbul'daki Tekel işçilerine, İzmir, Adana, Diyarbakır, Samsun işçileri eklendi. Ankara'da Genel Merkez'e girmek isteyen işçiler, bizzat sendika bürokratlarının verdikleri talimatlar doğrultusunda gözaltına alındı. Bazı illerde sendikacılar kapıları kilitleyip kaçmak zorunda kaldılar. "İşçilerin evi" diyerek övündükleri sendikaları, işçilerin yüzüne kapatarak kaçtılar hem de.

İşçinin yüzüne kapıları kapatanlar, alanlarda da onları yalnız bıraktılar. İşçilerin eylemli gücünü boşaltamadıkları koşullarda en yüksek perdeden nutuklar atanlar, iş fiiliyata gelince "koşullar olgunlaşmadı", "koşullar değişti", "herkes kendi bildiğini okusun" laflarıyla satışın zemini hazırladılar.

Hiç kimse sorumluluktan kaçamayacak elbette. Ne işi bir saatlik iş bırakmaya indirgeyen Türk-İş ve DİSK, ne faşist ve gerici Kamu-Sen'le Hak-İş ne de dostlar alışverişte görsün minvalinde alanlara çıkan KESK. Hepsi işçilerin ve emekçilerin tepkisini en şiddetli biçimde yaşayacaktır.

26 Mayıs eylemleri

26 Mayıs'ta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Diyarbakır gibi illerde KESK'liler başta olmak üzere işçiler ve emekçiler, sokaklara çıktı. Konfederasyonların günler öncesinden başlayan ve işi savsaklayan yaklaşımları, eylem biçimlerine de yansdı ve kitlesel sokağa çıkmalar yaşanmadı. Adı grev olan bir günün ve sürecin ardından kalan tek şey, Tekel işçilerinin ve onlara destek veren işçilerin emekçilerin haykıran ve hedefi gösteren sesiydi: **"Kahrolsun sendika ağaları!"**

İstanbul'da iki eylem noktası vardı. İşgalde olan Tekel işçilerinin bulunduğu Taksim ve KESK'in yürüyüş gerçekleştirdiği Beyazıt Meydanı. Taksim'deki eylem, Atatürk Kültür Merkezi önünden saat 12'de başladı. Devrimci ve ilerici kesimlerin ağırlıklı olduğu kortejin önünde direnişteki işçiler yürürken sıklıkla "Kahrolsun sendika ağaları", "Genel grev genel direniş", "Direne direne kazanacağız", "Tekel işçisi yalnız değildir", "Hain sendikacılar hesap verecek", "Mustafa Kumlu istifa", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Türk-İş bölge binası önüne gelindiğinde ise, işgalde olan Tekel işçileri, itfaiye işçileri, Esenyurt işçileri, İSKİ işçileri, ATV-Sabah grevcileri karşıladı kitleyi. Burada ilk önce Cevizli Tekel Tek Gıda İş Şube

İşgalden notlar...

İŞÇİLER HESAP SORUYOR!

Tekel işçileri işbirlikçi sendikacılardan hesap sormayı sürdürüyor. Önce Ankara mitinginde kürsü işgali, ardından Türk-İş Merkez binasının işgali. Sonra 1 Mayıs'ta hain Mustafa Kumlu'yu konuşturmama ve kürsü işgali. Son olarak da yine Tekel işçilerinin basıncıyla alınan, aynı zamanda Tekel işçilerine "ne haliniz varsa görün" diyen 26 Mayıs bir günlük genel grevinin bir saate düşürülmesi. Ve Türk-İş bölge binalarının işgali....

* * *

Önce İstanbul'da direnişteki işçilerin Türk-İş 1 Nolu bölge binasının işgali gerçekleşti. Biz de hemen işgal yerine gittik. İşte yine Tekel işçileriyle sıcak bir kavgada beraberiz. Zaman ilerledikçe destek güçleri de çoğalıyor. Başta devrimci örgütler olmak üzere, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, KESK ve DİSK'ten ileri ci devrimci şube başkanları, işçiler ve kamu emekçileri geliyorlar. Destek ziyaretleriyle birlikte "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Genel Grev Genel Direniş" sloganları, daha güçlü daha coşkulu atılıyor.

Telefon trafiği başlıyor hemen. Herkes yakını arıyor, bu anı paylaşıyor. Tekel işçileri önce diğer illerdeki arkadaşlarını arıyorlar. Sevinç çığlıklarını duyuyoruz. Tebrik ediyorlar arkadaşlarını. "Yakında bizim de selamımız gelecek" diyorlar.

Bir taraftan telefon trafiği devam ederken, diğer taraftan televizyondan ve internet sitelerinden haberleri takip etmeye çalışıyoruz. Geçen her haber, yüksek sesle bütün kitleye duyuruluyor. Öyle ki, işgalin bu ilk saatlerinde sloganlar, telefonlar, haberler, gelen destek ziyaretleri iç içe geçmiş durumda. Ama hepsi güzel duyguların iç içe yaşandığı anlar aynı zamanda.

Saat 12'ye yaklaştığında desteğe gelenlerin bir kısmı gidiyor. Vakit ilerledikçe ikişerli-üçerli grup sohbetleri daha koyulaşiyor.

İşgal olur da türkü, marş olmaz mı? Hemen türkü müdavimleri öne çağrılıyor. Başlıyor müzik şöleni. Marş-türkü karışık gidiyor.

Türkülerimizi söylemeye devam ederken, bir Tekel işçisi arkadaşın telefonu çalıyor. Arayan İzmir Tekel işçileri. "Sabahleyin Türk-İş'e kahvaltıya gideceğiz" diyorlar. Telefonla konuşan arkadaş bunu, "İzmir işçileri, Türk-İş'te kahvaltı yapacaklar" diye anons ediyor.

Türkü faslı bitince, eylemcilerin bir kısmı koltuklarda ve yerlerde uyumaya çalışıyor. Ama hiç uyumayıp sabaha kadar nöbet tutanlar da var, sohbet edenler de...

En ateşli tartışma, ara koridorda oldu, neredeyse sabaha kadar sürdü. Benim de içerisinde olduğum bu grup, sendikaların görevi,

bürokratik sendikacılık, Türk-İş'in ve Tek Gıda-İş'in tutumu üzerine Tek Gıda-İş Şube Başkanını, sıkıştıran bir tartışma yürüttü.

* * *

Gün ilerledikçe diğer illerden eylem haberleri gelmeye başladı. Gelen eylem haberlerini sloganlarla karşılıyoruz. Telefon trafiği hiç durmuyor. Gün boyu destek ziyaretleri sürüyor.

İşgalin ikinci gecesi, grup grup sohbetler devam ediyor. Kimileri genel mücadeleden sohbet ediyor, kimileri işgal ve Tekel işçilerinin mücadelesinden...

Elbette anılar da anlatılıyor. Mesela bir grup, 1 ve 2 Nisan çatışmalarını konuşuyorlar. 2 Nisan'da gözaltına alınan İSKİ işçisi, o günden bir olayı şöyle anlatıyor. "Tekel işçileriyle beraber polis barikatının önünde kolkola oturuyorduk. Önlüğüm katlanmış, üzerindeki yazı okunmuyor. Saldırı oldu, kendimi polislerin arasında buldum. Karakolda komiser 'hangi örgütten-sin' diye sordu. 'İSKİ örgütündeyim' dedim. Kızdı, 'benimle dalga mı geçiyorsun' dedi. Ben de 'siz hangi örgüttesiniz diye soruyordunuz, ben de İSKİ örgütündeyim diyorum, İSKİ işçisiyim' dedim. Bunun üzerine komiser, 'bunu ayrı koyun bu İSKİ işçisiymiş' dedi."

Gece sabaha evrildiğinde hala hiç uyumadan doyum-suz sohbetini sürdürenler vardı. Nöbet tutup sabahlayanlar da.

* * *

Sabah olduğunda AG'yi bitirme hazırlıkları başladı. Öğlen saatlerinde de işgal eylemi bitecek.

Bu işgal, işçi sınıfına işbirlikçi sendikal anlayışla mücadelede, önemli şeyler kattığı gibi, sendika ağalarının korkularını da büyüttü.

"İlk 1 Mayıs'ım"

Yaşantımın en güzel, en coşkulu, en heyecanlı; her şeyin 'en'lerinin olduğu bir Cumartesi sabahı uyandım. Vakit kaybetmeden yola çıkıp Şişli Meydanı'na vardık. Yanımda bulunan teyzem, herşeye hakim bir şekilde, orada bulunan kalabalığa karıştı hemen. Ben olduğum yerde kalakaldım ve etrafı izlemeye başladım. Etrafımdaki kalabalık, daha da gelmekte olan insanlar, her birinin yüzündeki ayrı tebessüm, ama gözlerinden okunan tek bir düşünce... Aynı amaç için toplanmış ve tek başına kurtuluşun olmayacağını biliyorlar.

İlk andaki şaşkınlığımı, sloganlar, marşlar ve hayaller arasında attım. Diğer tüm fikirler gibi, o anki kaygılarım da kaybolup gitti.

Henüz emekçi değildim belki, çok da ezilmemiş-tim, ama orada olmak, o duyguları paylaşmak ve hissetmek, her şeyi unutturmuş, oraya büründürmüş-tü beni.

Bir süre sonra yürüyüş başladı. Ön saflarda pankart tutmayı çok istiyordum. Ve nihayet pankartı alıp ön saflarda yürümeye başladım. Bu benim ilk 1 Mayıs'ımdı ve ilk kez Taksim'de olacaktım. Hem de böyle bir günde ve bu şekilde...

Meraklı gözler ve alkışlar eşliğinde bir saat kadar sonra Taksim'e vardık. Alana girdiğimizdeki, alkışlar ve o büyük topluluk, yoldaşların o coşkulu sloganları, heyecanımı daha da arttırdı. Bakışların bana çevrildiğini görünce, önce kendimi süzdüm, sonra elimdeki pankarta baktım, duruşumu, yürüyüşümü daha bir dikleştirip öyle girdim Taksim'e...

Ve işte Taksim'deyim... Bize ayrılan yere geçtik, pankartı başka bir yoldaşa devredip coşkulu kalabalığa karıştım. Sloganlar hiç susmuyordu:

Kurtuluş yok tek başına! YA HEP BERABER, YA HİÇ BİRİMİZ!

Liseli PDD okuru

26 Mayıs ve işçilerin öfkesi SENDİKA İŞGALLERİ

Dört konfederasyon tarafından yaklaşık üç ay önce alınan genel grev kararı, yine bu konfederasyonlar tarafından (KESK, zevahiri kurtarmaya çalıştı) “koşullar uygun değil” gerekçeyle bir saatlik iş bırakmaya düşürüldü. Aslında iş bırakma da denilemez, öğle paydosuna denk getirilen ve bir mentin okunmasına indirgenen “dostlar alışverişte görsün” eylemiydi.

Hatırlanacaktır, 26 Mayıs genel grev kararı, Tekel işçilerinin Ankara’da çadır direnişi sürerken alınmıştı. Daha Şubat ayında, üç ay sonrası için böyle bir karar alınması, ciddiyetten uzak olduğu gibi, sorumluluktan da kaçmaktı. Bu kararı, Tekel işçilerinin basıncıyla aldılar. İşçilerin tepkileri üzerine, “4 Şubat gibi olmasın, daha hazırlıklı girmek için üç ay süre koyduk” yalanına başvurdular. Üç ay sonra ise, “koşullar uygun değil” diyerek sıyrılmaya kalktılar.

Oysa 4-C ortada duruyordu, milyonlarca kişi güvencesiz çalışıyordu, taşeronlaştırma hızla artıyordu. Madenlerde, tersanelerde iş cinayetleri artarak devam ediyordu. Zonguldak’ta 30 madenci katledilmişti, bir hafta kadar önce. Öte yandan işçi ve emekçiler 1 Mayıs’ı 32 yıldan sonra ilk kez Taksim’de yüzbinlerle kutlamıştı. Hem güç ve moral olarak, hem de taleplerin yakıcılığı ile, konfederasyonların iddialarının aksine, 26 Mayıs’ta genel grev için koşullar son derece elverişliydi. Asıl bu yüzden geçirtilmek istendi. Ve 1 Mayıs’ta kürsüden konuşturulmamış olmanın rövanşını almak istediler adeta.

Ama yine başaramadılar! Tekel işçileri başta olmak üzere direnişteki işçiler, İstanbul’da başlayan Türk-İş binasının işgalini, diğer illere de yaydılar. 26 Mayıs eylemine damgasını vuran, Türk-İş işgalleri oldu.

Tekel’le birlikte sendika ağalarının sıkışması

Tekel direnişi, işçi ve emekçilerde büyük bir dönüşüm yarattı. Çok güzel dayanışma örnekleri verildi. Aynı zamanda sendika bürokrasisini de vurmaya başladı. İşçiler, genel grev talebini yükselttikçe, işbirlikçi sendikacılar, bundan kaçmanın yollarını aradılar. Önüne çeşitli biçimler koyarak sürekli ertelediler. Almak zorunda kaldıklarında ise, onu en pasif, en etkisiz biçimde geçiştirmeye çalıştılar. 4 Şubat grevi, bu şekilde geçirtilirdi. Üstelik “*genel grev yaptık da ne oldu, bir şey değişmedi*” diyerek işçilere karşı tersten koz olarak kullanmaya kalktılar. Aynı zamanda suçlarını gizlemeye...4 Şubat’ta zaman sıkıntısı yaşadıklarını, 26 Mayıs’ta güçlü bir genel grev yapacaklarını belirtip, 12 Eylül’den sonra ilk kez genel grev kararı aldıklarını da büyük bir övgüyle anlattılar.

26 Mayıs geldiğinde ise, onu 4 Şubat’ın da gerisine çektiler. Son günlere kadar belirsiz bıraktılar. “*Koşulların uygun olmadığı*” gibi kimseyi ikna etmeyen bir yalana başvurdular. Bir kez daha ihanetçi, işbirlikçi yüzlerini sergilediler.

Burjuvazinin saldırıları artarak devam ediyor.

Tekel direnişi ile başlayan sendika ağalarına karşı yükselen eylemli tepkiler, devrimci bir perspektif ve sloganlarla birleşmeli, doğru hedeflere yönelmelidir.
“Kahrolsun Sendika Ağaları!” sloganı
“Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!” sloganı ile tamamlanmalıdır.

Krizin tüm yükü işçi ve emekçilere bindiriliyor. İşsizlik ve yoksulluk had safhada. Buna karşın işçi ve emekçilerin direnişleri de artıyor. İşten atmalara, örgütsüz ve güvencesiz çalışmaya, hak gasplarına karşı direnişler yayılıyor. En sık atılan slogan ise, “genel grev, genel direniş” oluyor.

Sınıf mücadelesinde en etkili silahlardan biri olan genel grevin örgütlenmesi, hayata geçirilmesi, sendikaların görevidir. Ama işbirlikçi sendikalar, bırakalım bu görevi yerine getirmeyi, onu etkisizleştirmeyi, gözden düşürmeyi kendilerine görev edinmişler.

Devrimci, demokrat şube yönetimleri de, konfederasyonların bu kararına karşı durmada yetersiz kaldılar. Belirsizliği ortadan kaldırmayı ve konfederasyonlar üzerinde basınç oluşturmayı fazla zorlamadılar. Genel merkezlerin bu tavrına karşı, ortak bir tavır geliştiremediler. Oysa hem konfederasyonların tutumunu teşhir edebilir, hem de grev silahını gerektiği gibi kullanabilirlerdi.

Devrimci işçiler sendika yönetimine!

Tekel işçileri, işbirlikçi sendikaların 26 Mayıs’ı geçiştirebileceklerini öngörüyorlardı. Hazırlıklarını buna göre yaptılar. Ve Türk-İş binalarını işgal eylemini başlattılar. İstanbul’da başlayan eylem, kısa sürede diğer illere de yayıldı. Geniş bir kamuoyu

da oluştu, destek ve dayanışma eylemleri başladı.

İşgalin önünü alamayan Türk-İş bürokratları, eylemi, devlet eliyle bastırmayı göze alamadılar. Olası bir polis saldırısının, eylemleri daha da büyüteceğinden çekindiler. Fakat birçok yerde Türk-İş binasının önüne polis barikatları kuruldu, işgal başlamadan engellemeye çalıştılar. Ankara’da kendilerini Türk-İş binasının önüne zincirlemeye çalışan kadın işçilere, polis azgınca saldırdı.

İşgal edilen veya girişimde bulunup başaramayan yerlerle, 26 Mayıs’a damgasını vuran, işçilerin Türk-İş şahsında işbirlikçi sendikacılara karşı ortaya koyduğu tepki oldu. Tekel direnişinden itibaren eylemli biçimlere bürünen ve giderek büyüyen bu tepki, işçi ve emekçi hareketi açısından geliştirici, ileri bir adımdır.

Bu eylemlerde özel olarak Türk-İş’in ve onun başkanı Kumlu’nun hedef alınması da anlaşılır bir durumdur. Politikada, hedefi somutlama ve daraltma önemlidir. “Okun sivri ucu”nu yönelteceğin bir kişi ya da kurum olabilir. Fakat bu, genel sorunu gözden kaçırmak gibi bir tehlikeyi de içinde barındırır. Buna dikkat etmek gerekir. Kimi sendikacılar, bu durumu kendi koltuk kavgasına alet etmek isteyebilir. Bunlara karşı uyanık olmalı, mücadelenin Kumlu şahsında tüm sendika ağalarına karşı verildiği unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

Daha da önemlisi, sendika ağalığına ve bürokrasisine karşı mücadelenin, sınıf sendikacılığı perspektifi ile yürütülmesidir. Türk-İş işgali sırasında atılan sloganlardan biri de “İşçiler Sendika Yönetimine” dir. Oysa doğrusu “Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!” olmalıdır. Yıllardır da böyle atılmaktadır. Çünkü sınıf bilinci almamış bir işçi, sendika yönetimine geldiğinde varolan durumu değiştiremez. Şimdinin sendika başkanları da geçmişlerinde işçiydiler. Marks, “işçi sınıfı ya devrimcidir, ya hiç” demiştir. O yüzden kimse, işçi kuyrukçuluğu yapmamalıdır. Bu iki slogan arasındaki fark, sınıfa ve sendikal mücadeleye bakışta, devrimcilikle, reformculuk (ekonomizm) arasındaki temel yaklaşımı ortaya koyar.

“Kahrolsun Sendika Ağaları!” sloganı “Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine!” sloganı ile tamamlanmalıdır. Bunlar birbirlerini bütünleyen ve sendikaları gerçek anlamda sınıfın çıkarlarını savunan bir kurum haline getirecek taleplerdir. Sendikalar, sınıf bilinçli işçilerin yönetime gelmeleriyle ve proleter demokrasinin, denetimin yaşama geçmesiyle ancak, sınıfın önünü açan mücadele araçları haline gelirler.

Tekel direnişi ile başlayan sendika ağalarına karşı yükselen eylemli tepkiler, devrimci bir perspektif ve sloganlarla birleşmeli, doğru hedeflere yönelmelidir. Sınıf sendikacılığının önünü açacak olan budur.

KADINLAR BEKLEŞİYOR!*Kadınlar bekliyor bu akşam**Maden ocağının başında**Dehşetten kalpleri ha durdu, ha duracak...**Ayaklar altındaki kuyularda az önce**Kayahklar arasındaki kömür damarlarında**Yanan ve parlayan gaz birdenbire**Ölüm saçtı dört bir yana...**Bir mucize kurtarır onları**Kurtarsa, kurtarsa**Böyle geldiği kadınlara haber**Ama kadınlar dönmeyecekler yuvalarına**Kadınlar ocaklarının başına dönmeyecek**Bekleyecekler safak sökene dek.**Başlayıncaya dek dönmeye çarklar yeniden**getirilceye dek sedyeler içinde buraya**sevdikleri, bağlandıkları erkekleri...**Saatinden tanıyacaktı kimini,**Kimini bir düğmeden,**Kimini bir sezgiyle sadece...**Ve üç gün sonra bütün bu ölümler**Hep birlikte gömülecekler büyük bir çukura...**Sevgilerini ve üzüntülerini gönderecek kral hazretleri**O milletvekili de orada olacak, hani şu bilinen kişi**Son grevde madenciler karışına**“asker çıkaralım” diyen**görünecek çok kederliymiş gibi...**Ocağın sahibi de orada olacak,**O herif ki, belki yüz kere demişti,**“anam avradım olsun madencilere at eti yedirmezsem”**Papaz efendi de orada olacak**dua edecek ağlamaklı ağlamaklı**yüreklerini parça parça edecek**sevdiklerini yitirenlerin.**Sayıp dökecek tehlikelerini maden ocağının**Ve madencilerin değerlerini sayıp dökecek**Ve yığılmasını...**Ve bütün gazeteciler,**Zehirlemek için kamuyu**Mürekkep hacamışlardı hani, denizler dolusu**“endüstrinin yıkıcılarına” veryansın etmişlerdi hani,**kimbilir şimdi ne acıklı öyküler döktürecekler...**ve halk üzecek:**“Ne acı” diyecek “ne acı”**unutulacak ama herşey haftasına varmadan.**Ve milletvekili**Ve maden ocağı sahibi**Ve papaz efendi**Ve gazeteciler**Ve beyni yıkanmış kamu,**Devam edecekler zehirlerini,**Kinlerini depo etmeye,**Gelecek ilk büyük maden grevinde**boşaltmak için...**Bu akşam kadınlar ocağın başında bekleşe dursun**Tanrı bile görmüyor, tanrı bile**İkiyüzlülüğünü ve utancını bu oyunun.**Joe CORRIE***“GEL ARTIK!”**

Kadınlar bekliyor ocağın başında.

Biri oğluna sesleniyor: **“Gel artık!”**

Oğlu cevap vermiyor. Oğlu toprağın altında. Tam 540 metre. Tam 540 metre var oğluyla arasında. 540 metrelik bir toprak ve kömür yığını.

Hergün 540 metrelik bir kuyunun dibine iniyor oğlu, orada güneş yok. Orada temiz hava yok. Baretlerinden çıkan solgun ışık tek yaşam belirtisi, motorla yerin yedi kat altına pompalanan hava, tek yaşam kaynağı. 8 saat, 10 saat, 12 saat çalışıyor orada. Yemeğini orada yiyor, tualete orada gidiyor. Süre dolmadan dışarı çıkmak yok! Süre doğduğunda asansör kuyudan yukarı tırmanıyor; 540 metre.

Yukarı çıkan oğlu değil; oğluna benzeyen kapkara bir gölge. Bir gözlerinin akı, bir de dişleri var beyaz olan. Güneşi gördüğü anda kocaman ve bembeyaz gülen. Onun dışında, vücudunun her tarafı, tüm gözenekleri, tırnaklarının içi, kulağının deliği, ciğerlerinin odacıkları... Her tarafı kömür tozu dolu. Siyaha kesmiş bir gölge oğlu. Yıkanacak, temizlenecek, yeniden oğlu olacak.

Sarsıntıyı hepsi duydu. Hepsi birden donup kaldı olduğu yerde. Sonra neyse yaptıkları iş, bir kenara bıraktılar, yürümeye başladılar ocağa doğru. Adımları ağır, yorgun, acılı; kalpleri çarpıntılı, telaşlı, ürkek...

Oğlu kuyunun içinde kaldı; o, kuyunun kenarında. Bekliyor... Bir umut, bir haber. Bekliyorlar kuyunun kenarında. Hepsi de içinden, yüreğinin derinliklerinden kopartarak sesleniyorlar: **“Gel artık!”**

Başbakan bir açıklama yapıyor: *“Onlar bu ölümlere alışkın. Madencinin kaderi bu.”*

Yüreğinin derinliklerinden kopan bu defa bir öfke, bir isyan:

“Sen hiç bekledin mi bu kuyunun başında Başbakan! Senin hiç oğlun öldü mü yerin yedi kat dibinde! Senin hiç kardeşin öldü mü

kapkara kömüre bulanmış bir halde! Sen hiç derinin gözeneklerine yerleşen kömürü katık ettin mi ekmeğine? Sen hiç sevdiğini uğurlarken evden ‘acaba dönecek mi’ korkusunu yaşadın mı? Ocaktaki patlamanın ‘artçı sarsıntıları’ dövdü mü hiç senin benliğini?”

“Onlar ölümlere alışkın” diyor Başbakan. *“Onların kaderi bu.”*

Amerika kıtasını işgal ederken, binlerce yıllık uygarlıkları yağmalayıp yerlileri yığınlar halinde öldüren İspanyon korsanları; Kızılderi kitleleri halinde kırımdan geçiren İngiliz ve Fransızlar; Avusturalya’da Aborjinlerin yaşam alanlarını yağmalayan çocuklarını çalan İngilizler; ormanlardan çaldıkları Afrikalılar gemi ambarında açlıktan, havasızlıktan ve pislikten öldüklerinde “zarar ettik” diye yakınan köle tacirleri, “demokrasi götürüyoruz” diye başka ülkeleri işgal eden, yağmalayan, direnişle karşılaştığında şaşırıp ABD’liler...

“Onlar ölümlere alışkın” diyorlar, *“onların kaderi bu.”*

Tarih kitaplarına *“ilk demokrasi örneği”* diye kaydedilen Yunan şehir devletlerinde “demokrasi” sadece mülk sahibi erkekler için vardı; kadınlar ve yoksul erkekler “vatanadaş” olarak kabul edilmiyor, onlara “demokrasi” işlemiyordu.

ABD’de Afrikalı köleler “çiftlik halkı”nın içinde değil, *“çiftlikteki hayvanlar ve tarım araçları”* kategorisinde sayıma tabi tutuluyordu.

Dünyanın her tarafında, esirler pazarlarda tıpkı atlar gibi dişlerine ve çıplak vücutlarına bakılarak satılıyordu.

Dünyanın her tarafında kitleler *“dağdaki çoban ile benim oyum bir olabilir mi”* diye aşılanıyordu.

İlk insanlar, kendilerinin dışındaki diğer

canlılardan daha akıllı olduklarını gördüklerinde, bu "ayrıcalığın" kendilerine "tanrısal bir lütf" olduğunu düşündüler. Ve kendi yaşamlarını daha iyi hale getirmek için doğadaki canlıları bir araç olarak kullanma, onların üzerinde bir hakimiyet kurma çabasına giriştiler. Hayvanları evcilleştirdiler, toprağı işlediler, gıdaları stokladılar vb.

İlk insanlar, kendilerini doğadaki diğer canlılardan üstün görüyorlardı. Sömürücü toplumlardaki egemen sınıflar ise, "üstün"lüklerini daha yükseğe alıp, aşağıda gördükleri ve "hizmetlerinde kullandıkları canlılar" kategorisini genişlettiler. Daha güçsüz gördükleri yoksul insanları, kadınları ve çocukları da "evcilleştirdikleri hayvanlar-kullandıkları araçlar" arasına itiverdiler. Kendi zorbalıklarını, sömürü sistemlerini "tanrının isteğı" diye isimlendirerek meşrulaştırdılar. Tanrı onların üstün olmasını istemiş(!) öyle yaratmıştı(!); öyleyse geride kalan tüm varlıklar, onlara faydalı olmaya,

GRIZU

Grizu, 1600 derece sıcaklık demek. Dinamit kullanılması'nın grizu patlamasını tetiklediğı söyleniyor. Ölümün genelinde bu ilk patlama esnasında olduğunu, geri kalanların ise zehirli gazla öldüğü biliniyor. Buna rağmen birçok maden işçisi gaz maskesinden bile yoksun.

Türkiye iş cinayetleri sırasında Avrupa'da birinci, dünyada da üçüncü sırada. Maden Mühendisleri Odasının yaptığı araştırmaya göre, madenlerdeki ölü sayısı, her yıl katlanarak artıyor. Odanın açıklaması şöyle: "Özellikle 80'li yılların başından itibaren uygulamaya konulan özelleştirme, taşeronlaşma, rodövans vb yanlış uygulamalar; kamu madenciliğini küçültmüş, kamu kurum ve kuruluşlarında uzun yıllar sonucu elde edilmiş olan madencilik bilgi ve deneyim birikimini dağıtmıştır. Yoğun birikim ve deneyime sahip olan kurum ve kuruluşlar yerine üretimin, teknik ve alt yapı olarak yetersiz, deneyim ve uzmanlaşmanın olmadığı kişi ve şirketlere bırakılması, buna ek olarak kamusal denetimin de yeterli ve etkin bir biçimde yapılamaması, iş kazalarının artmasına neden olmaktadır"

Oda yetkilileri, İş Kanunu'nda dahi maden ocaklarıyla ilgili yeterli düzenlemelerin yapılmadığını, mühendis çalıştırmanın en asgari seviyede tutulduğunu söylüyorlar. Cinayetlere "kader" diyenler, işçilerin ihmeline verenler, taşeronlaşmayla birlikte daha da artan ağır çalışma koşullarını, işçi sağlığı ve işçi güvenliğinin, kar amacıyla ortadan kaldırıldığını, bütün bunlar bir arada sendikasıylaştırmanın dayatıldığını gözlerden saklamaya çalışıyorlar.

onları memnun etmeye, onların daha iyi yaşamasını sağlamaya görevlendirilmişlerdi. Kendileri herşeyin en iyisine layıktı. Geride kalan insanlar için ise, acı çekmek, ölmek, aşırı çalışmak, aç kalmak, soğukta donmak, en ağır zorluklara katlanmak doğaldı, "kader"di. Tanrı onları öyle yaratmıştı. Bunun dışına çıkmayı düşünmek bile Tanrı'nın buyruklarına, yaşamın doğal kurallarına karşı çıkmak anlamına gelirdi ki, en ağır biçimde cezalandırılırdı.

Bir kere insanın insanı sömürmesi, insanın insanı küçük görmesi baş-

layınca, her kesim, kendinden daha geride ve daha güçsüz gördüğü kesimlere karşı benzer egemenlik ve küçük görme ilişkisini kurmaya başladı. Zenginler yoksulları, büyük tekeller fason şirketleri, emperyalistler sömürgeleri, sömürgelelerin işbirlikçi yöneticileri kendi halkını, ezen ulus ezilen ulusu, şirketin müdürü çalışan elemanları... küçük görmeye, üzerinde baskı ve sömürü kurmaya yöneldi. Herbiri kendisinden aşağıda gördüğünü hiçleştirirken, kendisinden yukardakine biat etti. Kendi bulunduğu yeri "tanrısal bir hak" daha aşağıdaki insanların acılarını "tanrısal bir sorumluluk" olarak yaftaladı.

* * *

"Onlar ölümlere alışkın" dedi Başbakan. "Bu onların kaderi!"

Ne bir dil sürçmesiydi bu söz, ne de yanlışlıkla söylenmişti.

Koyunun kesilip, pişirilip sofrada önüne kon-

ması; ya da atın üzerine binerek gezintiye çıkması; ya da kömür ocaklarında grizu patlaması; ya da tersane- de "Bilal'in gemiciğini" tamir eden işçinin düşüp ölmesi; ya da 12 bin Tekel işçisinin 4-C kapsamında açlık koşullarında çalışması; ya da varoşlarda insanların "ev" denemeyecek deliklerde yaşaması...

Egemenlerin gözünde, bunların arasında bir fark yoktur. "Onların kaderi"dir, "onlar alışkın"dir. Bu nedenle bu sözler Başbakan'ın ağzından son derece doğal bir gerçeğı ifade edencesine rahat ve fütursuzca çıkıvermiştir.

Onlar "insan"dırlar. Ne hayvan, ne alet, ne de bir meta. Sevinçleriyle, coşkularıyla, acılarıyla, öfkeleriyle, bağılılıklarıyla, insana dair her türden değerleri ve erdemleriyle "insan"dırlar.

"Onlar toprakta karınca, suda balık, havada kuş kadar çokturlar" demiş şair.

Ve onlar acıyla "Gel artık" demekten vazgeçmeyip "Yeter artık" demeye başladıklarında...

"Ve onlar korkunç ağır ellerini toprağa bastırıp ayağına kaldıklarında..." bu "kader" denilen şey, sona erecektir.

İSTATİSTİKLERDE MADEN İŞÇİLERİNİN DURUMU

Türkiye'de madencilik tarihi 1800'lü yıllara kadar uzanıyor. Osmanlı döneminde, emperyalist ülkelerin hegemonyasında başlayan bu sektörde çalışmak için, köylüler zorla toplanıp madenlere getiriliyor. Kaçan madenciler öldürülüyor. Zorla çalıştırılanlar ise, göçük altında kalarak can veriyor.

Resmi kayıtlara göre, 1941 yılından bu yana maden cinayetlerinde, toplam 3 bin 712 kişi hayatının kaybetti. 373 bin 484 kişi de yaralandı. Taşeronlaşmayla birlikte ölü sayısı daha da arttı. 2006 ve 2007 yıllarında üçer ölümlü kaza meydana gelirken, 2008 yılında 22 ayrı ilde 38 ölümlü kaza yaşandı, 43 işçi hayatını kaybetti. 2009 yılında 24 ilde 92 işçi öldü. 2010 yılının ilk 5 ayında ise 15 ilde meydana gelen patlamalarda 37 işçi hayatının kaybetti.

* Ülkemizde gerçekleşen maden kazalarının yüzde 95'i önlenemez niteliktedir.

* Zonguldak'ta 3 bin taşeron maden işçinin çalıştığı tahmin ediliyor. Ama hem Zonguldak'ta hem de Türkiye genelinde toplam kaç taşeron maden işçinin çalıştığı bilinmiyor.

* Taşeron şirketlerin çalıştığı ocaklarda denetim yapan görevliler, ücretlerini taşeron şirketlerden alıyor.

* TTK (Türkiye Taşkömürü Kurumu) rakamlarına göre 1955-2009 yılları arasında maden kazalarında 2 bin 687 işçi öldü. ABD'de 1950 yılından bu yana meydana gelen kazalarda ölenlerin sayısı 713. Aynı dönemde Polonya'da yaşanan ölüm sayısı 439.

Genç Komünarlar, 3 Mart 1992 tarihinde Zonguldak-Kozlu'da bir grizu patlamasında 463 madencinin ölmesi üzerine 9 Mart günü Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü'nü işgal etmiş ve tam 3 gün boyunca bu işgali sürdürerek, katliamın gerçek sorumlularını teşhir etmişlerdi. Onlar, "Katledilen madencinin haykiran soluğu" oldular. Sonrasında yayınladıkları kitaba da bu ismi verdiler.

Direnişçi Akkardan işçilerinden açıklama

İşçilere, basına ve sendikalara,

Biz direnişçi Akkardan işçileri, patronun haksız saldırısına karşı ortak irade-mizle başlattığımız direnişimizi, sendikamız BMİS'in şube ve merkez yöneticilerinden beklediğimiz desteği göremediğimiz için bitirmek zorunda kaldık. Ancak bu durum mücadelemizin sona erdiği anlamına gelmiyor. Gerek patronlar sınıfına, gerekse de sendikal bürokrasiye karşı mücadelemiz sürecektir.

Bizler direnişimizi sonlandırırken, yaşadığımız sürece ve çıkarttığımız derslerle ilişkin bir değerlendirmeyi kamuoyuyla paylaşmak istiyoruz. Bildiğiniz gibi direnişimiz, krizi bahane eden Akkardan patronunun haksız bir tensikat uygulaması sonrasında başlamıştı. Fakat direnişçi işçiler olarak bu süreçte yaşadığımız kimi olaylar, olumsuzlukların yalnızca içinden geçmekte olduğumuz kriz döneminden veya patronun tutumundan kaynaklanmadığını bizlere apaçık gösterdi. Sendikamızın şube ve genel merkez yöneticilerinin, patronla daha önceden anlaşarak atılmamıza onay verdiği direniş süreci içinde ortaya çıktı.

İzne çıkarılmamızdan önce oturup işverenle pazarlık yapanlar ve bu suça ortak olanlar bu işlerin saklı kalacağını düşünüyorlardı. Biz onurlu ve hakkını arayan işçilerin dışında, bürokrat sendikacılar ve patron bizlerin birkaç günden fazla direnemeyeceğini hesaplıyorlardı. Ama yanıldılar, bizler ortaya koyduğumuz kararlı tutumla onların bu oyununu bozduk. Bu sayede, işi gece vakti direniş çadırını ve pankartını kaldırmaya kadar varıran sendika yöneticilerinin de gerçek yüzü açığa çıktı. Ulaştığımız bütün duyarlı işçilere, temsilcilere ve kurumlara yaşadığımız gerçekleri aktardık ve onları bu tür anlayışlara karşı mücadeleye davet ettik.

Açık ki, şube ve genel merkez yöneticilerinin gerek direniş öncesinde ve gerekse direniş başladıktan sonraki olumsuz tutumları, direnişimizi zayıflatan bir etken olmuştur. Sendika bürokratlarının işçi sınıfına olan güvensizliklerinin, cesaretsizliklerinin, moralsizliklerinin ve iş bilmezliklerinin bedelini sonunda bizler ödemiş olduk. Sendikacıların bu ve benzeri yanlış tutumları devam ettiği sürece, Akkardan'da hâlâ çalışmakta olan işçiler de aynı tehlike ile yüzyüze bulunmaktadırlar. Bilinmeli ki, işçilerin mücadele örgütleri olması gereken sendikalarda bu tür bürokratik anlayışların hüküm sürmesine izin verdiğimiz sürece, patronlar krizin faturasını biz işçilere ödetmeye devam edecekler.

Taksim 1 Mayıs'ında sendika bürokrasisinin önde gelen temsilcilerine karşı TEKEK işçileri öncülüğünde yapılan protesto eylemi, işçiler ile bürokrat sendikacılar arasında nasıl mesafelerin oluştuğunu tüm dost düşmana göstermiştir. Bu yaşananlardan herkes gereken dersleri çıkarmalıdır. Sendikalar biz işçilerin mücadeleye örgütleridir. Fakat sendikaların başına çöreklenen bürokrat anlayışlı sendikacılar, hak mücadelemizin önündeki esas engeller haline dönüşmüşlerdir. Ancak, işinin, ekmeğinin ve onurunun sahibi olan biz işçileri hesaba katmadan, masa başı pazarlıklarla ve bürokratik usullerle işleri yürüten bu bürokrat sendikacılar ve sendikal anlayış eninde sonunda mahkûm olacaktır.

Biz direnişçi Akkardan işçileri, direnişimiz boyunca bizlere destek veren bütün sınıf dostlarımıza, sunmuş oldukları desteklerden dolayı içtenlikle teşekkür ediyoruz. Bizler bilinçli işçiler olarak, eninde sonunda bürokratik anlayışları sendikalardan süpürüp atacağımıza ve sınıfımızın çıkarlarını temel alan mücadeleciler bir sendikal anlayışı sendikalarımızda hâkim kılacağımıza inanıyoruz.

Yaşasın Sınıf Mücadelemiz!

Direnişçi Akkardan işçileri

Belediye işçilerinden TİS PROTESTOSU

Belediye-İş üyeleri İstanbul Büyükşehir Belediyesi'yle yaşanan ve uyuşmazlıkla sonuçlanan

TİS görüşmelerini protesto etmek için bir yürüyüş düzenledi.

Belediye-İş ana binası önünde toplanan kitle, buradan Büyükşehir belediyesine yürüyerek, 100 gün geçen görüşmelerin sürüncemede bırakılmasına tepki gösterdiler. "Genel grev genel direniş", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İnsanca yaşamak is-

tiyoruz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını atan kitle, ayrıca Zonguldak'ta maden işçilerinin katledilmesini "Madenler işçiye mezar olmasın" sloganıyla protesto ettiler.

Belediye İş adına 5 Nolu şube başkanı Nihat Altaş bir konuşma gerçekleştirdi. Altaş, uyuşmazlık sürecinin ardından grev kararını asacaklarını belirterek, madenlerdeki işçi ölümlerinin sorumlusunun da taşeronlaştırma, güvencesiz çalıştırma sistemi olduğunu belirtti.

Tuzla'da bir işçi daha katledildi

Tuzla Tarsanesi'nde 27 Mayıs'ta bir işçi katliamı daha gerçekleşti.

İşçileri filikada kum torbası olarak kullanarak katleden tersane patronları, bu kez de işçileri vinç yerine kullanmak isteyince katliama sebep oldular.

Selahattin Arslan Tersanesi'nde meydana gelen olayda, kızak kaldırma sırasında 15 işçinin vince yardımıyla görevlendirilmesinin ardından halat koptu. Halatın kopmasıyla başına parça isabet eden 23 yaşındaki Metin İnanır adlı işçi öldü, bir işçi de omuzundan ağır yaralandı.

Taşeronlaştırmanın, güvencesiz, düşük ücretlerle çalışmanın en ağır yaşandığı alanlardan biri olan tersane işçileri, tıpkı maden işçileri gibi "kader"lerine terk edilm durum-

da. Bakanlar "güzel ölüyorlar" diye buyuruyor. Tersane patronları da işçileri değişik yöntemlerle "güzel öldürüyor"lar! Gaz zehirlenmesi, boya zehirlenmesi, vinçten düşme vb. ölümlerin yanına, kum torbası olarak, ya da vinç olarak kullanılıp ölmek de eklendi.

Yaşanan son ölümler birlikte Tuzla'da ölenlerin sayısı 134'e yükseldi. Bu işçi cinayeti eylemlerle protesto edildi. Katliamın meydana geldiği tersanenin önünde 28 Mayıs'ta Limter-İş sendikası bir eylem gerçekleştirdi. Açıklamada sorumlunun devlet ve patronlar olduğu belirtildi. Aynı gün saat 19'da ise Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek Platformu ile Direnişteki İşçiler Platformu da bir eylem gerçekleştirdiler.

Çiftçiler ürünlerini yollara döküyor

Krizle birlikte yoksullaşmanın gün geçtikçe arttığı koşullarda, toplumun işçi ve emekçi bölüklerinin yanı sıra, küçük üreticiler, esnaf da tepkilerini sokaklarda göstermeye başladılar. Belirlenen taban fiyatlarının düşük olması, tarlada yetiştirilen ürünlerin ellerinde kalması ve çok ucuz maliyetle devletin kapatmak istemesi, çiftçileri harekete geçirdi.

Mersin'de domates ve biber üreticileri, ürünlerinin para etmemesini protesto etmek için 14 Mayıs Dünya Çiftçiler Günü'nde domateslerini ve biberlerini yollara dökerek çığnədiler.

Akdeniz İlçesi Kazanlı Hali'nden konvoylarla Mersin Top-tancı haline gelen çiftçiler, pankartlar ve dövizlerle Mersin Yaş Sebze ve Meyve Komisyoncuları Derneği önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Burada Ziraat Odası Başkanı Cengiz Gökçel, "ürünlerimiz para etmiyor ve çok ucuza alınmak isteniyor" diyerek maliyetlerin azaltılmasını istedi. Yapılan açıklamaların ardından, çiftçiler yollarında getirdikleri domates, biber vb. sebzeleri yollara döktü. Eylemde çiftçiler "WC 1 lira biber 30 kuruş", "Çiftçi şehrin efendisi değil kölesi oldu" yazan pankartlar taşıdı.

Aynı tarzda eylemler Silifke'de de gerçekleştirildi.

Erdemli'de gerçekleştirilen eylemde ise üreticiler, büyük şehirlerde domatesin 3 TL'ye satıldığı halde, kendilerinden 50 kuruşa satamadıklarını belirttiler. Meyve ve Sebze hali önünde konuşma yapan Karakeşli Köyü Muhtarı Ayhan Aydın "Çiftçiyi kim sömürüyor? İnsanlar domates almak için çırpınıyor, biz satmak için çırpınıyoruz. Biz domatesi 50 kuruştan satarız, tüketici 3 TL'den alır. Bizi sömüren kim? Bir an önce buna çözüm bulunsun. Çiftçinin tenceresinde artık çorba kaynamaz oldu" dedi. Yapılan eylemin ardından domates fiyatı 60 kuruşa çıkarıldı.

İşçiler, emekçiler, öğrenciler, çiftçiler... Emekçi kesimler krizin faturasını ödemek istemiyor. Çiftçiler ise emek harcayarak ürettikleri ürünlerini yollara dökmek zorunda kalıyor. Devlet taban fiyatlarını düşük belirliyor ve malları ucuza kapatmaya çalışan özel işletmeler üşüşüyor çiftçilerin başına. Çiftçiler ise aç kalmakla karşı karşıya. Çiftçiler ve küçük üreticiler, işçi ve emekçilerle birlikte "krizin faturasını çıkaranlar ödesin" diyerek, ortak mücadeleyi yükseltmeli

Erdemli çiftçi protestosu

Güler'in katili devlettir!

Yakalandığı kanser hastalığından sonra devrimcilerin oluşturduğu "Güler Zere'ye Özgürlük" platformunun yaptığı eylemler ve basınç sonucu tahliye edilen Güler Zere şehit düştü. 7 Mayıs'ta saat 16 civarında Küçük Armutlu'daki evinde sonsuzluğu kucaklayan Güler Zere, tecritin kırılmasında bir umut ve bir simge olmuştu.

Gerilla mücadelesi verdiği sırada rahat-sızlanan Güler, tedavi için geldiği şehirde yakalanmış ve DHKP-C üyesi olmak iddiasıyla ömürboyu hapis cezasına çarptırılmıştı. 14 yıl içeride kaldığı süre boyunca devrimci kimliğini koruyan Güler Zere, kanser hastalığına yakalandıktan sonra, devletin imha saldırısına maruz kalmış, tedavisi geciktirilmiş ve engellenmişti.

Hastalığın son aşamasına gelmesi beklendikten sonra tahliye işlemleri gerçekleştirilen Güler Zere'ye devlet adeta "dışarıda ölme özgürlüğü" verdi. Bu tahliye işlemini gerçekleştiren ise, ne devletin kendisi oldu, ne de Güler bir af diledi. Dışarıda devrimcilerin önderliğinde örgütlenen eylemler sonucunda, binlerce kişilik yürüyüşler, oturma eylemleri, basın açıklamaları gerçekleştirildikten sonra, oluşan baskıyı karşılayamayan devlet, Güler'i serbest bırakmak zorunda kaldı.

Tahliye olduktan sonra Güler Zere, evinde ziyaretçileri kabul etti, onlara umut aşıladı. Tedavi olanaklarının tamamen tükendiği noktada ise, ölümü vakur bir şekilde karşılamasını bildi.

Güler'i, yine binlerce kişi sonsuzluğa uğurladı. Şehit düştüğü 7 Mayıs günü Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu Taksim'de bir yürüyüş gerçekleştirerek "Güler Zere Ölümsüzdür" pankartını taşıdı ve sloganlarını haykırdı. "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganlarıyla Galatasaray'a kadar gerçekleştirilen yürüyüşün ardından,

yapılan açıklamada "Güler'i katleden devlettir" denildi.

8 Mayıs'ta ise, Küçük Armutlu Cemevi'nde bir anma töreni düzenlendi. Anma törenine aralarında PDD'nin de bulunduğu birçok devrimci kurum katıldı. Anmada, Güler için saygı duruşu yapıldı.

Güler Zere'yi, yoldaşları ve dostları 9 Mayıs'ta memleketi Elazığ'a uğurladılar. Saat 12'de Armutlu Cemevi'nde toplanan devrimciler, Güler Zere'nin naaşını ziyaret ettiler. Cemevi bahçesinde gerçekleştirilen anmada, Güler Zere'nin mücadelesi yoldaşları tarafından anlatıldı. Grup Yorum'un söylediği marşların ardından Küçük Armutlu mahallesinde yürüyüş düzenlendi. Güler'in çiçeklerle süslenmiş tabutunun en önde ve kadın yoldaşları tarafından taşındığı yürüyüşte "Güler Zere ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganları atıldı. Son aylarını geçirdiği mahalleyi bir kez de yoldaşları ve dostlarının omuzlarında gezerek Güler, Elazığ'a uğurlandı.

Elazığ'da 10 Mayıs'ta düzenlenen törenle toprağa verilen Güler Zere, şehit düştükten sonra, diğer illerde de selamlandı. Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Bursa, Tekirdağ, Çanakkale, Samsun, Malatya'da basın açıklamaları ve yürüyüşler yapıldı.

Güler Zere'yi öldüren devlettir. Devrimci tutsaklar üzerinde uyguladığı şiddeti her daim sürdüren devlet, idamları bu şekilde uyguluyor. Devrimci tutsakların tedavileri engellenerek ölüme sürüklüyorlar. "Hastanede kalamaz" raporlarına rağmen, onlarca yıl cezaevlerinde tutuluyorlar ve tahliyelerini ancak ölümleri yaklaştığı anda yapılıyor.

Cezaevlerinde hala tedavi olmayı bekleyen hasta tutsaklar bulunmakta ve yapılan tüm başvurulara, hazırlanan raporlara rağmen hiçbir önlem alınmamaktadır.. Alınmadığı gibi, hastalığın ilerlemesi için her şey yapılıyor. Devletin cellatlığını ise Adli Tıp Kurumu yapıyor. Kurumun başına koydukları doktor Mengeleler, generalleri "hapşırıyorlar" diye tahliye ederken, kanser olan, sakat olan devrimcileri raporlara rağmen tutmaya devam ediyorlar.

Güler'in şahsında kırılan, tecrit halkasından bir parçaydı. Tüm devrimci tutsakları, bu tecritten kurtarmak için mücadeleyi yükseltmeliyiz! Güler, ölümü yüzünde gülüşüyle karşıladı ve kızıl karanfillerle sonsuzluğa uğurlandı..

Düzeltilme ve özür

Mayıs 2010 tarihli 16. sayımızın 8. sayfasında yayınlanan "Hasta tutsaklara özgürlük" başlıklı yazıda, "DTP üyesi Abdullah Akçay yaşamını yitirdi" ibaresi yer almıştır. Doğrusu Osman Yiğit olacaktır. Düzeltir, tüm devrimci kamuoyundan, okurlarımızdan ve Akçay'ın yakınlarından özür dileriz. Abdullah Akçay, tahliye olması gereken hasta tutsaklar içindedir.

Osman Yiğit, DTP Toroslar ilçe saymanıyken 6 ay önce tutuklanmış ve cezaevine konmuştu. 34 yaşındaki Osman Yiğit, daha önce kalp kapakçığı sorunundan ameliyat olmuştu. Tutuklandıktan sonra tedavisinin yapılması için başvuruda bulunmasına rağmen, bu isteği dikkate alınmadı. Yapılan ameliyatın ardından girdiği yoğun bakımdan çıkamayarak, 27 Nisan'da Adana Balcalı hastanesinde yaşamını yitirdi.

Şerzan Kurt polis kurşunuyla katledildi

rencisiydi.

11 Mayıs'ta gece yarısı, Kürt öğrencilere önce sözlü tacizde bulunan faşistler, sonrasında satırlarla ve sopalarla öğrencilere saldırınca çatışma çıktı. Gece 3'e kadar süren çatışmada, polis hedef göstererek devrimci ve yurtsever öğrencilerin üzerine

ateş açtı. Şerzan'da, Güntekin Şahin adlı polisin açtığı ateş sonucu başından ağır yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Faşist saldırının ardından Muğla'da devrimci ve Kürt öğrenci avına çıkan polis, onlarca öğrenciyi gözaltına aldı. Faşistler her zamanki gibi ellerini kollarını sallayarak gezmeye devam ederken, Kürt halkının yoğun olarak oturduğu mahalleleri polis abluka altına aldı. Artan tepkiler ve eylemler üzerine Şerzan Kurt'u vuran polis Güntekin Şahin'i tutuklanmak zorunda kaldılar, döret faşist de olay gecesi cezaevine kondu.

Şerzan Kurt'un ölümünün ardından doğduğu yer olan Şirnak'ta binlerce kişi cenaze töreni düzenledi. Şerzan'ın babası, çocuğunu okutmak için Muğla'ya gönderdiğini, fakat ölüsünü aldığını söyledi

ve "AKP hükümetinin Kürt açılımı, daha fazla ölüm anlamına mı geliyor" diye sordu. Annesi, yeni doğan çocuklara Şerzan isminin

konmasını, Şerzan'ın yaşatılmasını istedi.

Cenaze töreninin ardından polisle çatışan öğrenciler, gözaltına alındı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa illerinde de öğrenci gençlik tarafından eylemler düzenlendi.

Devlet, teslim alamadığı Kürt halkını, şoven-milliyetçi linç kampanyalarıyla yıldırma istiyor. Üniversitelerde okuyan Kürt öğrenciler, yoğun bir ablukayla karşı karşıya. Kaldıkları yurtlar faşistler ve resmi kolluk güçleri tarafından sürekli taciz ediliyor, evleri basılıyor, saldırılara uğruyorlar. Sırf Kürtçe konuştukları için öldüresiye dövülüyorlar. Şerzan Kurt da bu şekilde hayatını kaybetti. Basit bir adli olay derekesine indirilmek istenen Muğla olayları, aslında devletin şoven politikalarının geldiği boyuttur.

19 Aralık iddianamesi hazırlandı SUÇLU: 39 ER

"Demokratikleşme" yalanları altında kitleleri yanıltmaya devam eden burjuvazi, 19 Aralık Katliamı'yla ilgili operasyona katılan askerler hakkında iddianame hazırladı.

13 Mayıs 2010'da Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı, Bayrampaşa'da 19 Aralık 2000'de gerçekleştirilen askeri operasyonda 12 devrimci tutsağın katledilişinin üzerinden, 10 yıl geçtikten sonra bir iddianame hazırladı. Sözde "adalet" yerini bulsun diye, operasyonlarda görev yapan ve aldıkları emirleri uygulayan 39 er hakkında 12'şer kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istedi. "Görev sınırlarını aşarak adam öldürmek" iddiasıyla suçlananlar arasında, dönemde rütbeli olan hiçbir subayın adı geçmiyor. Suçlanan erler ise, daha önce çağrılan mahkemelere dahi gelmeyen, adreslerinde "bulunamayan" kişiler...

Bayrampaşa'da katledilen ve diri diri yakılan devrimci tutsaklar, Eyüp Savcılığı tarafından yargılanmaya başlanmış ve katliamdan kurtulanlar adeta suçlu ilan edilerek, "devlete isyan ettikleri" gerekçesiyle onlarca yıllık hapis ve ağır para cezalarına çarptırılmak istenmişti. Hatta ölen devrimci tutsaklara dahi da-

valar açılmış, devlet kendi katliamının sorumluluğunu devrimci tutsakların üzerine atmaya kalkmıştı. Tüm bunlar ortadayken burjuvazi, 39 eri yargılayarak zevahiri kurtarmak derdinde.

O dönem görev alan generalinden astsubayına kadar tüm askeri kademelerin içinde yer aldığı Genel Kurmay, İçişleri, Adalet, Sağlık Bakanlıkları başta olmak üzere devletin tüm kurumları bu katliamdan sorumludur. Yargılanması gereken dönemin tüm görevlileridir. Ergenekon kapsamında generallere darbe girişiminde davalar açmaya çekinmeyen AKP hükümeti, iş devrimci tutsakların katledilmesine gelince, tek adım atmamaktadır.

19 Aralık ve hücre saldırısı, devletin stratejik saldırısıydı ve hazırlıklar buna göre yapılmıştı. Planlar, yıllar önce belirlenmiş, provaları Ulucanlar, Burdur gibi cezaevlerinde yaşama geçmişti 2000 tarihinde ise "hayata dönüş" adıyla uygulandı. O gün devrimci tutsakları "hayata döndürmek" adına katledenlerle, bugün "adalet dağıtıyoruz, 19 Aralık'ı yargılıyoruz" diyenler, aynı sistemin temsilcileridir. Havuç-sopa politikasıyla gerçekleri gizlemeye çalışmaktalar. Bilinen şudur ki, bu katliamın sorumlusu 39 er değil, devletin kendisidir. Adalet elbette ki yerini bulacak, işçi sınıfı ve emekçi hareketi güçlendikçe katiller hesap vereceklerdir.

Bir öğretmen "intihar" etti

Ağrı'da ücretli öğretmenlik yapan 23 yaşındaki Şahin Demir, 26 Mayıs'ta evinde intihar etti. Bunalıma giren öğretmeni, okula gelmemesi üzerine şüphelenen öğrencileri evinde buldular.

Kadrolu öğretmen eksikliği had safhada olmasına rağmen, sözleşmeli öğretmenleri, ucuz ve güvencesiz bir şekilde çalıştırmaya devam eden devlet, atama yapılma süreci geldiğinde de adeta "gıdım gıdım" hareket ediyor. 250 bin öğretmen açığından bahsedilirken, yalnızca 10 bin öğretmen atamasının yapılacağını açıklıyor. Üstelik her yıl üniversitelerden mezun olan on binlerce öğretmen adayı olduğu ve işsiz öğretmenlerin sayısı milyonlara yaklaştığı halde...

Atanması yapılmayan öğretmenler ya dersanelerde çok düşük ücretlerle azgınca çalıştırılıyor, ya da okullarda birkaç derse sokularak açlığa mahkum ediliyor. Sözleşmeli öğretmenlerin atandıkları yerler ise genelde uzak yerler oluyor ve hem kiralar hem sosyal ortam, bunalıma girmelerine zemin hazırlıyor. Devlet ise ölümlere "kader" demeye devam ediyor.

Son aylarda intihar eden sözleşmeli öğretmenlerin sayısında meydana gelen artış, eğitim sisteminin kendisiyle de birebir bağlantılı. Bugün hala sistemin oturmamışlığı üzerine nutuk çekenler, düz liseleri kapatarak kendilerine yeni rant alanları yaratmanın peşine düşüyorlar. Emekçi çocuklarına okulların kapısı, iyice kapanıyor artık. İntihar yaşı da gün geçtikçe düşüyor.

İntihar çözüm değil elbette ki. Öğretmenlerin bunalıma girmek yerine yapması gereken örgütlenmek ve mücadeleye etmektir. Mücadele edenler her zaman kazanmazlar, ama kazananlar her zaman mücadele edenler olmuştur.

Engin Çeber'in katillerine MÜEBBET HAPİS

Engin Çeber'in işkenceyle öldürülmesi üzerine açılan dava, 17 ay sonra karara bağlandı. Metris Cezaevi ikinci müdürü ile iki infaz koruma memuruna "işkence ile adam öldürme" suçundan müebbet hapis cezası verildi. 21 sanık da değişik cezalara çarptırıldılar. Duruşma sonunda Bakırköy Adliyesi önünde açıklama yapan avukat Taylan Tanay, "işkenceciler ilk kez bu kadar ağır hapis cezaları alıyorlar" dedi.

Engin Çeber'in işkenceyle öldürülmesi üzerine, yükselen tepkiler ve olayın üzerine gidilmesi sonucunda ilk kez işkence suçundan böyle ağır cezaları getirdi. Fakat hiç bir ceza, Engin gibi bir devrimciyi kaybetmenin acısını dindiremez

"80'lerde tarihte tek tip elbiselere karşı 12 Eylül cuntasına karşı direnişlerle sözedilen, tarih sayfalarına geçen yerdeyim, Metris'deyim" diye yazıyordu, mektubunda yoldaşlarına. Metris direnişini bugünlere taşıyarak kendisi de devrim tarihinin sayfalarına geçti.

O, yeni kuşağın seçkin bir devrimcisi olarak ölümüsüzleşti. Kavgamızda daima yaşayacak!

"Ben bu uzun yolu bildim bileli
Kalbim özgürlük için çırpındı
Düzenin kötü gidişine
Ellerimi açıyorum
Göğsümü siper ediyorum
Nice zalimler vurdu bedenime
Yılmadan
Elimde bir pankart
Daldım emekçilerin
Ezilenleri arasına...
İnsanlar ölüyor
Mapus denen yerde
Birileri duymalı
Bunca yaşanan gerçekleri
Ölüm nasılsa elbet bir gün gelecek
Varsın özgürlük için aksın kanım"

28 Ağustos 2008-Engin Çebe

Tutuklamalar, işkenceler, cezalar...

* Azadiya Welat gazetesinin tutuklu eski yazı işleri müdürü Vedat Kurşun 166 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme Diyarbakır 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

* Baran Tursun'un annesi Berrin Tursun, sanık polislerden Oral Emre Atar'ın tahliye edilmesine gösterdiği isyan ve tepkiden dolayı 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. İzmir Karşıyaka'da görülen duruşmada, aile bireylerine ayrı ayrı hapis cezası istendi. Bir başka mahkeme ise, Tursun ailesinin bireylerine 10 yıla varan hapis cezaları istiyor. Katil polisleri, yargılamadan serbest bırakan mahkemeler, buna itiraz eden herkesi suçlu ilan ediyor.

* Erzincan'da 15 Mayıs'ta Erzincan Gençlik Derneği üyelerine yönelik yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 8 kişiden, 4'ü tutuklanarak cezaevine konuldu. Tutuklamaya gerekçe olarak 8 Mart, 1 Mayıs vb. mitinglere katılmak, İncirlik Üssü'nün kapatılması için imza toplamak gösterildi.

* 8 Mayıs'ta Okmeydanı'nda gerçekleştirilen Dev Genç'in 40. kuruluş yıldönümü etkinliğine saldıran çetvük kuvvetin saldırısına karşı direnen kitleden, gözaltına alınan 6 kişi işkence gördü. Gözaltına alınanlardan 4'ü tutuklandı.

* 25 Mayıs'ta Edirne'den giriş yaparken gözaltına alınan 3 kişi, DHKP-C üyesi oldukları iddiasıyla tutuklandı. Başbakana suikast düzenleyecekleri ve bombalı eylemler gerçekleştirecekleri iddia edilen kişilere yardım ettiği gerekçesiyle gözaltına alınan kişiyle birlikte tutuklananlar 4 kişi oldu.

İsrail'in kanlı saldırısı

Ambargo altında bulunan Gazze'ye yardım götürmek amacıyla Akdeniz'e açılan "yardım gemileri"ne İsrail'in saldırısı ve bu saldırı sonucu 9 ölü ve onlarca yaralının olması, başta Türkiye olmak üzere tüm dünyada İsrail siyonizmine karşı öfkeyi sokaklara taşıdı.

34'ü yabancı, 50 gazetece, 25'i yabancı milletvekili toplam 680 kişinin gemilerle ambuluka altındaki Gazze'ye, çeşitli inşaat malzemeleri, tıbbi malzeme, gıda ve tekstil ürünlerini kapsayan "yardım filosu" Akdeniz'in uluslararası sularında İsrail'in saldırısına uğradı.

Toplam 7 gemi bulunuyordu. Bu gemilerin başında da "amiral gemi" olarak adlandırılan Mavi Marmara vardı. Mavi Marmara, içinde Türklerin ağırlıklı olduğu ve İHH-İnsani Yardım Vakfı'nın organize ettiği bir yardım gemisiydi ve Türk bayrağı taşıyordu.

En büyük saldırı da bu gemiye oldu. İsrail askerleri havadan ve denizden ablukaya aldığı gemiyi, önce plastik, sonra gerçek mermilerle kurşun yağmuruna tuttu. Ve en fazla ölü ve yaralı bu gemide yaşandı. Bunda, Mavi Marmara'da bulunan gönüllülerin, İsrail askerlerine karşı direnmesinin de rolü vardı. Diğer gemiler, kuşatma sonrası hemen tesli olurken, Mavi Marmara, İsrail askerlerine sopalar ve bilyelerle direndi.

İsrail, uzun süredir Gazze'yi işgal altında tutuyor. Gazze'nin dış dünya ile olan tüm bağlarını kesiyor. Karadan tek çıkış olan Mısır'daki Refah kapısı da Mısır hükümetince kapalı tutuluyor. Mısır, daha önce Refah'tan yardım götürmek isteyen gönüllülere saldırmış, orada da bir kişi ölmüştü. Bunun üzerine gönüllüler, denizden yardım götürme kararı aldı ve 7 gemi Akdeniz sularına açıldı.

İsrail, başından beri gemileri Gazze'ye yanaştırma yacağını açıkladı. Gemilerin, İsrail'in Aşdot limana yanaşmalarını, yardımların İsrail yetkililerince incelendikten sonra Gazze'ye ulaştırılacağını söyledi. Gemidekiler ise, bu şartı kabul etmediler, yardımları kendi elleriyle ulaştıracaklarını bildirdiler. Akdeniz'de dört gün boyunca gerilimli bir bekleyiş yaşandı. Gemilerin limana yanaşmamaktaki kararlılığı üzerine İsrail, kanlı bir operasyon düzenledi.

Uluslararası sular da böyle bir saldırı ve bu kadar ölü ile yaralının olması, büyük bir infale yol açtı. İsrail'in gemilere müdahalesi bekleniyordu fakat, böylesi beklenmiyordu. İsrail'in saldırgan tutumu bir kez daha gözler önüne serildi. Aynı zamanda Gazze üzerindeki ablukası, tüm dünya kamuoyu tarafından bilinir oldu. Bu yönleriyle

"yardım filosu" amacına ulaştı. Bu kanlı saldırıya karşı yükselen öfke üzerine, Mısır hükümeti de Refah kapısını geçici olarak açtığını duyurdu.

İsrail, Filistin işgalini en insanlık dışı yöntemlerle sürdürmeye devam ediyor. Batı Şeria ve Gazze olarak bölünmüş durumdaki Filistin'i, hem kendi içinde, hem de dış dünya ile bağını kopartmaya çalışıyor. Duvarlar örüyor, sahil şeridini askerlerle dolduruyor, yarı-açık cezaevi haline getiriyor. Bu işgale ve ablukaya direnen herkesi de "düşman" ilan ederek saldırıyor, katlediyor. Geçtiğimiz yıllarda Amerikalı barış eylemcisi, Rachel Corrie'yi de bir yıkımı engellemek isterken, buldozeri üzerine sürerek öldürmüşlerdi.

Gemilere yapılan kanlı baskına rağmen, bu eylemlerin sürdürüleceği bildirildi. "Özgürlük Filosu" adını verdikleri gemilerle Akdeniz'e açılanlar arasında Rachel Corri'nin ismini verdikleri İrlanda gemisi de bulunuyor. Bu gemi, saldırıdan sonra Akdeniz sularına açıldı. İsrail, buna da izin vermeyeceklerini duyurdu.

Gemilerin amacının, sadece Gazze'ye "insani yardım" olmadığı, asıl olarak İsrail'in Gazze'deki ablukasını teşhir etmeyi amaçladığı ortaya çıktı. Her ne kadar, bu işi organize edenler "devletler dışı" "sivil toplum örgütleri" olarak görünse de, devletlerle bağlantılı ve siyasi bir hedef gözetilerek hareket ettiği ortadadır. İsrail'in gemilere saldırısı üzerine tüm devletler işin içine girmiş ve yoğun bir diplomasi başlamıştır.

Bugüne dek İsrail, sırtını ABD'ye dayayarak Ortadoğu'da terör estiriyordu. ABD'deki gerileme ile birlikte İsrail'in konumu da, yaptıkları da daha yüksek sesle tartışılmaya başladı. Ortadoğu'da değişen dengeler, ABD'yi yeni hamleler yapmaya zorluyor. Irak işgalinin başarısızlığı üzerine ABD'nin bir "Sünni blok" yaratma çabası, İsrail'in çıkarlarıyla örtüşmüyor. Böyle olunca, İsrail'in attığı her yeni adım, ABD'nin Ortadoğu planını bozuyor. Mart ayında İsrail, Doğu Kudüs'teki yerleşim yerlerine saldırmış ve yeniden Filistin halkı ayaklanmıştı. Bu saldırının, ABD Başkan Yardımcısı'nın ziyareti sırasında gerçekleşmesi, ABD-İsrail ilişkilerini de gerginleştirmişti. Geçen sayımızda "İsrail Nereye" başlıklı yazıda, İsrail'in son dönemdeki hamleleri, ABD-İsrail ilişkilerindeki çatırdama ve bunun nedenleri üzerine durmuş-tuk.

Gemilerin tam da böyle bir zamanda Akdeniz'e açılması, ABD'yi İsrail konusunda daha fazla zorlama amacı taşıyor. Nitekim İsrail saldırısı üzerine bütün gözler ABD'ye çevrildi ve ABD'nin olayı kınaması istendi. ABD ise, hala İsrail'i karşısına almak istemiyor. Fakat BM'de alınan kınama kararına karşı çıkmayarak, bir adım atmış oldu. Ardından Türkiye'nin, cenazelerin ve yaralıların hemen gönderilmesi, tutuk edilenlerin serbest bırakılması talepleri, ABD'nin onayı ile İsrail tarafından yerine getirildi.

Türkiye, kendi vatandaşlarını öldüren, yaralayan, tutuklayan İsrail'e karşı, maç için İsrail'de olan genç millî takımı çağırarak ve yaz aylarında yapılacak olan

ortak tatbikatı ertelemek dışında ciddi bir yaptırım kararı almadı. Hatta mecliste hazırlanan ortak deklarasyonda yeralan, "İsrail'le her tür ekonomik, siyasi, kültürel ilişkiler gözden geçirilecektir" mealindeki bir cümleyi bile AKP milletvekilleri çıkarmak istediler. Sonra, böyle bir atmosferde zor durumda kalmamak için vazgeçtiler.

İsrail, iyice köşeye sıkışmaya başladı. Sıkışıkça da daha fazla saldırganlaşıyor. Arkasındaki en güçlü destek olan ABD'nin de sarsılması ve eskisi gibi arkasında duramaması, bu saldırganlığı artırıyor. Fakat son gemi baskınıyla zaten varolan İsrail karşıtı tepkiler, iyice arttı. İsrail'in işi, bundan sonra daha zor olacak. Başta Gazze olmak üzere Filistin üzerinde kurduğu ablukayı gevşetmek zorunda kalacak.

Hiç kuşkusuz bunda temel faktör, Filistin halkının yıllardır süren direnişidir. Bu direniş, etrafında yardım ve dayanışma ağını da büyütmüştür. Bugün İslami kesimlerin, Hamas üzerinden Filistin davasını sahipleniyor görünmesi de aldattıcıdır. Filistin direnişi, Hamas ortaya çıkmadan çok önce başlamıştır ve o dönem bu kesimler, Filistin işgali için parmaklarını oynatmamıştır. Bugün de yapılan, bir bütün olarak Filistin sorununun çözümüne yönelik değil, Hamas'ın yönettiği Gazze'deki ablukaya dönüktür.

Filistin direnişinin başladığı 60'lı yıllarda, içinde Türkiye devrimci hareketinin önderlerinin de bulunduğu, devrimci güçler, sadece destekçi olmakla kalmamış, bizzat gidip savaşımlardı. Ezilen halkların mücadelesi, ancak devrim ve sosyalizm hedefiyle, gerçekleşebilir. Aksi durumda şu ya da bu emperyalist gücün kullandığı ve hegemonyasını kurduğu bir ülke olmaktan kurtulamaz.

Bir kez daha Filistin sorununun güncelleştiği bu günlerde, Filistin halkının ve direnişinin yanında olduğumuzu göstermek gerekir. Bununla birlikte İslamcı kesimlerle aradaki farkı koymak ve bu sorunun emperyalistler arası kapışmanın bir parçası haline getirilmesine karşı durmak, büyük önem taşımaktadır.

İsrail Chomsky'e de izin vermedi

Dünyaca ünlü Musevi asıllı Amerikalı yazar Noam Chomsky, Mayıs ayı içinde Batı Şeria'da konferans vermek için Filistin'e gitmek istedi, fakat İsrail devleti giriş izni vermedi. Ürdün sınırının geçiş noktasında Chomsky'nin İsrail yetkililerince sorgulandığı ortaya çıktı. Sorgucular, "İsrail hükümetinin hoşuna gitmeyen şeyler söylediği" için izin vermediklerini söylediler. "Neden bir İsrail üniversitesinde değil de, Filistin'de konuşma yaptığını" sorgulandı. İki Kadima milletvekili ise, Chomsky'e "Filistin topraklarına girmek için Refah'taki tünellerden birini denemesini" önerdi!

Fatih'i anmanın anlamı...

Komünist bir örgütün kurucusu, bir direniş virtüözü, bir döneme damgasını vurmuş; dahası, yenilen bir devrimi, ezilen bir devrimci kuşağı diriltmiş, son eylemi ölüm orucuna önderlik ederek, sadece zindanlarda değil, ülke genelinde yenilgi dönemini kapatıp, yeniden toparlanma dönemini başlatmış bir komünist önder için, *“nasıl bir zeka meşalesi söndü / nasıl bir yürek durdu”* denmez de ne denir?

Fatih'in ölümünün ardından Orak-Çekiç'in manşeti *“Fatih öldü yoldaşlar, BAŞLAR YURARI!”* idi. Biliniyordu ki, Fatih'in ölümü hepimizde büyük bir acı, derin bir sızı bırakmıştı. Sadece bizde de değil, onu tanıyan tüm devrimcilerde, işçi ve emekçilerde...

Fatih deyince, mütevazılık akla gelir. Onun en belirgin özelliğidir bu. Son mektubundan akılda en çok kalan ve en yaygın biline sözü; *“arkamızdan bizi çok çok övüp, yeraltında yüzümüzü kızartmayın olmaz mı”*dır. O, yaşamında olduğu gibi, ölüme giderken de son derece alçakgönüllüdür...

Örgütüne ve yoldaşlarına verdiği değerle, kendisine değer katmış, mütevazılığı ile büyümüştür. Ve bu yaklaşımı, tüm yoldaşlarının, tüm devrimcilerin gözünde, onu daha da yüceltmış, daha büyük değer kazandırmıştır...

Fatih, işkencede direnişin simgesidir. Ülkemizde işkencede direniş deyince, Kaypakkaya'dan sonra onun ismi anılır. Bugün hala işkenceciler, direnen devrimcilere, *“Fatih gibi”* diyorsa, onu unutamıyorlarsa, yarattığı efsanevi direniş yüzündendir. Ama Fatih, bu efsaneyi birdenbire yaratmadı...

Fatih'in direnişçi ve mütevazı özelliği daha yaygın bilinir de, örgütçü yöne, özellikle işçi sınıfı içindeki çalışması pek bilinmez. Oysa Fatih, grup dönemi dahil, tüm devrimci yaşamı içinde işçi çalışması başta olmak üzere örgütçü özellikleriyle öne

çıkar. Özellikle Çukurova bölgesinde bir çok işçi direnişini, grevleri örgütlemiş ve işçi kadrolar yetiştirmiştir. Çukurova işçilerinin sendikalaşmasında önemli bir rol oynar. İşçiler arasında kısa sürede sevilip sayılan bir önder haline gelir.

Bunu nasıl başarır? Her şeyden önce sade ve alçakgönüllü kişiliği ile... Onlardan biridir o. Birlikte yiyip içer, birlikte yatıp kalkar. Hiçbir biçimde üstünlük taslamayan ama farkını hep hissettirendir. Çalışmada ısrarlı ve sebatkardır. Başladığı bir şeyin sonunu mutlaka getirir. İsteddiği 'son'a ulaşmak için tüm enerjisini ve yaratıcılığını seferber eder. Bugün de Fatih'in sınıf içindeki çalışmasından ve genel olarak örgütçü özelliklerinden alacağımız çok şey var.

Fatih, geleceğimizin insanının günümüze düşmüş halidir. Bu tanım, belki de onu en iyi anlatan cümledir. O, yeni tipte insanın, sosyalist insanın bir izdüşümüdür adeta. İnsan ilişkilerinde ve örgütsel çalışmalarda bu dünyanın değil, “geleceğin insanı”nı buluruz....

(...)

Bir eylemin içindeyken, o anı yaşarken, onun bir “dönüm noktası” olacağını ve tarihe damgasını vuracağını anlayabilmek kolay değildir. Fatih ve yoldaşları bunu görmüştür. Hem de faşizmin ve oportünizmin topyekün saldırılarını göğüsleyerek... Fatih, '84 ÖO eyleminin kalbidir. Eylemin başarısı, onun varlığı ile somutlaşmıştır adeta... Çünkü bilirler ki, Fatih'in yer aldığı hiçbir direniş yenilmemiştir. O da yoldaşlarının ve devrimcilerin bu inançlarını boşa çıkarmaz. Zaferin ölümle geleceğini bildiği için, tüm ekipte ölüme doğru bir koşu başlatır; *“ipi ilk kim göğüsleyecek”* yarışıdır bu. Ve diğer ÖO şehitleriyle birlikte buzkıran olur, zaferin yolunu düzler... Ve '84 ÖO'daki *“Biz Kazanacağız”* sözü, tüm ÖO'ların sloganı olur, ÖO'larla özdeşleşir...

"Kutup Yıldızı"mız Yolumuzu Aydınlatıyor!

**Ey halkımın demir kazık dediği
Yıldızlar içindeki soylu yıldız!
Varsın onlar söndü bilsin seni.
Bulutları delerek saldıgın ışıklar,
Ki, bin renkli gelenek üzre
Balkıyıp çoğalıyor şimdi
Susmayan bir hücreler senfonisinde
‘GÖK GÜRLEMİYİNCE YER GÜLMEZ
GÖK GÜRLEMİYİNCE YER GÜLMEZ ’ diye...**

Lenin, Sverdlov'un ölümünün ardından *“her insanın yeri mutlaka doldurulur, ama Sverdlov'un yerini doldurabilmek, onun tek başına yaptığı işleri yapabilmek için, en az on kişi gerekiyor.”* diyor. Yoldaşları da Fatih'in ardından *“o hepimizin toplamıdır”* demişlerdi. Örgütçü Fatih, asker Fatih, direnişçi Fatih...

Fatih, bizim önderimizdir. İhtilalci komünist hareketin kurucusudur. Ama sadece bizim önderimiz, bizim şehidimiz değildir. O, Türkiye devrimci hareketine mal olmuş bir devrim şehidi ve önderidir. '70'li yıllara damgasını vuran ve tüm TDH'nin sahiplendiği Deniz, Mahir, Kaypakkaya gibi Fatih de tüm devrimci haretin sahiplendiği bir değerdir. Bundan ayrı bir onur duymalıyız. (...)

O, gerçekten de bir “kutup yıldızı” olarak bize yol gösteriyor, ışık saçıyor. Bunu anlamak ve değerlendirme ise bize kalıyor... Fatih'in örgütçü yeteneklerini, işçi ve emekçilerle kurduğu bağları ve onları kadrolaştırma ustalığını, örgütü ve yoldaşlarını her şeyin üzerinde tutan yaklaşımını, yoldaşlarına ve halkına duyduğu derin sevgi ve güveni; buna karşılık düşmanlarına olan büyük nefreti ve bütün bunların altında yatan özü iyi anlamalı ve anlatmalıyız.

Yeni Fatihler olabilmek ve bir dönemi arkamızda bırakabilmek, buradan geçiyor.

**"Kutup Yıldızı" kitabından alınmıştır.*

“Direnen Filistin Halkına KAN VERMEK İSTİYORUZ!”(*)

İSTANBUL SIKIYÖNETİM KOMUTAANLIĞI
1 NOLU ASKERİ MAHKEME BAŞKANLIĞINA

İsrail'i siyonistlerin Lübnan'da ABD emperyalistleri ile birlikte planladıkları işgal hareketi sürüyor.

Bugüne dek 34 bini aşkın Filistinli ve Lübnanlı öldürüldü, onbinlercesi yaralandı. Amerikan teknolojsinin en son silahları ile şehirlerde taş üstünde taş bırakılmıyor. Kimyasal silahlar kullanılıyor, kadın-çocuk demeden insanlar katlediliyor.

Bu saldırı Filistin halkına yöneltilmiş bir soykırım hareketidir. ABD emperyalistleri ve İsraili siyonistler tarafından yürütülen bu saldırılar, Filistin halkının haklı davasının ergeç zafere ulaşmasını engellemeyecektir. Benzerlerini Nazi Almanyası'nda gördüğümüz Filistin halkına karşı girişilen bu soykırım hareketini nefretle kınıyoruz.

Onyıllardır “özgürlük bahşedilmez, kanla kazanılır” ilkesinin bilinciyle hareket eden ve tüm bir ulus olarak savaşılan Filistin halkı, mücadeleyi kazanacak; özgür, bağımsız, demokratik Filistin gerçekleştirecektir! Bu, tarihin durdurulmaz akışıdır! Filistin halkının mücadelesi, başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerin, İsraili siyonistlerin, gerici Arap yönetimlerinin köhnemiş kalelerine vura vura, önüne dikilen engelleri yıkarak zafere ulaşacaktır!

Filistin halkının siyasi ve askeri varlığını sürdürme, yaşama savaşı verdiği bugün, buna inancımızı bir kez daha belirtiyoruz. Faşizmin zindanlarında tutsak olan bizler, bugün Filistin siperlerinde omuz omuza siyonist işgalcilere karşı savaşabilme olanaklarından yoksunuz.

Katledilen yiğit evlatlarının yanı sıra, onbinlercesi de yaralanan Filistin halkının yaralarını sarmada katkıda bulunmak için KAN VERMEK İSTİYORUZ! İstiyoruz ki, kanımız yaralı Filistin savaşılarına güç versin! Onlar, soylu birer intikam meşalesi olarak, emperyalistlerin ve siyonist işgalcilerin karşısına yeneden dikilsinler!

Zafer, direnen Filistin halkının olacaktır!

15.7.1982
Mehmet Fatih Öktülmüş

(*)Fatih ve ortak savunma yapan yoldaşlarının, mahkemeye gönderdikleri dilekçedir. Devamında Filistin sorununu üzerine ayrıntılı değerlendirmeler de yer almaktadır.-Yargılayan Savunma sf:270

Kürt halkına, vekillerine saldırı

Son aylarda Kürt bölgelerine dönük operasyonlar iyice arttı. Birçok Kürt bölgesi "insansız alan" haline getirildi. Ordu güçleri ve özel kuvvet birlikleri, dağı taşı bombalıyor.

Uzun bir aradan sonra yeniden "sını-rötesi operasyon"lar başladı. Türk Silahlı Kuvvetleri, Irak sınırını aşarak başta

Kandil olmak üzere Kürt bölgelerine bomba yağdırıyor. Benzer bir şekilde İran da sınıra yığınak yapıyor ve PKK kamplarını hedef alıyor. Geçtiğimiz günlerde İran, 7 PJAK üyesini idam etti.

Bütün bunların, ABD-Irak-Türkiye üçlü ittifakı içinde gerçekleştiği biliniyor. Buna son zamanda Türkiye-İran işbirliği de dahil oldu.

Geçtiğimiz günlerde Irak'taki Kürt Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani, 6 yıl aradan sonra Türkiye'ye geldi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de dahil olmak üzere en üst düzeyde karşılandı. Ziyaret, tam da İsrail'in "yardım gemisi"ne saldırdığı, aynı gece İskenderun deniz kuvvetlerine PKK'nın saldırdığı ve "İsrail ile Kürtler arasında bir yakınlaşma mı oluyor" sorularının tartışıldığı bir sırada gerçekleşti.

Bu üst düzeyde ağırlama, Türkiye'nin Güney Kürdistan'daki Kürt Bölgesi ile ilişkilerini giderek arttırdığının göstergesiydi. Aynı zamanda Barzani'ye, PKK'ye karşı mücadelede verdiği desteğin bir ödülü gibiydi. Şimdiye kadar "aşiret reisi" diyerek aşağıladıkları Kürt liderleri Talabani ve Barzani'yi, arka arkaya Türkiye'ye davet etmeleri, kendi çıkarları doğrultusunda aldıkları mesafeyi gösteriyor.

Artan operasyonlara karşı "canlı kalkan" eylemi yapmak isteyen Kürt halkına ve onun vekillerine yönelik saldırılar ise sürüyor. Son olarak Şırnak-Silopi'de askeri operasyonu protesto etmek için yürüyüşe geçen halkın önüne barikat kurdular ve üzerlerine tazikli su sıkarak dağıttılar.

Yürüyüş kolu-nun en önünde bulunan BDP milletvekillerinden Sevahir Bayındır, üzerine sıkılan tazikli suyun etkisiyle yere düştü ve kalça kemiği kırıldı. Hastaneye kaldırıp ameliyat edilen Bayındır, "beni hedef alarak tazikli su sıkıyorlar, kemik iyileşir,

önemli olan yüreklerin kananaması" dedi.

Devlet bir yandan dağı-taşı bombalarken, bir yandan da Kürt siyasetçilerini hedef almaya devam ediyor. Toplam 1483 Kürt siyasetçinin halen tutuklu olduğu bildiriliyor. Önemli bir kısmı, bir yılı aşkın süredir, mahkemeye bile çıkartılmadan tutuluyor. Keza taş atan çocuklara yine astronomik cezalar yaşıyor. Kürt çocukları mayınlarla, kurşunlarla katlediliyor.

AKP'nin "Kürt açılımı" daha fazla operasyon, daha fazla katliam ve baskı olarak kendini ortaya koydu. Onlar "açılımı" işbirlikçi Kürt liderleri Barzani ve Talabani ile gerçekleştiriyor. Kürt Bölgesel Yönetimi ile başta ekonomik olmak üzere çok yönlü bir işbirliği içine giriyor.

Buna karşı PKK de 1 Haziran'dan itibaren savaşı büyüteceğini açıkladı. Son aylarda arka arkaya karakol baskınları gerçekleşti. İki ay içerisinde 34 askerin öldüğü söyleniyor.

Kürt halkı giderek artan biçimde mücadelesini yükseltiyor. Katliamlara, işkencelere, sürgünlere, zindanlara rağmen büyük bir dirençle taleplerini haykırıyor. "Örgütlü halk yenilmez" gerçeğini bir kez daha kanıt-lıyor.

33 Kurşun!.. Ve Oğuzcan eklendi şiiire...

Çocuklar ölmeye devam ediyor. Üstelik pervasızca ve açıkça katlediliyorlar. Daha önceki yıllarda çocukların el bombalarıyla oynarken öldüğü, mayına basarak sakat kaldığı, seken kurşunlardan vurulduğu şeklinde açıklamalar yapılıyordu. Şimdi ise, Van'da olduğu gibi el bombaları atılarak öldürülüyorlar.

26 Mayıs'ta Van'ın Özalp ilçesindeki Mustafa Muğlalı Kışlası Poligonu'nun arkasında çocukların üzerine el bombası atıldı. Belki de "eğitimi" canlı hedefler üzerinde yapmak istediler. Çocuklardan 4'ü yaralandı, 13 yaşındaki Oğuzcan Akyürek ise öldü.

Emirleri verenler her zamanki gibi işi birkaç erin işbilmezliğine atmaya çalışsa da, gerçekler gün gibi ortada. Tıpkı Van'da 1943 yılında 33 kişinin kurşuna dizilmesi emrini veren Mustafa Muğlalı gibi ardılları da çocukları bombalarla, roketatarlarla katlediyorlar.

Oğuzcan Akyürek'in cenazesi onbinlerin katılımıyla gömülürken, Van'da hayat durdu. Katillerin yargılanması, kışlanın şehirden kaldırılması istendi.

Mahallenin ortasında katil bir generalin adını taşıyan kışlada bir çocuk el bombasıyla katledildi, 4'ü yaralandı. Görgü tanıkları bombayı bir askerin atıp kaçtığını söylüyorlar.

Kürt halkı üzerinde psikolojik savaşın bir malzemesi olarak kullanılan bu kışlayı birgün mutlaka kaldırarak ve katilleri yargılayacaktır!

BERİVAN...

Berivan Sayaca... Cezaevlerine doldurulan binlerce Kürt çocuğundan biri. Polise taş atmakla suçlanıyor. Hiçbir delil olmadığı halde... Çok başarılı bir öğrenci olmasına rağmen, aylardır okuluna gidemiyor. Egemenlerin Kürt çocuklarına reva gördükleri yaşam bu!

Kürt açılımı diye "taş atan çocukların cezalarını indirmeyi" -kaldırmayı değil!- vaadeden AKP hükümeti, aylardır bunu bile yapamadı. İkiyüzlüce Filistin halkı ve çocuklarının dramını dilinden düşürmezken,, Kürt çocuklarını yıllarca hapislerde tutuyor, kolununu kırıyor, katlediyor... Bu çocuklar büyüyecek! Ve yapılanları unutmayacak, hesabını soracak!

İran'da PJAK'lılar idam edildi

İran ordusunun düzenlediği operasyonlarda ve çıkan çatışmalarda, Bahman Murtezai isimli örgüt sorumlusunun da bulunduğu, 9 PJAK üyesi öldürülürken, 6 PJAK'lı ise hızlı bir şekilde yargılanarak idam edildiler.

İdamlar 10 Mayıs'ta gerçekleştirildi. İdama giden PJAK üyeleri yürekli ve dik bir duruş sergileyerek Kürt halkına mesaj verdiler. Bu idamlarla birlikte İran'da 25 PJAK üyesi idam edilmiş oldu.

Kürt halkı İran'ın bu saldırılarını protesto etmek için sokaklara döküldü. Hakkari Yüksekova'da bir araya gelen kitle, yolu trafiğe keserek polisle çatıştı

Gençlerin hiç okumadığı, ders çalışmak dışında, hiçbir kitabın kapağını açmadığı çokca söylenir. Fakat son dönemde bir değişiklik göze çarpıyor. Her ne kadar istenilen düzeyde olmasa da, bir önceki döneme göre, giderek artan bir okuma isteği ve çabası görülüyor.

Okuyorlar! Hatta “tuğla” gibi kitapları, “sular seller gibi” okuyanlar var. Ancak bu defa sorun, okudukları kitapların niteliği ve içeriği...

Da Vinci Şifresi, Yüzüklerin Efendisi, Olasılıksız, Alacakaranlık serisi gibi, çok kalın kitapları gençlerin elinde görmek mümkün. Televizyonlardaki popüler dizilerle bağlantılı olarak Binbirgece Masalları, Aşk-ı Memnu ya da Elif Şafak’ın Aşk adlı kitaplar da bu listeye eklenebilir. Yaşı daha küçük okurlar için de, Harry Potter serisi türünden tuğla kitaplar var. Basit bir hikaye kitabını okumak için bile bin dereden su getiren küçük çocuklar, bu kitapları yutarcasına okuyorlar.

Bunların ortak noktası; “abur cubur” niteliğinde olmaları. Edebi değeri olmayan, kısa, basit cümlelerle derdini anlatan kitaplar bunlar. Çok hızlı bir aksiyon temposuna ve merak uyandıran bir hikayeye sahipler. Zeka düzeyi ve düşünme kapasitesi daha düşük okurların da ilgisini çekebilecek düzeyde bir anlatım dilleri var. Popüler kültürün son ürünleri diyebiliriz.

Genç devrimcilerde de son dönemde okuma oranında bir artış görülüyor. Ancak ne yazık ki, dönemin genç kuşağına benzer bir okuma tarzıyla karşılaşabiliyoruz. Okudukları kitaplar elbette ki sıradan gençlerden farklı. Daha politik, belli bir iddiası olan kitaplar seçiliyor. Ancak bu farklılık, okunan kitapların yanlış seçildiği, okuyana bir şey vermekten ziyade, tahribat yaptığı gerçeğini değiştiriyor. Abur-cubur yemek, nasıl mide bulandırır, abur-cubur okumak da kafaları bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Okuduklarımızı kim tavsiye ediyor

Herkes hayata kendi penceresinden bakar. Komünistlerin hayata baktığı pencere, Marksizm-Leninizm biliminin penceresidir. Önüne çıkan bütün sorunları, ML’nin mihenk taşına vurur, ML’nin teorisi içinde bir yanıt arar. Güncel bütün konuları, ML kitaplar üzerinden yaptığı eğitim çalışmaları içinde yorumlar, perspektif koyar, taktik belirler. Bu nedenle, kolektif bir tarzda yapılan okumalar ve tartışmalar, çok daha verimli olur. Ayakları sağlam bir zemine basar. Bireysel okumalar da kolektif yönlendiricilik içinde ve ona hizmet ettiği oranda faydalı olacaktır. Bireyin gelişimi, kolektif gelişimdir çünkü.

Sorulması gereken ilk soru, okuduğumuz kitabı, bize kimin tavsiye ettiğidir.

İnsan, savunduğu bir düşüncenin, yaptığı bir işin, sevdiği bir şeyin doğruluğunu kanıtlamak, karşısındaki kişinin görüşlerini yönlendirmek amacıyla kitap tavsiye eder. Zaten tam da bu nedenle, tavsiye edilen kitabın içeriği ile, bize tavsiye eden kişinin kimliği-kışılığı arasında doğrudan ve kopmaz bir bağ bulunur. Aradaki ilişki öylesine nettir ki, “bana arkadaşını söyle, sana kim olduğun söyleyeyim” sözünde olduğu gibi, “bana okuduğun-sevdiğin kitabı söyle, sana kim olduğun söyleyeyim” demek son derece kolaydır.

Mücadelenin içinde bir dönem yer almış, ama sonra devrim saflarını terketmiş birisi, mücadelenin doğruluğunu ve gerekliliğini anlatan bir kitabı tavsiye edebilir mi? Böyle bir kitaptan söz etse, kendisinin neden mücadelenin dışında kaldığını açıklamakta zorlanmayacak mıdır? Ya de reformist parti veya kurumlarda yer alan biri, kendi durumunu meşrulaştırmaya çalışmayacak mıdır? Çoğunlukla “bu işin bir sonunun olmadığını”, “ön-

Ne okuyoruz Nasıl okuyoruz

ce sosyalizmin neden yıkıldığını çözmek gerektiğini”, “şiddet kullanarak bir yere varılamayacağını”, “devrimcilerin güçlenmesine devletin izin vermeyeceğini”, vb. savunacak, bunu pekiştirecek kitaplar tavsiye edecektir.

Bu sözlerin her biri, burjuvazinin ideolojik bombardımanıdır. Devrim saflarından kopmuş kişiler, yaşamlarıyla ne kadar düzene entegre olurlarsa, düşünceleriyle de düzenin bir parçası olurlar, bu nedenle de burjuvazinin düşüncelerini savunurlar.

Ya da troçkist biri, Stalin’in yaptıklarını öven bir kitabı tavsiye edebilir mi? Stalin, sosyalizmin inşasını gerçekleştirmiş, emperyalist sistemin tüm çabalarına rağmen sosyalizmi yok edemeyeceğini göstermiş, faşizmi dize getirmiş bir ML önderdir. Yaşamı ve savunduklarıyla Troçkizmin panzehiri olmuştur. Troçkist birinin onun hakkında söylebileceği tek şey, yalan-demagoji ve karalamadır.

Kısacası, genel olarak herkes, kendi yaşam tarzının, kendi düşüncelerinin, kendi hata ve olumluluklarının savunusunu yapan kitapları okurlar ve tavsiye ederler.

Devrime, sosyalizme açıktan saldıranlara karşı, genç devrimcilerin savunma refleksi güçlüdür. Ama “bağrına basarak boğmak” diye nitelediğimiz yöntemler karşısında, teorisi ve pratiği sağlam olmayanlar, kendilerini ve devrimi savunmayı başaramazlar. Bu yöntemi kullananlar; bir taraftan devrimciliği överken, diğer taraftan, teorik ya da pratik cephede, ya da doğrudan kişisel yaşamda güvensizlikler yaratacak şeyler söylerler, ya da bu mesajları içeren kitaplar tavsiye ederler.

Örgütsüz devrimcilik diye bir şey yoktur. Devrimci olmak isteyen, mutlaka bir örgütün çatısı altında mücadele eder, etmek zorundadır. Bu nedenle, devrimi yıpratmak isteyenlerin en sinsi saldırıları, örgüte ve önderliğe güvensizlik yaratma amacını güden saldırılardır.

Oysa devrimci yaşam ile savunulan düşünceler bir bütündür. Doğru teoriler, yanlış yaşamlardan çıkmaz. Bir insanın yaşamındaki yanlışlıklar ne kadar fazla ise, onun savunduğu görüşler, ortaya koyduğu düşünceler de o kadar yanlıştır. Çünkü insanlar yaşadıkları gibi düşünürler. Devrim ve sosyalizm savunucuları da, sosyalist dünyanın günümüzdeki nüvesi olarak yaşarlar. Onlar, gelecekte bugüne ışınlanmış gibidirler. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın savunucusu olarak, sınıfsız ve sömürsüz dünyayı kendi yaşamlarında somutlaştırarak varolurlar. Eğer geleceğin nitelik ve erdemleriyle donanmış biçimde yaşayamıyor-

larsa, yaşamlarında ciddi hatalar, eksiklikler, hatta suç kapsamındaki sorunlar bulunuyorsa, onlar gerçekten devrim ve sosyalizm savunucusu olamazlar.

Bu nedenle aklımızdan çıkarmamamız gereken en önemli unsur, yanlış yaşamlar sürdüren insanların bize doğru kitaplar tavsiye edemeyeceğidir. Diğer taraftan, komünistlerin, hem yaşamlarında hem savundukları düşünceler ve okudukları kitaplar da, devrim ve sosyalizmin ideallerini baz aldıklarını, bu idealler doğrultusunda hem pratik, hem de teorik önderlik yaptıklarını iyi bilmektir.

Seçimlerimizi gözden geçirelim

Karşımızdakilerin bize dönük amacı, hedefi ne olursa olsun, her devrimci, kendi duruşuna, kendi konumlanışına bakmalıdır.

Birinci unsur, mücadelenin içinde ve özel yaşamda, devrimci, örgütlü ve kararlı durmayı başarmaktır. Sağlam durduğumuzda, devrim ve sosyalizme yapılan saldırılar yerine ulaşmaz.

Diğer taraftan, mücadeleden geriye düşmüş, ya da yanlış düşünceleri savunan insanlarla iyi bir ilişki kurabilmenin en etkili yolu, onların olumsuzluklarından ve yönlendirmelerinden etkilenmek değil, onlara kendi doğrularımızı anlatabilmektir. Kurduğumuz ilişkinin doğru ve verimli olabilmesi, bizim duruşumuzun daha sağlam ve kararlı, onlarla ilişki tarzımızın daha siyasi, konuşmalarımızın daha bilgi dolu olmasına bağlıdır. Yani onlar bize yanlış kitapları tavsiye edeceğine, biz aynı konuda onlara ML kaynaklar sunabilmeliyiz. Bunu yapabildiğimiz oranda,üzelerinde bir saygınlık oluşturabilir, sözlerimizin ciddiye alınmasını sağlayabiliriz. Hatta, düşünceleriyle bize zarar vermesi bir yana, biz onları mücadelenin şu ya da bu düzeyde bir parçası haline getirebiliriz. Bunu başarmıyorsak, boşa zaman ve enerji harcıyoruz demektir. Ve bu ilişkiyi noktalamak en doğrusudur.

İkincisi ise, okumak, çok okumak, kolektifin yönlendiriciliğinde okumaktır. Kimi zaman, “ama içinde iyi ve doğru şeyler de var” diyerek, bu tür kitapların okunmasını meşrulaştıranlar olabilmektedir. Oportünizm zaten bu demektir. Sadece kötü şeyler söylene, bir devrimci o kitabın beş-on sayfasını okuduktan sonra fırlatır atar, kendisine o kitabı tavsiye eden kişiye de kızar.

Kötü bir kitabın içindeki iyi şeyler, hamburgerin içindeki marul parçası gibidir. Hamburgerin ekmeğinden etine, mayonezinden ketçabına kadar, içindeki her şey sağlıklı öylesine zararlıdır, insan vücudunda öylesine büyük tahribatlar yaratır ki, içindeki bir parçacık marul için, o hamburgerin yenmesini savunmak, anlaşılmaz bir şeydir.

Bir kitabın özünde mücadeleye karşı düşünceler varsa, birkaç bilgi kırıntısının doğruyu ifade etmesi, o zararlı kıyaslanamayacak bir durumdur. Kaldı ki, iyi düşünceleri öğrenmek isteyenler, doğrudan ML eserlere, kolektifin kaynaklarına ve tavsiye ettiği kitaplara yönelmeleri gerekir.

* * *

Az okunuyor, başka işler okumanın önüne geçiyor, ya da ona gerekçe yapılıyor...

Gençlerin, özellikle genç devrimcilerin, daha çok okumasını istiyoruz. Ama dönemin modasına uygun biçimde, düzenin öne sürdüğü popüler kitapları değil! Ya da devrim kaçınılmaz insanların tavsiye ettiği kitapları hiç değil! Veya biraz ondan, biraz bundan abur-cubur okumak da değil! Kolektif yönlendiricilik altında planlı-programlı okumak! Teoriyle pratiği birleştirerek okumak! Eğitim çalışmalarıyla, faaliyetleri iç içe geçirerek, birbirinin karşısına koymadan, aksine birbirinin önünü açacak şekilde okumak!

Krizin ikinci perdesi

Yunanistan batıyor mu?

Yunanistan'ın adeta iflasın eşiğine gelmesi, atlatıldığı iddia edilen ekonomik krizin gerçekte tüm hızıyla sürmekte olduğunu bütün çarpıcılığıyla ortaya sermiş oldu. Bir taraftan "avro çöküyor mu?" tartışmaları, bir taraftan sokakları dolduran Yunanlı işçi ve emekçiler, geride bıraktığımız ayın en önemli tartışma konusuydu.

Yunan tragedyası

PASOK lideri Papandreu seçimleri kazanarak Başbakanlık koltuğuna oturduktan sonra önceki hükümet döneminden Yunanistan'da ciddi bir açık ve borçlanma olduğunu, ancak hükümetin rakamlarla oynayarak, yunan ekonomisinin durumunu olduğundan daha iyi gösterdiğini açıkladığında, büyük bir çalkantı yaratmıştı. Yunanistan'ın ekonomisini düzeltmek için önemli miktarda dış yardıma ihtiyaç olduğu duyurulmuştu. İlk tartışma da buradan başladı. Yunanistan'ı "kurtarmak" için gereken maddi yardımı emperyalistler gerçekleştirecekti.

Fransa'nın dayatması, AB'nin kendi içinde bu sorunun halledilmesi ve AB ülkelerinin Yunanistan'a kredi açması yönündeydi. Ancak Alman Başbakan Merkel buna karşı çıkıyordu.

Merkel'in itirazının iki önemli sebebi vardı. Birincisi, Yunanistan'a kredi verilecek olmasının Alman kamuoyunda yarattığı tepki. Mayıs ayı başında Almanya'da gerçekleşecek seçimlerde Merkel'in partisi CDU'nun (Hristiyan Demokrat Parti) oy kaybına neden olabilirdi. İkincisi, Yunanistan'daki kriz Avro'nun değer kaybetmesine yol açıyor; bu da ihracata dayalı bir ekonomiye sahip olan Almanya için avantaj oluşturmuyordu.

Yunanistan'ın durumu biraz sürüncemeye bırakılmışken, Nisan ayının son günlerinde, yeniden ve daha şiddetli olarak patladı. Önce Standart and Poors adlı kredi kuruluşu Yunanistan'ın notunu üç kademe birden düşürdü ve "yatırım yapılamaz" değerlendirmesini açıkladı. Aynı zamanda, Yunanistan kağıtlarını ellerinde tutanların büyük zarar edebilecekleri uyarısında bulundu. Hemen arkasından, Eurostat (Avrupa İstatistik Kurumu), Yunanistan'ın 2009 yılında gerçekleşen bütçe açığının öngörülenden daha kötü olacağını tahmin edildiğini duyurdu. Böylece Yunanistan krizi, bir anda gündemin ortasına bomba gibi düştü.

"Biz çalmadık, biz ödemeyeceğiz"

Uzun tartışmaların, borsada sert iniş ve dalgalanmaların arkasından 3 Mayıs günü Almanya, Yunanistan'a kredi verilmesini kabul etti.

Ancak tartışmanın şiddetlendiği andan itibaren Yunanlı işçi ve emekçiler de kendi sözlerini söylemeye, sokaklara dökülerek seslerini yükseltmeye başladılar.

Alman faşizmine karşı kahramanca savaşan, kendi ülkelerindeki faşist Albaylar Cuntası'nı direnişleriyle yerle bir eden, '90'lı yıllarda ülkelere gelen ABD Başkanı Clinton'un uçaktan inmesine bile izin vermeyen yiğit Yunan işçi ve emekçileri, IMF'yi de aynı direngenlik ve mücadele ruhu ile karşıladılar. Kendilerine dayatılan açlık reçetesine karşı "Biz çalmadık, biz ödemeyeceğiz" dediler.

Bu koşullarda gerçekleşen 1 Mayıs gösterileri, her zamankinden daha kitlesel ve daha öfkeli oldu. Önceki yıllara göre daha yaygın ve çok güçlü bir katılımı kutlandı "işçinin emekçinin bayramı" 1 Mayıs.

5 ve 6 Mayıs günleri ise, Yunanistan'ın en büyük iki sendikası, Kamu Çalışanları Federasyonu (ADEDY) ile İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE) genel grev gerçekleştirdiler. Grev, Yunanistan'da bütün sektörlerde hayata geçirildi ve yaşamı felç etti. Havalanaları, limanlar çalışmadı, radyo ve televizyonlardan haber bültenleri yayınlanmadı: devlet daireleri, bakanlıklar, okullar, belediyeler kapandı. Taksi şoförlerinden, toplu taşıma araçlarına, esnaflardan özel sektör çalışanlarına kadar bütün alanlarda grevler başarıya ulaştı. Gösteriler sadece başkent Atina'da değil, ülkenin pek çok kentinde gerçekleştirildi. Yüzbinlerce emekçi sokaklara döküldü. Eylemin sembolü ise, Akropolis'e asılan "Avrupa halkları ayağa kalkın" pankartı oldu.

6 Mayıs günü, aynı zamanda Yunanistan için IMF ve AB tarafından hazırlanan yardım paketinin onaylanacağı gündü. Parlamento bu tartışmayı yürütürken, parlamento binasının önünde 5 saat süren gösteriler gerçekleştirildi.

Genel olarak eylemlere katılım çok güçlüydü, çünkü "kurtarma paketi" adı verilen saldırının asıl hedefi Yunan işçi ve emekçileriydi. Pakette yer alan "bütçe açığının azaltılması" için "kamu harcamalarının kısılması" ifadesi ile, işçi ve emekçilerin boğazından yapılacak kesinti kastediliyordu. 2.5 milyondan fazla emekli ve 2 milyona yakın memur,

saldırıların ilk hedefiydi. Maaşlarından kesinti yapılması, ikramiyelerin azaltılması, "açlık yardımı" alanlara bir maaş ödenmemesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, yaklaşık 40 bin kişinin işten çıkartılması, benzin başta olmak üzere zam yağmuru, KDV oranının artırılması vb. Önlemler, kitlelerin ciddi biçimde yoksullaşması anlamına geliyordu. Devlet bu kadar pervasızca saldırırken, özel sektörün bunun dışında kalması elbette ki mümkün değildi. Özel sektör de bütün bunlara ek olarak asgari ücretin düşürülmesi, işten atma durumunda kıdem tazminatlarının azaltılması gibi birçok yeni saldırıyı "tasarruf" paketine yerleştirdi.

Üstelik bunlar, ilk etapta kitlelerin üzerine boca edilen saldırılar. Bir kere başladıktan sonra arkasının çok şiddetli biçimde geleceği, bilinen bir gerçektir. Pakette yer alan bir madde, bunu açıkça itiraf etmektedir zaten. Hem kredi anlaşmasından hem de parlamentoya sunulan tasarıda, 10 milyar avrodan büyük bir miktar için, "henüz belirlenemeyen tasarruf ve ek gelir tedbirleri" ifadesi kullanılıyor.

Yunanlı kamu çalışanlarının ücret ve maaşları yılbaşından bu yana zaten yüzde 8 civarında geriletilmiş durumda. Yeni pakette, ücret ve maaşların yüzde 30 civarında daha eriyeceği hesap ediliyor. Pakette "henüz belirlenemeyen" ifadesiyle yer alan maddenin, Yunan emekçilerinin boğazına bir düğüm daha atılması anlamına geldiği ortadadır. Bütün bu kesintilerin ise, kitlelerin açlıktan ölmekle karşı karşıya bırakılmasından başka bir anlamı yoktur.

Silahlanma kriz dinlemiyor

Oysa bütçe açıklarının ve boğurç yükünün bu kadar artmasının nedeni, Yunanlı emekçilerin maaşları değildir. Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi Yunanistan'da da devlet gelirlerinin tekel patronlarına hortumlanması, kamu ihalelerinin tekellere peşkeş çekilmesi, milletvekillerinden ordu mensuplarına kadar bütün bürokrasi kademesinin süper lüks harcamalarıdır. Devletin tüm gelirleri, birilerinin zenginliğine zenginlik katmak için yağmalanmakta, bu nedenle oluşan borçlar, yeniden kitlelerin ceplerinden toplanmaya çalışılmaktadır.

Devletin borç yükünü büyüten bir başka etken ise, silahlanma harcamalarıdır. Bütçelerin en büyük masraf kalemi silahlanmadır.

NATO'ya bağlı bir kuruluş olan SIPRI'nin (İsveç Barış Araştırmaları Enstitüsü) verilerine göre, Avrupa'da ve OECD içinde en yüksek askeri har-

camayı yapan iki ülke Yunanistan ve Türkiye'dir. İki ülke birbirleriyle yarışmakta, bazen biri, bazen diğeri öne çıkmaktadır. Özellikle 2003-2009 döneminde iki ülkenin silahlanma harcamalarında büyük bir artış vardır. Bu dönemde Yunanistan'ın askeri silah ithalatı 8.4 milyar dolardır. Yunanistan vergi gelirlerinin yarısını silahlanmaya ayırmaktadır. Son on yılda toplam savunma harcaması 85 milyar dolar civarındadır. Nüfusa oranlandığında yılda kişi başına askeri harcama 7 bin 709 dolardır. Bu rakam, Yunanistan'ın GSMH'sinin yüzde 2.5 civarındadır.

Yunanistan'a yardım etmekte ayak sürüyen Almanya ve Fransa, mali krize ve Yunanistan'ın iflas tehlikesine rağmen, silah satmaya devam ediyorlar. Kriz, ne silahlanma harcamalarını ne de tekelere akıtılan karları durduruyor.

IMF tarihinde ilk defa, kredi anlaşmasının bir koşulu olarak Yunanistan'ın askeri harcamalarına sınırlama getiriyor. Bunun gerekçesini de, bütçe açığının denkleştirilmesi için kamu harcamalarının kısılmasının bir parçası olarak açıklıyor. Oysa bu koşulun ileri sürülmesinin iki ayrı ynedeni var. Birincisi, Yunanlı emekçilerin IMF anlaşmasına dönüş tepkilerini azaltmak istiyor. İkincisi, Yunanistan'ın en büyük silah satıcıları olan Almanya ve Rusya'nın silah ticaretine ve bununla bağlantılı olarak kurulan ilişkilerine bir sınırlama getirmeyi amaçlıyor.

Kriz dalgaları Avrupa'yı sallıyor

Yunanistan'ın iflas noktasına geldiğinin anıtı olarak gösterilen unsur, borçlarının ulaştığı boyuttur. Ancak bugün sadece Yunanistan değil, Avrupa'nın pek çok ülkesi borç bataklığı içinde. Hatta bazı ülkelerin borçlanma düzeyi, Yunanistan'dan çok daha fazla ve ürkütücü durumda. Yunanistan 11 milyon nüfuslu küçük bir ülke iken, AB içinde daha etkili ve büyük ekonomilere sahip ülkeler de krizden etkilenmektedir.

Mesela AB'nin dördüncü büyük ekonomisine sahip olan İspanya, krizden en çok etkilenen ülkelerden biridir ve ekonomik göstergeleri Yunanistan'dan daha vahimdir. İspanya'nın milli geliri 1.5 trilyon dolar civarındayken, dış borcu 1.1 trilyon dolara dayanmış durumda. Yunanistan'ın dış borcunun sadece 300 milyar dolar civarında olduğu düşünülürse, İspanya'nın durumu daha iyi anlaşılabilir. Keza İspanya'nın 2009 yılı bütçe açığı, GSMH'sinin yüzde 11.2'sini buluyor. İşsizlik ise 2010'un ilk çeyreğinde, yüzde 20 sınırını da aşarak yüzde 20.5'e ulaştı. Yunanistan'ın işsizlik oranı ise bunun yarısı kadar; Ocak 2010'da yüzde 10.2 olarak tespit edildi.

Adı Yunanistan'la birlikte en riskli ülkeler arasında anılan Portekiz'de de, geçen yılın son çeyreği itibarıyla dış borç miktarı 548.4 milyar doları buldu. İşsizlik oranı ise yüzde 10.3.

Avrupa ülkeleri içinde riskli ülkeler kapsamında İzlanda, İrlanda, Bulgaristan, Makedonya gibi birçok ülkenin adı geçiyor. Ancak 2 trilyon 595 milyar dolar civarındaki borcu GSMH'sinin yüzde 11.7'sine ulaşan İtalya; Krize ilk giren ve daha hala etkilerini taşımaya devam eden İngiltere; 1.7 trilyon avro borcu ile tarihinin en büyük borçlanma düzeyine ulaşan ve işsizlik sorunu giderek büyüyen, üstelik "dünyanın bir numaralı ihraacatçısı" ünvanını Çin'e kaptırarak ihraacat üstünlüğünü kaybeden Almanya, krizin etkilerini giderek daha fazla hissediyorlar. Ayrıca, krizden etkilenen diğer Avrupa ülkelerinin kağıtlarını ellerinde bulundurdıkları için, bu ülkelerin yaşayacakları dalgalanmalardan da doğrudan etkileniyorlar. Mesela bugün "iflas" tehlikesi yaşadığı söylenen Yunanistan'ın dış borcunun önemli bir kısmı Alman ve Fransız bankalarına olan borçlar oluşturuyor.

Burjuva ekonomisinin yasaları işliyor

Yunanistan'daki kriz için hazırlanan yardım paketi, Almanya ve Fransa parlamentolarının onayından geçti. Bu arada AB; IMF'nin de katkısıyla borç sorunuyla boğuşan ülkelerin kullanımına açmak üzere, 750 milyar avroluk Acil Yardım Fonu oluşturma konusunda anlaşma sağladı. Bu, avro tarihinin en büyük yardım fonu olma özelliğini taşıyor ve yardım için Yunanistan'a belirlenen kriterleri esas alıyor. Yani fondan yararlanmak isteyen ülke, büyük bütçe kesintilerine gitmek ve şart koşulan ekonomik reformları gerçekleştirmekle karşı karşıya kalacak.

Yunanistan'ın ekonomik krizi üzerinden yürütülen taşırmalar ise, iki temel gerçeğin altını kalınca çizmemizi gerektiriyor.

Birincisi, burjuva ekonomistler bile, bu paketin Yunanistan'daki krize çare olmayacağını, uygulanan yöntemlerle bütçe açığını kapatmanın ve borçları ödemenin mümkün olmadığını söylüyorlar.

Bu söylemleri yanlış değil, başka türlü de mümkün değil. Kapitalizmin başlangıcından bu yana, her ekonomik kriz sonrasında kapitalistler, "krizlere çareler bulmak" ya da "yeniden kriz çıkmasını önlemek için ders çıkarmak" gibi büyük söylemlerle toplantılar gerçekleştirdiler, kararlar aldılar. Ancak alınan kararlar hangi doğrultuda olursa olsun, ekonomi kendi yasalarını işletti; zamanı dolduğunda, yeni krizler patlak verdi. Çünkü burjuva ekonomik sisteminin kendi doğası krizler üretmektedir; bu kaçınılmazdır ve burjuvazi buna bir "çare" bulmaya muktedir değildir. Bu nedenle, bundan sonra da krizler yaşamaya devam edecektir.

İkincisi, Yunanistan'ın iflası tehlikesi olduğunu bile bile, AB emperyalistleri kredi vermeye de silah satmaya da devam etmektedir. Burada da yine kapitalist ekonominin azami kar hırsı kendi yasalarını işletmektedir. Kredi değerlendirme kuruluşları not düşüldükçe, ülkenin borçlanma faizi yükselmektedir. Bugün Alman ve Fransız bankaları, yüzde 1 faizle topladıkları kredileri, yüzde 5 ya da daha yüksek tefeci faiziyle Yunanistan'a borç verecekler. Uzmanların hesaplamalarına göre, AB'nin Yunanistan'a sağladığı borçların tefeci faizinden Fransa 160 milyon, Almanya 240 milyon kredi veren ülkelerin tümü ise yaklaşık 700 milyon avro getiri sağlayacaklar. Ve bunun faturası da Yunan emekçilerine kesilecek. Dahası "tasarruf" paketiyle hayata geçirilecek olağanüstü saldırgan bütçe kesintilerine rağmen, borç verme kriterlerinin ve fazilerin niteliği nedeniyle üç yıl içinde Yunanistan'ın borç stokunun ulusal gelire oranının yüzde 150'ye tırmanacağı tahmin ediliyor.

Burjuvazi her türlü krizi kendisi için bir fırsata, bir kar kapısına çevirmek için uğraşır. Yunanistan'da yaşanan "yardım" rezaletinin ve IMF bataklığının nedeni budur. AB'li emperyalist ülkeler Yunan ekonomisini düzeltmek değil, kitlelerin cebindeki son kırıntıları da çekerek zenginliklerini büyütme istemektedirler; bu arada Yunan ekonomisinin bir enkaza dönüşmesi onları ilgilendirmez.

2007'de ABD'de başlayan, 2008'de bütün dünyayı saran ekonomik krizin birinci dalgasındaki en önemli unsur, batmanın eşğine gelen banka ve tekelin devletler tarafından kurtarılması oldu. Bu şirketlerin kimisi devletleştirilerek, kimisi belli düzeyde, devlet iştiraki haline gelerek kurtarıldı. İflaslar önlendi.

Bu "kurtarma" süreci, "karların özelleştirilip borçların kamulaştırıldığı" bir evre olarak yaşandı. Bu sayede "batıyoruz" çılgınlıkları atan banka ve tekel, 2009 yılını büyük karlar vurarak kapattılar. Ancak bu arada işsizlik devasa boyutlara ulaştı, çalışma koşulları ağırlaştırıldı, kitleler yoksullaştı, yaşam koşulları kötüleşti.

Diğer taraftan şirketlerin borçları devletlerin sırtına binmiş oldu. Devletler, devasa borçlar, bütçe açıkları ve ekonomik daralma ile karşı karşıya kaldılar. Ve burjuva devletin bildiği tek düzeltme yöntemi olarak bu borcu kitlelerin cebinden çıkarmak üzere hareket geçtiler. Yüksek işsizlik ve zaten krizin başından itibaren ağırlaşan yoksullaşma ortadayken, daha pervasız saldırılar gerçekleştirmeye çalışıyorlar, çalışacaklar.

Krizin ikinci dalgası, işte bu çelişki üzerinden patlıyor, patlayacak. Bugün Yunanistan'da yaşanan, bunun hayata geçirilmesidir. Yunan işçi ve emekçileri ise direnme geleneklerinin gücü ve kendini koruma refleksi ile harekete geçtiler, bu saldırıyı durdurmaya çalışıyorlar. Onların kurduğu barikat, tüm dünya işçi ve emekçilerini de daha azgın saldırılardan koruyan bir siperdir.

Yunanistan'da

SINIRLARI
AŞMAK !

20 Mayıs'ta Yunanistan'da bu yılın dördüncü genel grevi gerçekleşti. Parlamento'da emeklilik için çalışma süresi, 37 yıldan 40 yıla yükseltilirken, binlerce işçi, işsiz, emekçi ve öğrenci sokaklardaydı.

Yunanistan'da 24 Şubat ve 11 Mart genel grevlerinden sonra en yüksek ve en militan katılım 5 Mayıs genel grevinde gerçekleşti. Yapılan onlarca miting ve işgal eylemlerinin yanında 5 Mayıs genel grevi, hem tarihi sayıda bir katılımı gerçeğe, hem de militan ve dövüşken yapısıyla bugüne kadar gerçekleşen genel grevlerin doruk noktasını temsil etti.

5 Mayıs genel grevinde ilk defa Aralık 2008 isyanının başaktörleri işçi ve emekçilerle yan yana geldi, öfke ve militanlık genel kitleyi sardı. Eylemcilerin elinde balt, çekiç, molotof, taş, sopa herşey vardı. Parlamente'ye yürüyüşte atılan sloganlar arasında "Parlamento genelevdir, yakalım" sloganını hayata geçirmek için saatlerce polisle çatışıldı. İşçiler öbek öbek parlamente'ye girip işgal etmek için çatıştı, geri çekildi tekrar çatıştı.

5 Mayıs genel grevi bankaya atılan molotofdan ölen üç banka çalışanının haberiyle sarsıldı. Böylece 6 Mayıs eylemi daha sönük geçti. Devlet bu kazayı en kötü biçimde eylemcilere karşı kullanmaya çalıştı. Bir taraftan kitleyi bölme saldırısı sürerken, diğer yandan anarşistlerin, anti-otoriterlerin, devrimcilerin evi basıldı, 20 Mayıs genel grevi öncesi de siyah giyinen herkes "önleyici tedbir" olarak gözetilme maruz kaldı.

Aylardır Yunanistan, özellikle Avrupa işçi ve emekçi hareketinin umudu oldu. Bir yandan sokağa çıkanların bileşimine duyulan şaşkınlık, diğer yandan durgunluğun bu halkadan kırılacağı beklentisi ile, aylardır Yunanistan tartışılıyor.

Hareketin zayıf halkası nerede?

Yunanistan devleti saldırı paketini açıkladıktan sonra genel grevler arka arka geldi. Genel grev kararlarının alınmasında asıl etkili olan komünist parti

KKE'nin sendikası PAME (İşçi Cephesi). Diğer iki sendika konfederasyonları GSEE (özel sektör) ve ADEDY (kamu sektörü) hükümete yakınlığı ile bilinen sendikalar. Ancak PAME'nin genel grev çağrıları karşısında sokağa çıkmak zorunda kalıyorlar. GSEE kitleler içinde de teşhir olduğu için, hem 11 Mart genel grevinde, hem de 5 Mayıs grevinde yuhalanmaktan konuşmadı. Bu üç büyük sendikanın yanında daha radikal grupların hakim olduğu küçük sendikalar var, ancak etki güçleri zayıf.

5 Mayıs genel grevine kadar en önemli sorun, Aralık 2008 isyanına katılan ağırlıklı gençlik kesiminin ve anarşist grupların genel grevlere uzak kalması, kendi hallerinde eylemlerine devam etmeleriydi. Bu halka 5 Mayıs'ta kırıldı, ancak üç banka çalışanının atılan molotofla ölmesi, gruplar arasında "şiddet" tartışmalarını yeniden alevlendirdi. Yukarıda saydığımız üç sendika, PAME, sürekli aksini iddia etmeye çalışsa da, kapitalist sistem içinde çözüm arayışlarını sürdürdükleri için, hareketi de bu sistemin çevrevesinde tutma çabası içindeler. PAME'nin attığı "IMF defol, emperyalist AB üyeliğine hayır, AB'nin yeni sömürgeci olmaya hayır" vb. sloganları, ya da bakanlıkları işgal etmeleri, saldırı oklarını sistemin kalbine saplamaktan uzak. Emperyalizme karşı mücadelesin tarihsel olarak çok büyük boyutlarda yaşandığı Yunanistan'da, öfkeyi sadece AB'ye değil, kapitalist sistemin kendisine yöneltmek gerekiyor. Örneğin 5 Mayıs genel grevinde de işçiler parlamente'ye girmeye çalışırken, kitlelerini alandan çekmeye çalışan yine PAMEydi. Kendisine rağmen kalanları da "benim üyelerim değildi" diye açıkladı.

Anarşist gruplarda ise, uzun süreden beri genel kitlenin taleplerinden ve eylem şekillerinden uzaklık var. Bankaların yakılması, Aralık isyanından bu yana oluşan "şehir gerillalarının" bombalı eylemleri, kitlelerde belli bir sempati uyandırıyor da genelin talepleri ile birleşmiş değil. Militanlıkta kırılganlık

kendini 5 Mayıs eyleminde de göstermiş oldu.

Ancak asıl önemli olan ve Aralık 2008 isyanında da kendisini gösteren, işyerlerinde şalterlerin inmesi. Bir günlük genel grevde, ağırlıklı olarak kamu çalışanları yer aldı, özel sektör çalışanları, üretilimi durdurmadı. Zaten Yunanistan'ın sorunu, güçlü bir sanayiye sahip olmaması, hizmet sektörünün temel ekonomik sektör olması. Özel sektörde 10 ila 50 arasında işçi çalıştıranlar çoğunlukta. Bu sektörlerde işten atılma korkusu çok yoğun yaşanıyor. Kamu sektöründe çalışanların, özel sektördekilerine oranla hem çalışma hem de gelir durumlarının daha iyi olması, birleşik hareketin yaratılmasında, en büyük engel oluyor.

Diğer yandan bir günlük genel grev, karşı karşıya olunan saldırının hızını kesecek güçte değil. Tüm AB'li emperyalistlerin arkasında durduğu bu boyuttaki bir saldırının önünü kesebilmek için, genel grevin süresizliği ve tüm sektörleri kapsamaması önemli. Buna da sendikalar yanaşmıyor.

Halkın hala şok etkisi yaşadığı görülüyor. Öfkenin sokağa taşıdığı belli ancak hedef net değil. Yunanistan işçi ve emekçileri için alışlagelen tepki ve eylemler, saldırıyı püskürtmeye yetmiyor. Hele de Avrupa'da şu an kendileriyle sokağa çıkarak dayanışan işçi kardeşlerinin sayısının henüz az olduğu düşünülürse...

Yunanistan'daki hareket şu ana kadar saldırıları geri püskürtmeyi başaramamış olsa da görkemli bir direniş sergiliyor ve öfkeyi büyütüyor. Saldırının tüm ağırlığını daha henüz yaşamadan harekete geçen Yunanistan işçi ve emekçilerinin zayıf noktalarını, gelecekte hareketin nasıl güçlenebileceğine dair dersler olarak görmek gerekiyor.

Devrimci gençlik önderleri anıldı

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan idam edilmişlerinin yıldönümünde anıldı. Binlerce kişi Karşıyaka mezarlığına akarken, gün boyunca ziyaretler eksik olmadı. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin başta olmak üzere birçok ilde eylemler ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Üniversitelerde yapılan etkinliklerde devrimci gençlik önderleri marşlarla, sloganlarla anıldı.

İstanbul'da 6 Mayıs'ta devrimciler, Taksim Tramvay durağından Galatasaray'a bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Proleterce Devrimci Duruş, Emek ve Özgürlük Cephesi, Demokratik Haklar Federasyonu, Partizan, Kaldıraç, Devrimci Hareket, Bağışsız Devrimci Sınıf Platformu ve SODAP tarafından gerçekleştirilen yürüyüşte, 3 devrimci önderinin resminin yer aldığı "Kavgamızda Yaşıyorlar"

pankartı taşındı. Her örgütün kendi flamasıyla katıldığı yürüyüş boyunca "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Galatasaray Lisesi önünde eylemi örgütleyen örgütler adına yapılan açıklamada, Denizlerin, İbrahimlerin, Mahirlerin mücadele geleneğinin ve uğruna canlarını verdikleri kavgalarının yükseklerde tutulmaya devam edildiğine vurgu yapıldı. Aynı gün İstanbul'da öğrenci gençlik ve reformist partiler de Dolmabahçe'ye yürüyüşler düzenlediler.

Ankara'da ise 6 Mayıs günü Karşıyaka mezarlığı ziyaretçi akınına uğradı. Anmalara katılan binlerce kişi devrimci önderleri unutmayacaklarını gösterdiler.

İbrahim Kaypakkaya ise ölümünün 37. yılında anıldı. 18 Mayıs'ta Çorum'daki mezarına giden devrimci kurumlar, burada bir yürüyüş ve mezar anması gerçekleştirdiler. Ayrıca çeşitli semtlerde yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı.

İngiltere; Kuzey İrlanda, İskoçya ve Galler bölgelerinden oluşan, Birleşik Krallık'ta 45 milyonu aşkın seçmen, İngiliz Parlamentosu'nun alt kanadı olan Avam Kamarası'nda yer alacak 650 milletvekilini belirlemek üzere sandıklara gitti.

6 Mayıs'ta gerçekleşen seçimler, 13 yıllık İşçi Partisi dönemini kapatırken hiçbir parti tek başına hükümeti kuracak çoğunluğu sağlayamadı.

Seçimlerde Muhafazakar Parti yüzde 36 ile 306, İşçi Partisi yüzde 29 ile 258, Liberal Demokrat Parti yüzde 23 ile 57 sandalye kazandı. Kuzey İrlanda'da ise, Britanya'dan ayrılmaya karşı çıkan Demokrat Partisi 8, bağımsızlık yanlısı Sinn Féin ise 4 vekil çıkardı.

Britanya seçim yasalarına göre, hükümet kurabilmek için 650 sandalyeli Meclis'te 326 vekilin (yarıdan bir fazla) oyu gerekiyor. Her seçim bölgesinde sadece en fazla odu alan kişinin vekil seçilmesine olanak sağlayan dar bölgesel sistem nedeniyle. Seçimler asıl olarak iki büyük parti arasında yaşanıyor ve biri çoğunluğu sağlayabiliyor.

Ancak bu defa, sürprizlerle fazla yer bırakmayan bu seçim sistemi işe yaramadı. İki büyük parti, çoğunluğu sağlamayı başaramadı. Bu nedenle, 1930'lardaki "Büyük Buhran" ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları döneminde kurulan "milli birlik" hükümetleri ve 1974'teki ancak 8 ay dayanabilen koalisyon hükümeti dışında koalisyon tecrübesi olmayan Britanya'da yine olağandışı bir dönemde olağandışı bir koalisyon kurulması gündeme geldi.

Olağandışı bir seçim

Bu seçimlerin olağandışılığı, daha seçim çalışmaları sürerken ortaya çıkmıştı. Mesela İngiltere tarihinde ilk defa, parti liderleri Amerikanvari televizyon toplantılarına katıldılar ve karşılıklı tartışılar.

Bir başka olağandışılık ise, Liberal Demokrat Parti'nin 2007'de seçilen genç başkanı Nick Clegg üzerinden kopartılan fırtınaydı. İngiltere'nin geleneksel iki parti yapısı Clegg tarafından bozuldu. Parlamentoda Afganistan savaşını açıkça eleştiren ilk politikacı olan Clegg, karizmatik görünümü "çokuluslu" aile yapısı, dinamik ve "aykırı" imajıyla birden ortaya çıktı ve "Britanya'nın Obaması" lakabını da alarak seçim planlarında kendine yer açtı. Öyle ki seçim öncesi kamuoyu yoklamalarında Liberal Demokrat Parti'nin de diğer iki partiye denk oy alacağı öngörülüyordu. Başta The Guardian gazetesi olmak üzere Britanya'nın "sol" kesimleri Clegg'e destek verdiklerini açıklamışlardı. Öncesinde ortaya çıkan bir iyimser tablo, her ne kadar seçim sonuçlarına çok fazla yansımamış olsa da, Clegg hem bir rüzgar estirmeyi başardı, hem de hükümetle koalisyon ortağı olarak önemli bir rol oynayacağı gösterdi.

Seçim sonrasında hükümet kurulması aşaması, sonuçların yarattığı karmaşık tablodan beklenmeyecek biçimde hızlı

aşıldı. Hükümet kurma görevi, teatmüller gereği önce İşçi Partisi Başkanı Gordon Brown'a verildi. Ancak Brown daha görüşmelere başlamamışken, Clegg hükümeti

İngiltere'de hükümet yeni; POLİTİKA DEĞİL!

kurma görevinin en çok oyu alan Muhafazakar Parti Başkanı David Cameron'a verilmesi gerektiğini söyleyince, Brown, önceliği bu iki partiye bıraktığını açıklayarak hemen geri çekildi.

Sonuçta seçimlerden sonraki bir hafta içinde, Muhafazakarlar ile Liberal Demokratlar'ın koalisyonundan oluşan yeni hükümet kurulmuş oldu.

Krize ve savaşa karşı tepki

Yeni hükümet, yaşadığı bütün sancılara rağmen, allandırılıp pullandırılarak, kitlelere sunulmaya çalışılıyor. Çünkü burjuvazinin giderek daha yoğun biçimde öfke biriktirmekte olan kitlelere umut dağıtmaya ihtiyacı var. Bu nedenle yeni hükümet cıllanıyor ve bir beklenti oluşturmaya uğraşıyor. Ancak bu politikanın ne kadar hayata geçebileceği son derece belirsiz.

İşçi Partisi (İP) hükümeti, '80'li yıllara damgasını vuran ve Thatcher'de simgeleşen saldırgan politikalarla karşı yükselen kitle tepkisi üzerinden, '97 yılında seçimleri kazanarak hükümet kurmuştu. Ancak İP politikaları, önceki Muhafazakar hükümetten çok farklı olmadı, tüm dünyada estirilen neoliberal saldırılar, İP tarafından İngiltere'de de uygulanmaya devam edildi. Üstelik kitlelerin üzerindeki ekonomik ve siyasi terör daha fazla güçlendirilerek.

2001-11 Eylül saldırılarının ardından, İngiltere, ABD'nin savaş arabasına bağlı olarak harekete geçti. ABD'yi tam anlamıyla destekleyen az sayıdaki ülkelerden biri olarak, ABD ile birlikte önce Afganistan, arkasından Irak savaşına katıldı. Ancak İngiltere, aynı zamanda savaş karşıtı hareketin en güçlü olduğu ülkelerden biriydi. Savaşta asker cenazeleri, psikolojik hastalıklar, işkence görüntüleri arttıkça, İngiliz halkının savaş karşıtlığı da büyüdü. Önce Irak, arkasından Afganistan, işgal orduları için bataklığa dönüştü; işgalci ülkelerin halklarında savaşa tepkiler de arttı. İspanya, Avusturalya gibi ülkelerin arkasından İngiltere de bu tepkiler karşısında yönetim değişikliğine gitmek zorunda kaldı. Yıpranan ve kitle desteğini kaybeden Tony Blair, 2007 yılında hem başbakanlığı, hem de parti başkanlığını Gordon Brown'a bırakarak istifa etmek zorunda kaldı.

Başbakanın değişmesi, elbeteki İngiltere'nin siyasi çizgisini değiştirmemişti. Brown, Blair'in bıraktığı

yerden savaş bayrak-tarlığına devam etti. Ancak Brown'ın uğraşması gereken sorun artık Afganistan'la sınırlı değildi. Dünyayı sarsan

ekonomik kriz İngiltere'yi de vurmuştu. Üstelik İngiltere, krizden en çok etkilenen ülkelerden birisiydi. Banka iflasları, devasa bütçe açıkları, hızla tırmanan işsizlik, karşı-

lıksız çeklerde yaşanan patlama, yoksullaşmanın hızla yaygınlaşması, en zengin kesimlerin daha da zenginleşmesi; krizin bütün belirtileri, son derece şiddetli biçimde İngiltere'de kendini göstermişti. Danny Darling'in "Adaletsizlik" adlı kitabına göre, toplumun en zengin yüzde 1'lik kesimi, 1930'ların başından beri ulusal gelirin bu kadar büyük bir kısmını hiç ele geçirmemişti. (The Guardian gazetesinden çeviren Radikal, 5 Mayıs 2010)

İP dönemi, siyasi baskının da üst düzeye çıktığı bir dönem oldu. 11 Eylül saldırılarından, bütün dünyada estirilen "korku" havası içinde "terörle mücadele" adına kitleler üzerinde baskı ve terörü güçlendiren bir yasa, İngiltere'de de yürürlüğe kondu. Dünya'nın en fazla sokak kamerasına sahip ülkesi olan İngiltere'de tutuklu sayısı İP döneminde yüzde 41 arttı, yasada 3 bin 500 yeni suç tanımı yapıldı, yargılama ve ceza koşulları ağırlaştırıldı; göçmenlere dönük baskılar arttı.

İngiliz işçi ve emekçilerinin Afganistan ve Irak savaşlarına, bu savaşların ülke içindeki yansıması olan siyasi baskılardaki artışa ve ekonomik kriz nedeniyle artan yoksullaşmaya duyduğu tepki, İP hükümetinin ve Gordon Brown'un sonunu getirdi.

Yeni hükümet eskinin cıllası

Yeni hükümetin, İngiltere'de resmi devlet politikalarında bir değişiklik yaratmayacağını ilk göstergesi, hükümet kurulur kurulmaz, ABD Devlet Başkanı Obama'nın arayarak kutlaması oldu. Yeni hükümetin ilk icraatı da, İngiltere'de daha önce olmayan Amerikan tarzı "Ulusal Güvenlik Konseyi" (NSC) oluşturulup, Afganistan-Pakistan-Irak konulu ilk toplantısını yapması; ve yine Amerikan tarzı yeni bir görev olan "Ulusal Güvenlik Danışmanlığı"nın kurulması oldu. Arkasından yeni hükümet, Afganistan'ın dış politikada önceliği olduğunu açıkladı.

Ekonomik cephede ise, en çarpıcı başlangıcı yeni hükümetin Hazirenden Sorumlu Başkan Yardımcısı yaptı. Masasında bulduğu, kendinden önceki İP'li bakanın yazdığı "hiç paramız kalmadığını" söylemekten üzüldü duyuyorum" cümlesini kamuoyuna açıklayarak, alacakları kararları meşrulaştırma çabasına girişti. Hemen arkasından hükümet de İngiltere'nin 163 milyar sterlinlik bütçe açığını giderebilmek için kamu hizmetlerinde kesinti yapılacağını, yani sağlık, eğitim, konut, ulaşım, belediye hizmetleri gibi kitleleri doğrudan ilgilendiren kalemlerde kısıntı yapılacağını duyurdu.

Yeni hükümetin kitleler için daha ağır ekonomik ve siyasi baskılar hazırladığı, yaşam koşullarını daha da ağırlaştacağı şimdiden görülebilmektedir. Ancak İngiliz işçi ve emekçileri, krizin ve savaşın şiddetine karşı büyük bir tepki biriktirmektedir. Ne Muhafazakar Parti'nin vaatleri, ne Liberal Demokratların cıllası, kitleleri kandırmaya yetmemiştir. İşçi Partisi'nin bütün yıpranmışlığına rağmen, oy kaybının sınırlı olması bunun göstergesidir. Seçim sonuçları yeni saldırılar ile birlikte, kitle hareketinin, sınıf mücadelesinin yükselme dinamiklerini de güçlendirecektir.

15-16 Haziran Direnişi

Kalın sopaları ellerinde on binlerce el kalktı gökyüzüne. Kocaman, mücadeleci on binlere yürek attı aynı anda. "Savaş Başladı" pankartıyla on binlerce adım düşmana korku saldı. Panzerler, coplar, tanklar, umurunda değildi onların. Biraz sonra düşeceklerdi belki kurşun yağmurunun altında kavga alanlarında. Ama bedenlerindeki kurşun delikleriyle yürüyeceklerdi düşmanın inadına. Çünkü onlar, kölece yaşama dur demişlerdi. Çünkü onlar geleceğin sahipleriydiler. Bunun için de gözüpektiler, kararlıydılar, militandılar. 'Ben' yoktu onların arasında, 'biz' vardı; bölünmüşlük uzaktı onlardan, bütünlük vardı; yalnızlaşma yoktu, dayanışma vardı. Çünkü onlar şunu iyi biliyorlardı: Bizi bizden sonrakine bağlayan zincirin eksik kalmaması için, sonuna kadar gitmek gerekir.

Bu yeryüzüne sığmayan günler, 15-16 Haziran direnişiydi. Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktasıydı.

1940'lı yılların sonundan itibaren kabuğunu kırmaya başlayan işçi sınıfı hareketi, burjuvaziyi sıkıştırmaya başlamıştı. Gerek burjuvazinin kendi içindeki çelişkileri, gerekse işçi sınıfının giderek bilinçli bir eylemliliğe dönen hareketliliği, sınırları parçalamaya başlamış, 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra hazırlanan 1961 anayasasında, işçi ve emekçilerin örgütlenmesi yönünde maddeler yer almıştı.

Burjuvazinin vermek zorunda kaldığı kimi hak ve özgürlükler, yeterli olmamıştı. İşçi sınıfı, direnişler, işgaller ve eylemlerle, grevli-toplu sözleşmeli örgütlenme haklarını da kazandı. Devletin, Amerikancı sarı-gangster sendika şeklinde düşündüğü Türk-İş de işçi sınıfının önünde duramaz hale gelmişti. Artan işsizlik, düşük ücret dayatması ve birbiri üzerine kat kat eklenen zamlar, kitlelerin öfkesini ve arayışlarını büyütüyordu. 1967 yılında Türk-İş'ten ayrılan işçiler, DİSK'i kurarak mücadelelerinde yeni bir mevzi kazandılar.

Ama bu arada burjuvazi de boş durmuyordu, büyümekte olan toplumsal dinamikleri bastırmak için yeni yöntem ve arayışlar içine girmişti. "Özgürlükçü" ve "eşitlikçi" diye sunulan anayasal hakların budanmasının zamanı gelmişti. AP hükümeti, hazırladığı anti-demokratik yasaları birer birer gündeme getirdi. Ancak 1968 konjonktüründe bu yasaları hayata geçirmesi mümkün değildi. Öyle ki, 1963'te yürürlüğe giren 274 ve 275 sayılı yasaları budamak için de uygun bir zamanı kolluyorlardı.

1969-1970 yasama yılında AP ve CHP tarafından yeni bir yasa tasarısı Meclis'e sunuldu. Bu tasarının oluşmasında da yine bir dönem Türk-İş'te görev almış, sendikacı milletvekillerinin imzası vardı. Yasadaki asıl amaç, işçi sınıfının örgütlülüğünü

dağıtmak, grev ve toplu sözleşme haklarını elinden alarak silahsız bırakmaktı.

İşçiler yasanın derhal geri çekilmesini istediler. DİSK, işçilerden gelen tepkiler üzerine bildiriler yayınlama gereği duydu. İşçilerin

içinde yasaya karşı Eylem Komiteleri oluşturulmuştu. Yasanın derhal geri çekilmemesi halinde her türlü meşru direniş haklarını kullanacaklardı.

11 Haziran'da oluşturulan heyet, Ankara'ya giderek Demirel'le görüşmek istemiş, ama Demirel bu heyeti kabul etmemişti. Heyet, Ecevit'le de görüşmüş, Ecevit "yasanın bu kadar ağır maddeler içerdiğini bilmediğini" söylemişti. Ancak heyet görüşme yaptığı gün tasarı Meclis'te kabul edildi.

14 Haziran günü sınıfın kabaran öfkesi dizginlenemez bir hale geldi. 1000'e yakın işyeri temsilcisi 14 Haziran'da toplanarak DİSK yönetimini sıkıştırdılar. DİSK, alttan gelen bu baskı karşısında çaresiz kaldı ve 15 Haziran günü için bir yürüyüş kararı aldı. Kısa ve göstermelik bir yürüyüş planlamışlardı. Ancak bekledikleri gibi olmadı, öffe bütün sınırları parçaladı.

15 Haziran'da İstanbul, Ankara, İzmir ve Kocaeli'nde eylemlere başladılar. Fabrikaları boşaltan işçiler, caddeleri trafığa keserek şehir merkezine doğru akmaya başladılar. Alibeyköy, Kağıthane, Levent, Topkapı, Kartal, Pendik gibi işçi semtleri de ayaklanmış, işgaller başlamıştı. Polis ve asker barikatları birer birer aşıyor, hedefe yürünüyordu. Polisin müdahale etmeye çalıştığı yerlerde çatışmalar sonuna kadar devam ediyordu.

15 Haziran'da Eyüp'te gözaltına alınan dört işçi, işçilerin karakolu basması sonucu bırakılmak zorunda kaldı. "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Bir Şeyimiz Yok", "İşçiyiz Güçlüyüz" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar taşınıyordu işçilerin ellerinde.

Direniş Komiteleri gün içinde 10 bin protesto telgrafını çekti hükümete. Ankara ve İzmir'de işçiler işyerlerini işgal etmişti.

İlk gün Türk-İş'e bağlı işçiler de eylemlere katılım göstermiş, sınıf kardeşlerini yalnız bırakmamışlardı. EAS, Mutlu, Koruma Tarım İlaçları, Chreysler, Cibali Tekel Kutu fabrikalarından akan işçiler Demirdöküm, Sungurlar, Tekfen'den çıkan işçilerle omuz omuza vermişlerdi.

16 Haziran günü, işçiler yine aynı güzergahlardan yola çıkarak çatışmaya başladılar. Ankara'da Sanayi'ye yürümek isteyen işçilerin ve öğrencilerin önünü kesen polis, onlarca kişiyi gözaltına aldı. İstanbul'da hedef, Taksim meydanıydı ve işçiler her koldan Taksim'e akmaya çalışıyordu. Devlet, birinci günden ders almış ve Unkapanı köprüsüyle Galata köprüsünü kaldırmıştı. İşçiler sandallarla, kayıklarla geçiyordu Taksim yakasına. Levent ve Mecidiyeköy hattındaki yürüyüşler, İstinye'deki Kavel fabrikasından başlayarak büyümüşü. Eylemler, bütün yolları kapatmış, hayatı durdurmuştu.

Anadolu yakası ise çatışmaların en sert geçtiği yerler oldu. Polis ve jandarma yollara barikat kurmuştu. İşçiler, yanı başlarında ölen arkadaşlarının öfkesini de kuşanarak aşıyorlardı tüm engelleri. Polis ve asker arabalarını parçalayarak hedefe doğru yol alıyorlardı.

Gebze'de AEG, Çivi, Tırpan, Timas, Demir Çekme ve Arçelik'te çalışan 10 bin işçi, Ankara asfaltına çıkıp yürüyüşe geçti. İzmit'teki işçiler de tekrar Pirelli fabrikasına yöneldiler. Lastik-İş'in tüm engellemelerine rağmen buradaki işçiler de eylemlere katıldı. İşçilerin İzmit'e sokulmaması yönünde asker ve polise talimat verilmesine rağmen, tüm barikatları ezerek geçtiler.

16 Haziran'daki eylemlere 168 işyerinden 150 bin işçi katılmış ve önceki günün aksine bu sefer Türk-İş üyesi işçiler ağırlığı oluşturmuştu.

Bu eylemlerde 5 işçi öldü, 200'den fazla işçi yaralandı ve yüzlercesi de gözaltına alındı. Devlet ise çözümü sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştu. Ve reformist sendikacıları, bu büyük direnişi durdurmakla, işçileri evlerine göndermekle görevlendirmişlerdi.

DİSK Başkanı Kemal Türkler, radyodan yaptığı konuşmada, işçilere direnişi bırakmaları yönünde çağrılarda bulundu. İşçiler bu işbirlikçi tutuma rağmen, eylemlerini devam ettirme kararı alarak evlerine döndüler. Ama hükümet aynı gün sıkıyönetimi meclise sundu ve kabul ettirdi. Sıkıyönetim kararı uyarınca eyleme katılan tüm işyerleri askerler tarafından kuşatıldı. İşçilerin dışarıya çıkmasına izin verilmedi. Ardından evler basılarak, sendikacılar, öncü işçiler ve devrimciler gözaltına alındı. Auer, Vita, Pirelli, Good Year, Türk Demir Döküm, Sungurlar gibi büyük fabrikalarda askerler, işçilerin iş yavaşlatması üzerine içeriye girerek zorla çalıştırmaya kalktı. Patronlar da direnişi kıramayacaklarını anlayınca, binlerle ifade edilen işçi çıkartmalarına başladı.

İstanbul ve İzmit'teki sıkıyönetim ilanının ardından, direnişi İzmirli işçiler devralmış ve 18 Haziran'da yaptıkları eylemlerle devleti protesto etmişti. İstanbul ve İzmir'deki sıkıyönetim 17 Eylül'e kadar sürdü. Sıkıyönetime rağmen direnişler, dalga dalga ülkenin her tarafına yayılmaya devam etti.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, burjuvazinin bugün de kabusudur. Türkiye devrimci hareketi ve işçi sınıfı, öyle iki gün yaşatmıştır ki, şehitler pahasına mücadelenin nasıl yürütüleceğini göstermiştir. 15-16 Haziran'ın deneyimini taşıyan işçi sınıfı, gerek sendikal bürokrasinin, gerekse burjuvazinin eylemler karşısında nasıl etkisizleştiğini görmüştür. Ve onun birikimiyle '70'li yıllar boyunca mücadelelerini daha da yükseltmiş, bir çok temel hakkı kazanmayı bilmiştir.

İşçi sınıfı, krizle birlikte daha ciddi saldırılarla karşı karşıya kaldı. Her gün yüzlerce işçi işten atılıyor, güvencesiz ve çok düşük ücretle çalışmak zorunda kalıyorlar. Başta tersaneler ve madenlerde olmak üzere beşer-onar iş cinayetlerinde ölüyor. Bu saldırıları püskürtmek, yeni 15-16 Haziran'ları yaratmaktan geçiyor. Türkiye işçi sınıfı gücünü ve kararlılığını ortaya koyduğunda bu saldırıları püskürtecektir. Ankara'nın göbeğinde aylarca direnen Tekel işçileri yeni bir işçi hareketini başlattı. Sadece devleti değil, sendika ağalrını da köşeye sıkıştırdı. Tekel direnişini yaratanlar, 1 Mayıs'ta yüzbinlerle Taksim'e çıkarak, kürsüyü özgürleştirenler, yeni 15-16 Haziran'ları da yaratabilecektir. Burjuvazi, bunun korkusuyla yaşamaktadır.

Şimdi yine "Savaş Başladı!" haykırışıyla sokakları zaptetmeye! Yeni 15-16 Haziranlar yaratmaya!

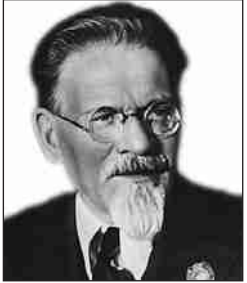
☆ **1 Haziran 1971- Hüseyin Cevahir İstanbul-Maltepe’de çatışmada şehit düştü.**

☆ **2 Haziran 1991-Ahmed Arif Öldü**

Başta Kürt halkı olmak üzere, halkın acılarını, umutlarını etkili bir dille şiire döktü. Şiirlerini ‘Hasretinden Prangalar Eskittim’ adlı kitapta topladı. Şiirlerinden dolayı, baskı gördü, hapis yattı.

☆ **3 Haziran 1949-Mikhail Kalinin Öldü**

"Partinin oğlu" Kalinin, 1889 yılında devrimci mücadeleye atıldı. Ağır illegalite şartlarında mücadelesini yürüten Kalinin, birçok kez gözaltına alındı ve işkencelerden geçti. 1912 yılında MK yedek üyeliğine seçildi. Ekim Devrimi’nin ardından Petrograd Belediye Başkanlığı yaptı. 1922 yılında Komünist Partisi Merkez Yürütme Üyeliği’ne getirildi. 3 Haziran 1949’da yakalandığı hastalık sebebiyle hayata gözlerini

yumdu. Kalinin, devrim mücadelesinde her türlü görevi üstlendi ve başarıyla yerine getirdi. Sosyalist insanın yetiştirilmesi için yazılar yazdı. Bu yazılar 'Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak' ismiyle ülkemizde de yayınlandı.

☆ **3 Haziran 1963-Nazım Hikmet Öldü**

Nazım Hikmet, genç bir devrimci olarak Sovyetler Birliği’ne ilk gittiğinde, orada gördüğü sosyalist inşadan ve kültürel çalışmalardan çok etkilendi. Ülkesine geri döndükten sonra pekçok defalar soruşturmayla uğradı, yıllarca hapis yattı. Şiirlerinde toplumsal sorunla-

rı büyük bir coşku ve umutla işledi. Hapisteyken de üretmeye devam etti. Orhan Kemal ve İbrahim Balaban’ı hapse tanıdı ve onların büyük sanatçıları olmasında önemli rol oynadı. Hapisten çıktıktan sonra, öldürüleceğini anlayarak yurtdışına kaçtı. Kendi ülkesinde yasaklı olan Nazım, bir dünya şairi olarak 1963 yılında Sovyetler Birliğinde öldü.

☆ **8 Haziran 1844-Silezyalı Dokumacıların Ayaklanması**

Silezya’da binlerce işçi kölece çalışma koşullarına karşı sokaklara döktü. Ayaklanmayı bastırmak için Prusya gericiliğinin askerleri işçilerin üzerine ateş açtı. 11 işçi öldü, yüzlercesi yaralandı. Silezya ayaklanması işçi sınıfının kapitalizme karşı gerçekleştirdiği önemli ayaklanmalardan biriydi.

☆ **13 Haziran 1969-Alpagut İşgali**

Çorum Özel İdaresi’ne ait Alpagut Linyit İşletmesi işçileri, işletmeyi işgal ederek yönetime el koydu. 786 maden işçisi, bir İşçi Konseyi kurarak fabrikayı işlettirtiler. Direniş jandarmanın saldırmasıyla bitirildi, ancak işçiler de haklarını kazandılar. İşgal 34 gün sürdü ve bu süre içinde üretim yüzde 50 oranında arttı.

☆ **14 Haziran 1984-ÖO direnişçilerinden Abdullah Meral ilk şehit oldu. Ardından Mehmet Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ ve Hasan Telci şehit düştüler.**

☆ **18 Haziran 2005-Dersim’de aralarında Cafer Cangöz, Aydın Hambayat gibi önderlerinin de olduğu 17 MKP militanı kaledildi.**

☆ **20 Haziran 1933-Clara Zetkin Öldü**
Alman Sosyal Demokrat Parti üyesi olan Zetkin, emekçi kadının özgürleşmesi mücadelesinde önemli katkılarda bulundu. 8 Mart’ın Dünya Emekçi Kadınlar günü olarak kutlanmasını II. Enternasyonele öneren de Zetkin’di.

☆ **25 Haziran 2005- Laz müziğini geniş kitlelere sevdiren Kazım Koyuncu kansere yenik düştü.**

19 Haziran 1953-Rosenberg'ler Katledildi

Sovyetler Birliği’nin İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan zaferle çıkması üzerine ABD, ülke içinde komünistlere karşı bir cadı avı başlattı. Hedef, 1929 krizinden sonra üye sayısını sürekli artıran ve eylemlerini büyüten Komünist Partisiydi. McCarthyçilik diye isimlendirilen bu dönemde, on binlerce kişi, komünist olmaları gerekçesiyle tutuklandı, ağır hapis cezalarına

*Neredeyse gün doğacaktı
Herkes gibi kalkacaktınız
Belki daha uykunuz da vardı
Geceniz geliyor aklıma*

*Nice aşklar arkadaşlıklar gördüm
Kahramanlıklar okudum tarihte
Çağımıza yakışır vakur, sade
Davranışınız geliyor aklıma*

*Bir çift güvercin havalansa
Yanık yanık koksa karanfil
Değil bu unutulur şey değil
Çaresiz geliyor aklıma*

Melih Cevdet Anday

çarptırıldı, işlerinden atıldı. Ethel ve Julius Rosenberg de bu cadı avının kurbanları arasındaydı.

Julius, Yahudi ve orta gelirli bir ailenin oğluydu, ailesi Çarlık Rusya’sında göç edip ABD’ye yerleşmişti. Ethel ise, yoksul bir ailenin çocuğuydu. Julius, mühendislik okudu, Ethel, liseyi bitirebildi. Çalıştığı iş yerinde komünist ve devrimci işçilerle tanıştı. Julius ise, okurken genç Komünistler Birliği’yle tanıştı ve üyesi oldu. Bu kararında, Avrupa’da Yahudilere karşı uygulanan faşist baskılar etkili olmuştu. 1939’da Komünist Partisi’ne üye oldu. Julius ve Ethel, 1936’da bir grev toplantısında tanıştılar ve 1939’da evlendiler. İki çocukları oldu.

’49 yılında Sovyetler Birliği’nin atom bombası denemesi yapması, ABD’yi daha da saldırganlaştırdı. Atom bombasının mutlaka ABD’deki casusları aracılığıyla öğrendiğini iddia ederek casus avına çıktı. “Amerikan Karşıtı Faaliyetler”i araştırmakla yükümlü senatör McCarty’nin 9 Şubat 1950’de hazırladığı “titiz araştırma göstergesi” sayılarına göre, 57 milyon 205 bin 081 “yıkıcı” kişi saptanmıştı. Rosenberglar de bu listedeydi. Onlara dönük suçlama, KGB ajanı olmak ve atom bombası casusluğu yapmaktı. Mahkemeler göstermelikti. Cezalar önceden belirlenmişti. Dava boyunca sansür, savunma hakkının tanınmaması, delillerin karartılması da dahil her türlü devlet baskısı uygulandı.

Büyük bir kamuoyu oluşur onları kurtarmak için. Dünya genelinde çeşitli kampanyalar gerçekleştirildi. Bu kampanyalar, idamların infazının dört kere ertelenmesine neden oldu, ama idamları durdurmaya yetmedi. İdamları durduracak bir başka şey de “suçlarını”, “itiraf” etmeleri idi. Ancak Rosenberglar bunu kendilerine inanan kitlelere ihanet olarak gördüler ve reddettiler. Çocuklarına, birgün kendilerini anlayacaklarını söyledikleri bir mektup bıraktılar ve elektrikli sandalyeye oturdular.

☆ **27 Haziran 1905-Potemkin Ayaklanması**

Dünyada ilk kez düzenli bir ordunun gemisinde yaşanan ayaklanmadır. 1905 Devrimi’nin başlangıcı oldu. Devrimin yenilgisinin ardından mürettebatıyla birlikte Romanya’ya sığınan gemi, ancak 1917 devriminden sonra geri dönebildi.

☆ **28 Haziran 1926- Cerjinski öldü**

Sovyetler Birliği’nde devrimin ardından karşı devrimcilerle mücadele etmek için kurulan ÇEKA’nın başında görevlendirildi ve iç savaş sırasında önemli başarılar elde etti.

☆ **30 Haziran 1925-Şeyh Sait idam edildi**

☆ **30 Haziran 1980-Çorum olayları başladı**

Gün Sazak’ın öldürülmesini bahane eden faşistler, alevilerin yoğun olduğu mahallelere saldırdılar. Katliam boyunca yine devlet ortada yoktu. 26 kişi öldürüldü, yüzlerce kişi yaralandı. 600 aile de Çorum’u terk etmek zorunda kaldı.

Mayıs ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

☆ **21 Haziran 1978-Muzaffer Mutlu**

Amasya Taşova Lisesi’nde öğrenci iken ihtilalci komünist hareketin kuruluş döneminde, saflara katıldı. 1978’de İstanbul’da faşistler tarafından katledildi. Amasya ve İstanbul’da devrimci gösterilerle kaldırıldı cenazesi.

☆ **30 Haziran 1980-Songül Kayabaşı**

15-16 Haziran’ın yıldönümünde, 1980 yılında

Kartal-Karlıktepe’de silahlı korsan gösteri gerçekleşti. Çıkan çatışmada bir asteğmen, iki er öldü. Bunun üzerine bölgede yüzlerce kişiyi gözaltına aldılar. Songül’de aralarında idi. Henüz 18 yaşındaydı. Vahşice işkencelerden geçirildi. TKP-ML sempatisini Aziz Aras’la birlikte işkencede katledildi.

☆ **17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş,**

Filistin sorununa komünistlerin yaklaşımı

Bu yazı, Yediveren yayınları tarafından yayınlanan "Stalin Üzerine Gerçekler" adlı kitaptan alınmıştır.

SSCB, siyonistlerin büyük İsrail kurma çabalarını hiçbir zaman desteklemedi, bölgeye silah sevkiyatı yapmadı ve Sovyet Yahudilerinin göçünü kolaylaştırmadı.

Hiçbir şekilde Yahudi Sovyet vatandaşlarının, ne dünyanın herhangi bir başka bölgesine, ne de Filistin'e göçlerini teşvik etti. Ve SSCB, 1940'lı yılların ikinci yarısında Ortadoğu sorunu yakıcıyken, bu bölgedeki herhangi bir partiye silah sevkiyatı yapmayan tek güçlü ülkedir.

Bu gerçekler Sovyetler Birliği'nin, İsrail sorunun da kendi çıkarlarından hareket etmeyen, bağımsız bakış açısı olduğunu kanıtlamaktadır.

Bu sorun, 1923 yılında BM'den manda hakları alan İngiltere'nin sömürgeci egemenliği ile gelişmiştir.

1919 Barış Konferansı, Versay antlaşması ve Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu üzerine, bu antlaşmayı gerçekleştirmiştir. Buna karşın, az gelişmiş ülkeler karşısında daha gelişmiş ülkelerin sorumlulukları üzerine ve de onların kendi kaderlerini tayin etme hakları üzerine, kulağa hoş gelen bir çok lafın dışında, Ortadoğu'daki duruma düzenleme getirmemiştir.

İşgal orduları, savaşın bitiminde orada kaldılar. İngilizler; Mısır, Filistin, Suriye ve Mezopotamya'yı, iç Arabistan'dan Damaskus'a kadar olan bölgeyi kontrol altında tutuyorlardı. Bundan kısa bir süre sonra Fransızlar ve İngilizler bölgenin politik kartını, sonraki gerilim ve patlamaları kaçınılmaz kılacak şekilde, (Filistin sorunun yakıcılığı olmasa bile) değiştirdiler.

1919 yılının sonlarında, İngilizler, Beyrut'u ve Lübnan kıyılarını Fransız kuvvetlerine devrettiler. Müttefiklerin denetimindeki Suriye de Fransa'ya bırakıldı. Araplar, müttefiklerin, bol laflarla inkar ettikleri paylaşım amaçlı "Sykes Picot" antlaşmasını, uygulanacağını öğrendiler. Ve ayaklandılar.

Bunun dışında Kudüs ve Hayfa'da da, anti-Yahudi huzursuzluğu gelişti.

Damaskus'da yapılan Arap Ulusal Kongresi, Faysal'ı Suriye'ye, kardeşi Abdullah'ı da Irak Krallığı'na seçti. Yalnız bu değişiklikler, İngiliz ve Fransızların kararlaştırdıkları oyunun uygulanmasını engellemedi.

Bu ülkeler, San Remo'da bir kaç ay önce, antlaşmayı nasıl uygulayacakları konusunda hem fikir olduktan sonra, Ağustos 1920'de, Suriye'nin, Mezopotamya'nın, Arabistan'ın ve Mısır'ın Türklerden ayrılmasını içeren Sevr antlaşmasını, Osmanlı İmparatorluğu'na imzalatıyorlardı. Bütün bu düzenlemeler (önemsiz değişikliklerle birlikte) bir kez daha, 1923 Lozan antlaşmasıyla onaylanmıştır.

İngiltere, Mısır'ı himayesine, Bağdat, Basra ve Musul bölgelerinden oluşan Irak'ı da mandası altına aldı.

Fransa, (Eylül 1920'de bölünen Lübnan ile birlikte) Suriye'yi mandası altına aldı.

Böylece Faysal ve onun Arap ve Suriye Krallığını, şiddet yoluyla ortadan kaldıracak bir strateji için ortam oluşuyordu. Mart 1921 tarihinde (o zamanlar, Winston Churchill sömürge bakanıydı) İngilizler tertiplerini tamamlıyorlardı.

İngilizler, Fransızların kovduğu şamar oğlanı eski yardımcılarını ve silah arkadaşlarını olan Faysal'ı, Irak'ta Bağdat Kralı yapmakla, "zararı" telafi ediyorlardı.

Ama burası, esasen Abdullah'ın hakkıydı, zaten o Arap Ulusal Kongresi tarafından buraya kral seçilmişti. Şimdi ise, Abdullah için yeni bir taht bulmak zorunluydu. İngiltere, Ürdün'ün doğusundaki bölümü Filistin'den kopardı ve Abdullah'ı böylelikle oluşturulan Transüdü'nü kral ilan etti. En son olarak da Eylül 1923 tarihinde, Filistin mandası yürürlüğe girdi.

Sadece bu bir kaç gerçek dahi, sömürgeci emperyalist güçlerin bölgede nasıl kirli bir oyun oynadıklarını ve onlarla birlikte hareket eden grupları dahi dikkate almaksızın gelecekteki çatışmaları alevlendirme pahasına, hükümetleri ve kralları istedikleri gibi oluşturup, görevlerinden aldıklarını kanıtlamaktadır.

Filistin'deki bölgelerde Yahudi azınlığının artmasıyla bu çatışma ortamı, radikal bir şekilde geliyordu. Özellikle Arapların aleyhine genişleyen büyük bir İsrail devletinin inşası için mücadele eden siyonist gruplar, yüzyılın başından beri bu yönlü propaganda yapıyorlardı.

İngiliz sömürgeci devleti, 1917'deki Balfour Deklarasyonunda bir Yahudi devletinin meşruiyetini kabul ediyordu. İngilizler için böyle bir süreçte, devlet içerisinde devlet organize etmeye başlayan siyonist hareketin varlığı, Arapların anti-sömürgeci hareketlerine karşı oldukça sevindirici ve yardımcı bir güçtü.

Bu politika daha sonraları, mandanın oluşumu sırasında da korunmuştur. "Manda Yönetimi", Balfour Deklarasyonu metninin önsözüne dahil ediliyordu.

Madde 2'de, ülke içerisinde siyonist ulusal şehirlerin oluşumunu garantileyen, ekonomik, politik ve kurumsal koşulların yaratılması için, sorumluluk İngiltere'ye devrediliyordu.

Madde 4'de, kurumsal bir Yahudi temsilciliğinin "resmi organ" olarak tanınması tedbiri alınıyordu ki, bu kuruma, ekonomik, sosyal ve diğer alanlarda Filistin kurumlarıyla birlikte çalışma hakkı veriliyor ve yine Yahudi ulusal şehirlerinin kurulabilmesini de içerecek konularda karar verme yetkisi yükleniyordu.

Madde 11'de, tüm kamu işleri ve hizmetlerini eşit ve adaletli bir zeminde planlamak, hayata geçirmek ve ülkenin tüm doğal yardım kaynaklarını kullanılır hale getirmek için, bir Yahudi temsilciliğinin kurumlaşması karar olarak eklenmişti.

Manda Yönetimi, Milletler Cemiyetinin 22. Maddesinde öngörülen, bir Manda devletinin kendi ayakları üzerinde durabileceği zamana kadar, yönetsel yardım ve tavsiyelere bağlı olan Filistin'in -ayrıca Lübnan, Suriye ve Irak'ın- bağımsız devlet olarak "geçici tanınması" prensiplerini ihmal etmiştir. Ve müttefikler, Arapların bağımsızlıklarının desteklenmesine ilişkin olarak önceden yaptıkları anlaşmaları, ya da İngilizlerin 1922'deki (Churchill-Memorandumu) kararnamesinde Manda Yönetimine ver-

diği sözleri, yerine getirmemiştir.

Yani pratik olarak Filistin’de üç güç etkiliydi: İngiliz sömürgeci gücü, Yahudi temsilciliği ve Filistinliler.

Yahudilerin Filistin’e göçü ve onların rolleri şu şekilde bir gelişme göstermekteydi: Mandanın yürürlüğe geçmesiyle birlikte “Filistin Manda bölgesinin” sınırları, 26.322 km²’lik tam bir ulusal bölge ile sınırlandırılıyordu.

Buna, Huleh Gölü (13 km²), Tiberias veya Genezarth Gölü (161 km²) ve Ölü Denizin yarısını kapsayan 704 km²’lik iç sulama alanı eklenmiştir. Tüm yüzölçüm bununla 270.26 km² tutmaktadır.

1918’de müttefikler ülkeyi işgal ettiğinde, Filistin nüfusu 700 bin idi. Bunlardan 644 bini Arap (574 bin Müslüman ve 70 bin Hristiyan) ve 56 bini Yahudiydi. 1922 yılında yapılan nüfus sayımına göre, toplam nüfus 757 bin 182’di. (590 bin Müslüman, 83 bin 794 Yahudi, 73 bin 14 Hristiyan ve 9 bin 474 diğer azınlıklar) 1931’de ikinci nüfus sayımı yapıldı, bu sayıma göre tüm nüfus toplam olarak bir milyonun üzerine yükselmisti (759 bin 712 Müslüman, 174 bin 610 Yahudi, 91 bin 398 Hristiyan ve 10 bin 101 diğerleri.)

Filistin Hükümeti, 1944 yılında toplam nüfusu, 1 milyon 764 bin olarak tahmin ediyordu (1 milyon 179 bin Arap, 554 bin Yahudi ve 32 bin diğerleri) Filistin Hükümetinin aynı tahmin metodlarına göre, Mayıs 1948 ortasında Arapların ve Yahudilerin sayısı 2 milyon 65 bine ulaşmıştı. (1 milyon 415 bin Arap ve 650 bin Yahudi.)

Yahudilerin toplam nüfusa oranı 1918’de yüzde 8’den, 1922 yılında yüzde 12’ye; 1931 yılında yaklaşık yüzde 17’den, Mayıs 1948 ortalarında yüzde 31’e yükseliyordu.

Filistin’deki Arapların doğal artış oranı, Filistin’deki Yahudilerden (yüzde 3,2-yüzde 2,2), yaklaşık yüzde 50 daha fazla olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, Yahudi topluluğunun artışındaki hızlı temponun şaşırtıcı olduğu görülür. **Toplam nüfus içerisinde Yahudilerin oranındaki bu hızlı artış, büyük ölçüde göçle gerçekleşmiştir.**

Yahudiler, 1918 yılında, tüm tarım alanlarının (2.5 milyon hektarın üzerinde) yaklaşık yüzde2’sine (65 bin 764 hektar) sahiptiler ve daha sonraki 30 yıl içerisinde ek topraklar satın alarak, toplam toprak mülkiyetlerini, 1948 Mayıs’ından mandacılığın bitimine kadar, 143 bin 853 hektar’a ya da yaklaşık olarak yüzde15’e yükselttiler.

Filistin Hükümeti 1946 yılında, Yahudilerin Filistin’deki işlenebilir topraklarının yüzde15’in üzerinde bir ora-

40’lı yıllarda Filistin hareketinde ortaya çıkan zayıflamanın her şeyden önce iki tayin edici nedeni vardır:

İlki, Yahudilerin toprak alımlarının oldukça geniş olmasıdır. Onlar bu toprakları, Filistin’deki egemen aşiretlerden alıyorlardı. Gerici olan bu güçler, Osmanlı İmparatorluğu ile de işbirliği yapmışlardı, Filistin’deki Arap halk yığınlarının ulusal kurtuluş hareketine destek olmak yerine, emperyalistlerle ve bizzat Siyonistlerle işbirliği yaptılar.

İkinci neden ise, İngiliz sömürgecilerin 1936 yılında, Filistin’deki genel grevden sonra yaptıkları korkunç kanlı terördü. Üç yıl içerisinde, on binlerce aktif Filistin’li katlediliyor ve bir kaç bini de “kaybediliyordu”

na sahip olduğunu tahmin ediyordu.

40’lı yıllarda Filistin hareketinde -Yahudi hareketine göre daha az örgütlüydü- ortaya çıkan zayıflamanın, her şeyden önce iki tayin edici nedeni vardır:

İlki, yukarıda anılan Yahudilerin toprak alımlarının oldukça geniş olmasıdır. Geniş Arap yığını içerisinde, Yahudilere toprak satımına karşı yaygın bir tepki olduğu halde, özellikle zengin siyonist çevrelerden büyük miktarlarda toprak satın alabildiler.

Onlar bu toprakları, Filistin’deki egemen aşiretlerden alıyorlardı. Bu aşiretlerden olan Hüseyin ile Nahasibi, Hadi ve Dayani aşiretleri, Osmanlı İmparatorluğu döneminde de imtiyazlı bir yere sahiptiler. Gerici olan bu güçler, Osmanlı İmparatorluğu ile işbirliği yapmışlardı, sonrasında da Filistin’deki Arap halk yığınlarının ulusal kurtuluş hareketine destek olmak yerine, emperyalistlerle ve bizzat siyonistlerle işbirliği yaptılar.

İkinci neden ise, İngiliz sömürgecilerin 1936 yılında, Filistin’deki genel grevden sonra yaptıkları korkunç kanlı terördü. Üç yıl içerisinde, on binlerce aktif Filistin’li katlediliyor ve bir kaç bini de “kaybediliyordu”

Bu yenilgi, feodal aşiretlerin, “efendilerin” rollerini güçlendirmekle kalmadı, aynı zamanda onların bütün Filistin partilerini ve 1942 yılında yeni oluşturulan “Arap Yüksek Konseyi”ni kontrollerine almalarına yol açtı.

Buna karşın aynı yıllarda Siyonist hareket bütün olanakları, kendi durumunu düzeltmek için kullanıyordu. Onlar böylece 1936 yılındaki genel grevi, ekonomik girişimlerini güçlendirmek amacıyla kullandılar.

İngilizler, 1947 yılının ilk baharında, manda bölgesi için BM’ye başvurduğunda, genel durum bu şekildeydi. Yahudi azınlık da sömürgeciliğe karşı yöneliyordu. O sıra herkes BM’den yardım isteyen İngiltere’ye karşıydı.

İngiltere mandacı devlet olarak, 2 Nisan 1947’de BM Genel Sekreterinden, gelecek genel kurul toplantısının oturumunda, Filistin sorununun gündem maddesine konulmasını talep etti.

BM genel kurul toplantısı, Filistin’i ziyaret edecek ve incelemelerde bulunacak bir Özel Komisyon (Un-SCOP) belirledi. Bu komisyon tarafından 31 Ağustos 1947’de verilen rapor, iki plandan oluşuyordu: İlki ekonomik birliği kapsayan ve bölünmeyi öngören “çoğunluk” planı, ikincisi “azınlık” planı olan bir Federal Devlet önerüsü.

Bölme kararı, -öneri olarak vurgulanıyordu- Filistin’i altı temel bölgeye ayırıyordu. Bunlardan üçü (toplam bölge-lerin yüzde 56’sı) bir siyonist devlet için, diğer üç bölge ise Hayfa ile (yüzde

43’ü) bir Arap devleti için ayrılıyordu. Jarusalem ve çevresinin (yüzde 65’i) BM denetimi altında “Uluslararası Bölge” olması öngörülmüyordu.

Siyonist devlet sınırları, Yahudilerin kendilerine ait toprakları veya Yahudi halkın oturduğu tüm bölgeleri kapsıyordu. Araplara ait olan, onların oturduğu ve siyonistlerin iştahını kabartan geniş alanlar da, bu devletin sınırları içerisinde gösteriliyordu.

Örneğin; Filistin bölgesinin yarısını kapsayan ve içine yüzde1,2’den az Yahudi mülkiyetinin girdiği Güney Filistin (Necef) de Siyonist devlet için önerilen bölgelere dahil ediliyordu. Diğer yandan “Arap Devleti”nin çok az miktarda Yahudiyi ve yine o kadar az Yahudi topraklarının bulunduğu bölgeyi kapsamaması öngörülmüyordu. **Siyonist devlet, 498 bin Yahudi ve 497 bin Arap nüfusundan; buna karşın Arap devleti, 725 bin Arap ve 10 bin Yahudiden oluşacak şekilde planlanmıştı. Geri kalan Arap ve Yahudinin ise “Uluslararası Bölge” olan Kudüs’te yaşaması gerekiyordu.**

Araplar bu bölüşüm kararını, bir halkın kendi kaderini tayin hakkını belirleyen BM şartını ihlal ettiği gerekçesiyle reddediyorlardı.

Arapların bu reddi, “halkın yüzde 50’sinin Yahudi ve yüzde 50’sinin Araplardan oluştuğu -bu arada toprağın sadece yüzde10’u Yahudilere aitti- “Yahudi Devletinde”, yönetim rolünün Yahudilere verilmesi ile temellendiriliyordu.

Bu planların tartışıldığı dönemde, Kasım 1947’de Sovyet delegesi şunları söylüyor:

“Hiç bir Batı Avrupa ülkesi, Yahudi halkın temel haklarının savunusunu garanti altına almaya ve bu halkı faşist cellatların şiddet hareketlerinden korumaya yetenekli değildir. Yahudilerin İkinci Dünya Savaşı sürecinde yaşadıkları dikkate alındığında bu hak, Yahudi halktan alınamaz.

Yahudi halkın meşru haklarını dikkate almaksızın, bir bağımsız Arap devletinin kurulmasını, diğer yandan Arap halkının meşru haklarını dikkate almaksızın bir Yahudi devletinin kurulmasını, (Filistin sorununun tek taraflı böylesi bir çözümü) ne tarihsel ne de bugünkü koşullar haklı çıkaramaz.

Yalnız eşit şekilde, bağımsız ve demokratik bir Arap-Yahudi devletinin kurulmasıyla, Yahudilerin ve Filistin’deki Arapların çıkarları belirli çerçevede korunabilir. Eğer bu çözüm Yahudi ve Araplar arasında varolan sürekli gerilimli ilişkilerden dolayı gerçekleşmezse -Özel Komisyonun bu nokta üzerindeki düşüncesinin öğrenilmesi oldukça önemlidir- bu durumda ikinci çözümün incelenmesi gerekir; iki bağımsız devlet arasında ülkenin bölüşü-

münü içeren bir çözüm: Bir Yahudi ve bir Arap devleti. Tekrarlıyorum: Eğer bu çözümde Filistin'deki Arapların ve Yahudilerin arasındaki gergin ilişkiler dikkate alındığında, Araplar ve Yahudilerin barışçıl birliğinin garanti altına alınması olanaklı değilse, ikinci çözüm devreye girebilir.”

Sovyet Heyeti, 1947 ilkbaharında -yukarıdaki pasajdan da çıkarılabileceği gibi- ulusal gerginlikleri ortadan kaldıracak demokratik karakterde bir Yahudi-Arap devletinin oluşturulmasını öngören bir öneri sunuyordu.

Bu, bizim başka durumlarda da gözlemleyebildiğimiz gibi, Stalinist dış politik çizgiye uygun bir öneriydi. Yalnız bu öneri için, çoğunluk sağlanamadı ve her şeyden önce toplantıya katılanlar zaten bu öneriye karşıydılar.

Sovyet Heyeti her şeye rağmen bir çözüme varmak için, ekonomik birliğe bağlı iki devletin oluşum yolunu öneriyordu. Avrupa'daki Yahudilerin korkunç trajedisinden hareketle bunu vurguluyordu.

Sovyet önerisi, ilerideki süreçte olduğu gibi esasen bir şarta dayanıyordu: **İngiliz kuvvetlerinin tamamen çekilmesi. 8 Şubat 1947 tarihli 'İzvestiya' gazetesinin konuyla ilgili yazısında, bu talep "Barışçıl bir çözüm için temel şart" olarak nitelendiriliyordu.**

Ve BM'nin kararlaştırdığı Bölüşüm Planı, siyonistlerin 'Büyük İsrail' planlarına uymuyordu. SSCB, siyonizmi değil, aksine Avrupa'dan kaçan ve İngiliz işgaline karşı yönelen Yahudileri destekliyordu. Bölüşüm Planı, nesnel durumdan doğan bir antlaşmaydı.

Araplar ve Yahudiler için doğru çözüm, ortak bir demokratik Filistin devletiydi, ama emperyalist entrikalar bunu engelliyordu. İngiliz sömürgecileri, çevredeki devletlerin Arap feodallerini -bunların orduları İngilizlerin denetimindeydi- sürekli tahrik ediyordu. Bu alanda yeni emperyalist güç olan ABD, bir kaç dolambaçlı hareketten sonra, Siyonist hareketi desteklemekte karar kıldı. Sonuçta Filistin'liler ve Yahudiler arasında aşırı körüklenen ulusal farklılıklar egemen olmuştu.

Bunun için BM'deki Arapların hiçbir şekilde meşru temsilcisi olmayan Arap feodallerinin, planın reddedilmesinin sebepleri hakkında yaptıkları açıklama doğru değildir. Şimdi ise bunlar, Filistin'lilerin kendi kaderini tayin hakkı üzerinde duruyor ve tahrik ediyorlar. Yahudilere ne olacağı konusu üzerine ise doğrusu hiçbir şey söylenmiyorlar.

Nazilerin Yahudileri imhası, siyonist olmayan Yahudilerin yığınlar halinde, Filistin'e gelmelerine yol açtı ki, bundan hiç bahsedilmemiştir. **Bir yandan Siyonist yönetim, Filistin'deki Arap halkın haklarını açıkça inkar etmekte,**

Enver Hoca'nın 1978 yılında komünistler adına söyledikleri, Ortadoğu'daki Stalinist dış politikanın bir devamı niteliğindedir: "Amerikan emperyalizminin kanlı aleti, Arap halklarının ilerlemesinde büyük bir engel olan İsrail'e karşı mücadele, bu halkların ortak sorundur..."

Biz İsrail'in kendi alanı içerisinde kalmasını ve Arap devletlerine karşı şovenist, provakatif, saldırgan hareketlerine son vermesinden yanayız. İsrail'in Araplara ait bölgelerden tamamen geri çekilmesini ve Filistinlilerin kendi tüm ulusal haklarını kazanmalarını talep ediyoruz. Tabi ki hiç bir zaman, İsrail halkının imha edilmesinden yana değiliz."

Bu 30 yıl önce olduğu gibi bugün de komünistlerin enternasyonal olan ve öyle kalan tavrıdır.

diğer yandan da Arap Yüksek Konseyi ve Arap Birliği, 1939'dan sonra Filistin'e göç eden Yahudilere, seçim hakkının verilmesine karşı çıkmaktaydılar.

Böylesi karışık bir durumda, her iki kesimden aynı düşünceye sahip çok az güç vardı. **Arap ve Yahudilerin ortak üyeleri oldukları, tek büyük örgüt olan Filistin Komünist Partisi'ydi. Buna rağmen bu parti içerisinde bile dalgalanmalar yaşandı.** Bu durum, farklılıkların derinliğini gösterir.

BM'in 29 Kasım 1947 tarihli kararından sonra; iki devlet, tarafsız bölünmeyi kabul eden Kudüs ve her iki devletin ekonomik birliği ki bu, durumu daha da karmaşıkleştirmiştir.

BM'nin Eylül 1947 kararından sonra Araplar, Ahmet Hilmi Paşa önderliğinde bir Filistin Hükümeti oluşturdular. Bir kaç aylık sessizlik ortamından sonra, siyonist askeri örgütlerden Haganah ve İrgun, dünya kamuoyunun baskısının zorlamasıyla, Araplar tarafından hiçbir zaman tanınmayan, gelecekteki İsrail toprakları üzerinde bulunan Arap birliklerine karşı 1948 Nisan'ında bir siyonist askeri operasyon başlattı. Buna cevap olarak, komşu Arap devletlerin kuvvetleri de -Arap Birliği- İsrail'in bağımsızlık günü olan 15 Mayıs 1948 tarihinde Filistin'e girdiler.

Arap Birliği kuvvetlerinin Filistin'e ilerlemesinden bir gece önce, Arap Birliği Genel Sekreteri Azam Paşa, Kahire'de şöyle bir açıklamada bulunuyordu: **"Bu, Moğollar ya da Haçlı seferlerine benzer katliamı andıran bir imha savaşı ve şiddetli bir savaş olacaktır."**

Bugün İsrail'in ırkçı ve saldırgan politikasına haklı olarak karşı çıkanlar, bunun karşısında yine Arapların açık ırkçı çıkışlarını önemsiz görebilmektedir. Bu kötü ırkçı milliyetçiliğin arkasında, gerçekte nasıl bir durumun var olduğu, Arap Birliği kuvvetlerinin hareketlerinden çok net bir şekilde görülür. Ama onlar buna rağmen Yahudileri katletmediler.

El Fetih örgütü önderlerinden Abu İhad, Arap Birliğinin saldırısı üzerine şöyle yazıyor:

"15 Mayıs 1948 tarihinde, Filistin'e saldıran Arap Birliği orduları, Kasım 1947'de BM genel kurulunun kararlaştırdığı Bölüşüm Planının uygulanmasını garanti altına alacak bir durumda bulunmuyorlardı. Şu faydacı nedenden dolayı: Cisüdü'n'de gözü olan Ürdün Kralı Abdallah, ilk olarak bu bölgeyi işgal etti. Kral Faruk ise Gazze şeridini Mısır yönetimi altına aldı. Eylül ayında Ahmet Paşa başkanlığında oluşturulan Filistin Hükümeti, zaten ölü doğan bir çocuktı, çünkü hiç bir hükümet onları destekleme rizikosunu üzerine almak is-

temiyordu."

Filistin'in sözümlerine ona bu yardımcıların, Filistin'in her bir parçasını kendileri için sağlama almaktan başka hiç bir uğraşları yoktu. Yoksa onlar, güçlü İsrail birlikleri tarafından çabucak yenilgiye uğratılırlardı. Ve ilk kez siyonistler, kendilerinin büyük düşü olan "Büyük İsrail" için ilk adımı atabildiler. Onlar toprak genişlemesini talep ediyorlar ve Arap feodalleri de, onların bu isteklerine razı oluyorlardı. **BM'nin İsrail için öngördüğü Filistin bölgesindeki yüzde 56,45'lik oran yerine, İsrail şimdi bölgelerin yüzde 77,4'üne sahip oldu. Ben Gurion, Siyonistlerin istedikleri bu bölge genişlemesinin, hiçbir şey olduğunu, çünkü bu bölgelerin "ülkenin yalnızca bir kısmını oluşturduğunu" ifade ediyordu.**

Sonuç olarak, Arap Birliği feodallerinin gerici, maceracı davranışları, siyonistlere, kendi planlarını gerçekleştirmenin ve büyük atılımlar yapmanın yolunu açtı. Arafat, Arapların bu tutumu üzerine şöyle söylüyordu:

"Onların en büyük hataları, hiç bir şeyi kabul etmemeleriydi. Onlar böylelikle siyonistlerin girişimlerine yardımcı oluyorlardı. Bu Filistin halkı için, yıllar içerisinde yeni bir halkın yerleştirilmesiyle kendi ülkelerinin gaspedilmesi ve ülkenin büyük bir kısmının kendilerinden alınması anlamına geliyordu. Gerçi B. Milletler'in 1947'de üzerinde çalıştığı Bölüşüm Planının kabul edilemez olduğu doğrudur, ama o zamanlar Filistin'in önderleri olanlar, siyonist önderlerin yaptığını yapmadılar. BM'nin kabul ettiği ulusal bir toprak parçası üzerinde, bir devletin kurulması olan, geçici çözüm önerisini kabul etmediler."

Bu, Filistin'lilerin yeni önderlerinden birinin, geçmişe ilişkin durum üzerine değerlendirmesidir.

Varolan karmaşık durumda, Sovyetler Birliği Bölüşüm Planının bu anlayışına razı oldu. Dahası; Sovyetler Birliği bu anlaşma için, başlangıçta bu planı destekleyen, daha sonraları süreç içerisinde başka bir çözüme eğilim gösteren ABD örneğinde olduğu gibi, diğer ülkelere karşı savaşım yürütmek zorundaydı.

ABD'nin çözüm önerisi ise, yeni bir manda yönetimi anlamına gelecek olan bir ABD garantörlüğünü öngörüyordu.

14 Mayıs 1948 tarihinde, İsrail devletin ilan edildiği belgede, şu sözler yer almaktadır:

"İsrail devleti, 29 Kasım 1947'de genel toplantı kararını gerçekleştirmesi ve ekonomik birliğin uygulanmasına etkide bulunmak için, BM temsilcileriyle birlikte çalışmaya hazırdır."

Siyonistler, çok çabuk bir şekilde, 20 yıl içerisinde 40 milyar dolardan daha fazla bir miktarı bu ülkeye yatı-

ran ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki köprü başı, gerici bir dayanağı haline geldiler. 1952 yılının sonlarında, İsrail'in bu rolü netleştğinde Sovyetler Birliği Hükümeti, İsrail'le olan diplomatik ilişkilerini kesti.

Yapılan girişim başarısızlığa uğramıştı. Bu girişim, uzun zamandan beri gerilimlerin var olduğu bir bölgede, halkların eşitliğine ve barışa yönelen bir girişimdi.

SSCB hiçbir zaman, siyonistlerin büyük İsrail kurma çabalarını desteklemedi, bölgeye silah sevkiyatı yapmadı ve Sovyet Yahudilerinin göçünü kolaylaştırmadı. Dahası, Doğu Avrupa halk demokrasisi ülkelerinde, içerisinde siyonistlerin de olduğu düşman gurupların maskelerinin inmesi için yapılan mahkemeleri selamlamıştır.

Çekoslovakya'daki Slanskyys, Macaristan'da Rajk ve Romanya'da Pauker guruplarına karşı yapılan mahkemeler, Siyonistlerin büyük İsrail planlarına karşı mücadelenin bir parçasıydı.

Sovyetler Birliği hiçbir şekilde Yahudi Sovyet vatandaşlarının, ne dünyanın herhangi bir başka bölgesine ne de Filistin'e göçlerini teşvik etti. Ve SSCB, 1940'lı yılların ikinci yarısında Ortadoğu sorunu yakıcıyken, bu bölgedeki herhangi bir partiye silah sevkiyatı yapmayan tek güçlü ülkedir.

Bu gerçekler Sovyetler Birliği'nin, İsrail sorununda kendi çıkarlarından hareket etmeyen bağımsız bakış açısı olduğunu kanıtlamaktadır.

ML partiler ve komünistler, dün olduğu gibi bugün de halkların barışçıl birliğinden, sömürgeci ve saldırganlara karşı mücadele anlayışından hareket etmektedirler.

Arnavutluk Emek Partisi'nin, genel sekreteri Enver Hoca'nın 1978 yılında komünistler adına söyledikleri, Ortadoğu'daki Stalinist dış politikanın bir devamı niteliğindedir:

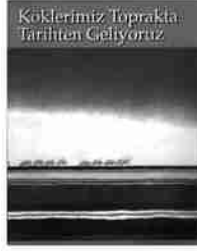
"Amerikan emperyalizminin kanlı aleti, Arap halklarının ilerlemesinde büyük bir engel olan İsrail'e karşı mücadele, bu halkların ortak sorunudur. Bu gerçeğe rağmen, Arap devletleri pratikte, İsrail'e karşı mücadele ve ortak düşmana karşı yürütülecek bu mücadelenin karakteri üzerine aynı düşüncüyü paylaşmamaktadırlar. Bu mücadele sık sık, bazıları tarafından dar milliyetçi bakış açısıyla değerlendirilmektedir. Böylesi bir davranışı kabul edemeyiz. Biz İsrail'in kendi alanı içerisinde kalmasını ve Arap devletlerine karşı şovenist, provakatif, iştahlı saldırgan hareketlerine son vermesinden yanayız.

Biz İsrail'in Araplara ait bölgelerden tamamen geri çekilmesini ve Filistinlilerin kendi tüm ulusal haklarını kazanmalarını talep ediyoruz.

Tabi ki hiç bir zaman, İsrail halkının imha edilmesinden yana değiliz."

Bu 30 yıl önce olduğu gibi bugün de komünistlerin enternasyonal olan ve öyle kalan tavrıdır.

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

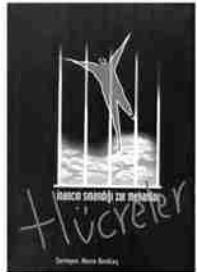
Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümü...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karacalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge

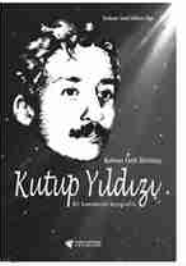
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

**Bursa'da havlucu Recep'e,
Karabük fabrikasındaki
tesfiyeci Hasan'a düşman,
Fakir köylü Hatçe kadına,
Irgat Süleyman'a düşman,
Sana düşman, bana düşman...**

**Ve elbette ki sevgilim elbet
Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya
Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle;
işçi tulumuyla
Bu güzelim memlekette HÜRRİYET!**

**Yeni 15-16 Haziranlar
yaratmak için
İLERİ!..**